

Sao Mày Chậm Hiểu Thế?

Contents

Sao Mày Chậm Hiểu Thế?	1
1. Chap 1 : Nguồn Gốc	2
2. Chap 2: Mở Đầu	2
3. Chap 3 : Một Ngày Ở Trường Mẫu Giáo	4
4. Chap 4 : Sinh Nhật. Vào Lớp 1	6
5. Chap 5 : Sự Bất Thường Của Bằng Du	8
6. Chap 6 : Hội Thao	10
7. Chap 7 : Mày Đi Đâu Tao Theo Đây	14
8. Chap 8 : Tôi Vẫn Còn Độc Thân Và...	19
9. Chap 9 : Dễ Ghen	22
10. Tham Khảo Tí :3	25
11. Chap 10 : Tổ Thích Cậu, Vương Hoàng Lãnh	25
12. Chap 11 : Lãnh À, Vị Trí Của Mày Trong Lòng Tao Rất Lớn!	29
13. Chap 12 : Nhớ Nhé, Mày Phải Chờ Tao!	34
14. Chap 13 : Nấu CƠM Cho ” Bà Xã ”	40
15. Chap 14 : Tao Muốn Mày Làm Chồng!	44
16. Chap 15 : Thành Viên Mới	48
17. Chap 16 : Hoàng Oanh Và Mỹ An	52
18. Chap 17 : Yêu Là Mù Quáng	56
19. Chap 18 : Hóa Ra Là Yêu	61
20. Chap 19 : Con Trai Hay Con Gái Đều Được!	64
21. Chap 20 : Chàng Trai Ấy Có Nên Bỏ Cuộc?	67
22. Chap 21 : Đã Chết Rồi	70
23. Chap 22 : Anh Không Muốn Từ Bỏ Khi Chưa Cố Gắng!	77
24. Chap 23 : Cảm Giác Đó, Các Người Hiểu Không?	83
25. Chap 24 : Tạm Biệt	87
26. Ngoại Truyện 1 : Đám Cưới	94
27. Ngoại Truyện 2 : 3 Lí Do	98
28. Ngoại Truyện 3 : Một Vài Mẫu Chuyện	104

Sao Mày Chậm Hiểu Thế?

Giới thiệu

Một câu chuyện với những kỉ niệm vui, buồn, với những hờn giận, cãi vã nhắng nhít của trẻ con. Nh

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/sao-may-cham-hieu-the>

1. Chap 1 : Nguồn Gốc

Nó - Phạm Băng Du, một con nhóc 6 tuổi, trắng trẻo, dễ thương với một cái tên hơi bị hay. Hay thật chứ có đùa đâu! Băng, là băng đấy! Thứ nó thích nhất trên đời! Mà nói đi thì cũng phải nói lại, tên nó hay, rất hay, nhưng ở cái đất nước Việt Nam này, Phạm Băng Du có vẻ là cái tên hơi.....khác người. Thế vì sao nó lại có cái tên khác người? Ôi dào, đơn giản thôi, nhà nó í à, được cái là có một bà mẹ chết mê chết mệt với đồng tiểu thuyết ngôn tình Trung Quốc.....nên tên con gái cũng là từ vốn tiếng Hán phong phú của mẹ yêu quý mà ra.

Nếu hỏi cái khu vực nhỏ nhỏ mà nó ở, ai có tiếng nhất, chắc chắn câu trả lời sẽ là hai cái căn nhà mặt tiền sát nhau, nằm sừng sững ngay giữa phố kia. Lí do ấy à, hai nhà chơi rất thân lại còn thành đạt, thêm hai đứa nhóc phá như giặc, với những cái tên khá đặc biệt.

Nó là con gái, tên Phạm Băng Du rồi, còn đứa nhóc còn lại? Là một thằng con trai, một thằng nhóc đẹp trai, trắng trẻo, 6 tuổi và tên Vương Hoàng Lãnh. Nguồn gốc tên nó thì biết rồi, còn thằng nhóc kia, sao tên cũng kì lạ thế? Ày, cũng đơn giản, là do mẹ của cậu. Mẹ cậu không mê tiểu thuyết như mẹ nó đâu, mà mê phim Hàn kia. Xem phim cứ thanh mai trúc mã, lãng mạn, nên đâm ra là đặt tên con cho hợp với nó, thêm vài năm nữa, bọn nó lớn lên lại chả đẹp đôi quá. Đứa là " băng ", đứa là " lạnh ", nghe mà lạnh cả tâm hồn. ==|||

Tên thì thế, băng rồi lạnh lẽo, nhưng cái nét chả như cái tên. Hai đứa này trừ những lúc gào khóc ra thì lúc nào mặt cũng tươi hơn hớn và quậy như tinh. Vâng, là quậy như tinh, nên nhiều lúc hàng xóm thật sự mong ước hai đứa này có thể sống đúng với tên của mình dù chỉ là một khoảnh khắc. Nhưng thật tiếc, mong ước chỉ là mong ước, nó và cậu từ trước tới nay và mãi về sau sẽ luôn là tổ hợp tuyệt vời và quậy nhất hành tinh, đấy là lời hứa của hai đứa nó.

2. Chap 2: Mở Đầu

Phạm Băng Du và Vương Hoàng Lãnh, 2 đứa nhóc này chắc chắn phải vô cùng hạnh phúc vì có hai bà mẹ luôn luôn lo lắng cho chuyện tình yêu lãng mạn của bọn nó sau này. Chả là, nhiều bộ tiểu thuyết với cả phim Hàn, có mấy cặp thanh mai trúc mã ghét nhau từ nhỏ đến lớn, sau này cũng theo đuổi người khác luôn, làm những người làm mẹ như Kỷ Vân (mẹ nó) và Trúc Linh (mẹ cậu) đây phải lo lắng hết sức.

Nhưng thật may quá, chúng nó không ghét nhau, mà phải nói là cực kì thân thiết với nhau. Chuyện đùa, chúng nó là ai chứ? Là tổ hợp Băng Lãnh tuyệt vời và quậy nhất hành tinh mà. Hừm, Băng Lãnh, một

cái tên mà theo chúng nó, không cái tên nào có thể hay hơn! Băng Lãnh, một cái tên đơn giản nhưng chứa đựng sự mạnh mẽ, ẩn giấu bên trong lớp băng lạnh lẽo. Vâng, với hai đứa nhóc 6 tuổi, chỉ lấy việc chơi làm chính, thì nghĩ ra được từng đó quả thật cũng khá là văn chương rồi!

Nó và cậu, ngày ngày chỉ có 3 việc lặp lại : ăn, ngủ và quậy. Quậy ở nhà, quậy ở trường mẫu giáo, quậy cả ở ngoài đường. Không ở đâu là không quậy. Cụ thể là ngày hôm nay.

Sáng sớm, tiến sĩ ngôn ngữ học mê phim Hàn - Trần Trúc Linh - đi lên phòng đứa con trai yêu quý của mình để gọi thằng nhóc dậy đi học. Cửa mở, người thì không thấy đâu, chỉ thấy hai cái gối được đắp dưới chân một cách cầu thả. Trúc Linh liếc mắt qua cái cửa sổ đang mở toang hoang kia, thầm cười trộm : " Mới nhỏ đã biết trốn nhà theo mẹ rồi. Ày con trai à, làm gì thì cũng phải làm cho cẩn thận chứ..." nhẹ mím cười rồi đóng cửa, cô vui vẻ sang nhà hàng xóm.

Ở căn nhà bên cạnh kia, vị bác sĩ tài giỏi mê tiểu thuyết đang đứng trước cửa phòng con gái, nhìn hai đứa trẻ ôm nhau ngủ ngon lành mà trên mặt chậm rãi nở ra một nụ cười khả ố. Hai người làm mẹ này cũng đã bàn rồi, nếu mọi chuyện mà không suôn sẻ theo kế hoạch thì đương nhiên là sẽ phải dùng tới kế hoạch B. Kế hoạch B thì cũng đơn giản thôi, sau này hai đứa mà không có tình ý thì lôi mấy chuyện con con này ra, bắt thằng nhóc Vương Hoàng Lãnh kia chịu trách nhiệm với con gái cô.

Đang tưởng tượng ra viễn cảnh tươi đẹp sau này, chợt một bàn tay đặt lên vai Kỷ Vân. Quay lại, Trúc Linh cũng đang nhìn cô với gương mặt rất là...đều đặn và những suy nghĩ rất là TRONG SÁNG. Quả là những bà mẹ tuyệt vời!!!

Nhìn nhau một lúc, hai người cùng gọi hai cục cưng đang nằm trên giường kia dậy, còn đi học:

- Tiểu Du, Tiểu Lãnh, dậy thôi, chúng ta đi ăn nào! Ăn món ngon nào!

Hai đứa nhóc ban đầu còn nhẩn nhẩn vì bị làm phiền, nhưng nghe được ăn ngon, liền ngồi bật dậy, phóng ngay vào nhà vệ sinh, cầm bàn chải đánh răng. Nó với cái bàn chải Người Nhện, cậu với cái bàn chải Người Dơi, vừa đánh răng vừa giục nhau:

- Mày nhanh lên còn đi ăn! Chậm như rùa thế mẹ Vân với mẹ Linh ăn hết bây giờ.

Hai bà mẹ đứng ở ngoài, nghe thấy câu nói ngây thơ, chân thật của hai đứa con, mà không khỏi đen mặt, muốn cho bọn nó vài đập.

Vài phút sau, với sức công phá của những món ăn ngon và sợ mẹ tham ăn, ăn hết đồ ăn (==|||) hai đứa nó đã quần áo chỉnh tề, đẹp đẽ được hai bà mẹ dắt tay đi ngoài đường. Ngày thường thì sẽ là ăn sáng ở nhà nó hoặc nhà cậu, nhưng riêng thứ bảy thì chúng nó sẽ được đi ăn ở ngoài cùng hai bà mẹ. Trường thì gần nhà nên từ thứ hai đến thứ bảy, hai đứa nó đều tự đi bộ về với nhau, chỉ có sáng thứ bảy được mẹ yêu quý dắt đi. Hai ông bố thì đi làm từ sáng nên chỉ riêng chủ nhật, khi tất cả được nghỉ ngơi, thì hai gia đình mới tụ tập được với nhau.

Vào một tiệm phở nổi tiếng của khu phố, chúng nó lanh chanh ra giành bàn, mắt sáng lấp lánh, gọi đồ:

- Chú Hùng ơi, cho bọn cháu hai tô đặc biệt với cả hai ly sữa bò nha! Nhanh nhanh nha chú, không là không kịp giờ ăn tô thứ hai :(((

- Rồi, khổ lắm, chờ chú tí nhá hai đứa mắt to hơn bụng. Chị Vân với Linh vẫn như cũ hả?

- Ủ, chú cứ làm cho hai đứa kia trước, không bọn nó lại buồn cả ngày vì không kịp ăn tô thứ hai.

Một lúc sau, bốn tô phở nghi ngút khói và hai cốc sữa bò được bưng ra trước mặt bốn con người hai già, hai trẻ kia. Ăn không lo ăn, lo phá rồi giành nhau cho nên kết cục là cũng chả kịp ăn tô thứ hai, vừa ăn xong tô thứ nhất, hai đứa trẻ đáng thương, tội nghiệp, nước mắt lưng tròng đã bị mẹ tổng cổ ra khỏi quán và xách đến trường. Vừa đi vừa cãi nhau chí chóe:

- Tại mày đẩy cái thằng tham ăn, thịt còn đầy ra đấy, cứ giành thịt của tao làm gì? Giờ thấy chưa, mới ăn được có một tô, hứ.

- Chứ mày thì không có lỗi à cái con tham uống, ai bảo mày cứ giành sữa của tao.

- Mày con trai mày uống sữa làm gì? Tao con gái mới cần đẹp da, mới cần uống sữa.

- Chứ mày ăn thịt làm gì? Nam tử hán đại trượng phu mới cần ăn thịt thôi!!!!
- Hai đứa nó sẽ vẫn tiếp tục cuộc cãi vã nhặng nhít đó nếu không có tiếng hét của Trúc Linh:
- Hai đứa bây có im ngay không thì bảo? Sữa với chả thịt, bước vào trường, nhanh!
- Nó và cậu, chưng hửng, mặt mày bí xị:
- Chào mẹ Vân, mẹ Linh, con đi học.

3. Chap 3 : Một Ngày Ở Trường Mẫu Giáo

Mặt mày bí xị bước vào trường là thế, nhưng chưa đầy 3 giây sau, hai đứa nó nhìn nhìn mấy đứa trẻ đang chơi ngoài sân rồi lại quay lại nhìn nhau và cười tươi rói:

- Đi chơi thôi mày - Nó nói.
 - Ok, vào lớp cất cặp rồi đi thôi em yêu!
 - Cậu vừa nháy mắt vừa bắt chước giọng điệu của diễn viên trong mấy bộ phim mẹ cậu hay xem.
 - Mông tao này. - Nó giơ mông vào mặt cậu, vừa dứt lời liền bỏ chạy. Đùa à, nó cũng thông minh lắm chứ bộ, có ngu đâu mà đứng lại cho cậu đánh.
 - Đồ con nít. Mình không thèm chấp. - Vừa lườm nó, cậu vừa thông thả bước vào lớp.
- Lớp nó là một trong những lớp già đầu nhất của trường, toàn những bọn nhóc chuẩn bị bước chân vào lớp 1 và lớp nó cũng nhờ có hai đứa trẻ Băng Du và Hoàng Lân kia mà trở thành lớp quậy nhất cái trường này. Hai đứa nó bước vào, mấy đứa nhóc đang nhao nhao liền im bặt, xếp thành hai hàng đón bọn nó, nói to:
- Chào Lân đại ca, Du đại ca.
 - Ủ! - Cậu phẩy tay, nhẹ nói.

Đây là cảnh diễn ra mỗi buổi sáng đi học của cái lớp này. Rõ khổ, hai đứa kia cầm đầu, lại thêm xem mấy bộ phim trên TV nữa, nên thành ra bọn nó cứ thích bắt chước như trong phim, dù sao thì đi theo bọn nó cũng được chơi rất sướng mà. Người lớn ban đầu còn cấm nhưng dần dà cũng đành bỏ cuộc trước cái lũ này, thôi thì kệ, trẻ con mà. Cất cặp xong, nó hét to:

- Ê, đi chơi cát đi chúng mày, hôm qua tao xem TV có bày cách làm bánh bông lan á, ra đây tao làm cho ăn. - Nói xong nó chạy ào ra ngoài.

Lũ trong lớp nghe được ăn thì xí xỏn chạy ra theo, ngồi trong hộp cát, chăm chú nhìn nó " làm bánh ". Khoảng 5 phút sau, nó reo lên:

- Xong rồi. - Hí hửng cầm một cái đĩa nhựa đựng một đồng cát được đắp thành hình cái bánh khá đẹp giờ trước mặt bọn kia.

Bọn kia ngu ngơ:

- Bánh này ăn được thật đấy à? Đây là cát mà?
- Được chứ sao không? Hôm qua tao thấy trên TV mà, người ta bỏ cát màu trắng (bột mì ấy ạ) trộn đều với trứng mà, xong rồi bỏ vào lò là nó thành màu nâu nâu thế này này. - Vừa nói nó vừa chỉ vào " bánh " cát. - Tao nghĩ đây là cát chưa chín nên mới màu trắng, xong người ta phải bỏ vào lò đó. Còn mình chín rồi khỏi cần bỏ vào lò, thiếu chút trứng thôi, nhưng mà đâu có sao đâu.

Mấy đứa nhóc tuổi đời còn nhỏ, lại vô cùng tin vào TV và cái tổ hợp Băng Lân kia, nay cả hai thứ bọn nó tin tưởng nói được thì chắc chắn là được rồi. Không biết bọn nó kiếm đâu ra con dao nhựa trong mấy hộp bánh sinh nhật, lôi ra, cắt " bánh " và chuẩn bị ăn.

- Mấy đứa đang làm gì vậy? - Cô giáo của bọn nó, thấy bọn nó ngồi túm tụm trong hộp cát nên ra xem thử, ai ngờ lại thấy cái cảnh mấy đứa học trò nhỏ của mình, trên tay đều cầm đồng cát, được cắt như miếng bánh, chuẩn bị bỏ vào mồm, không khỏi mắt tròn mắt dẹt nhìn bọn nó.

- Dạ, đang ăn bánh. Bánh Du đại ca làm giống như TV á cô, cô ăn không cô?

- Một đứa trong đám nhanh nhẩu, cười tươi rói nhìn cô.

- B....bá.....bánh..á?? Cái đồng cát đó? - Cô thật khó mà tin được.

- Vâng, trên TV là bột chưa chín nên màu trắng rồi lại còn phải bỏ vào lò, còn đây là bột chín sẵn rồi, nên Du đại ca chỉ cần làm một chút là xong.

- - Cô thể cô thật sự không biết phải nói gì. Ai đời, một lũ trẻ con 6 tuổi, nghịch hơn giặc, cái gì cũng tỏ vẻ mình biết, nay lại ngây thơ hết sức như vậy. (==|||)

- Cái cát trắng trắng chưa chín đấy gọi là bột mì, còn cái bột đã chín này gọi là cát. Bột mì làm bánh được, còn cát tuyệt đối không thể ăn. Ăn vào là mấy đứa phải vào viện đấy. Cho nên, nếu không muốn bị tiêm thuốc thì bỏ đồng đó xuống, đi rửa tay và vào lớp giùm, mấy tiểu tử tông của cô.

- Tiêm á, vậy bọn mày bỏ hết xuống đi, đợi sau này tao lớn rồi tao làm cho ăn. - Nó nghe cô nói đến tiêm, sợ xanh mặt, biết là lỗi của mình, vội sửa sai và không quên hứa hẹn.

Vậy là mấy đứa nhóc ngây ngây ngô ngô, rềnh rần kéo nhau đi rửa tay rồi vào lớp.

Mọi chuyện có lẽ sẽ yên ổn như những lớp học khác, nhưng tiếc quá, lớp nó lại chẳng phải lớp bình thường. Buổi trưa, cậu ghé vào tai nó nói nhỏ:

- Ê, tao vừa có trò này vui lắm!

- Gì? Gì?

- Tí ăn xong tao với mày lấy đồ trang điểm của cô rồi cả lớp chơi trò trang điểm đi. Giống mấy người trong phim đó, hôm bữa tao thấy trong phim mẹ tao xem rồi, dễ lắm.

- Mà trang điểm để làm gì? - Nó ngu ngơ hỏi lại.

- Mày ngu quá! Trang điểm đương nhiên là để cho đẹp chứ làm gì. Có thể mà cũng hỏi. - Đập cái bốp lên đầu nó, cậu ra vẻ hiểu biết nói với nó.

- Mày mới ngu ấy thằng ngu. Thôi đi nói với bọn kia đi. - Ôm cái đầu mới bị đánh, nó cùng cậu lại chỗ đám bạn.

Sau khi giải thích và bàn bạc kĩ lưỡng, tụi nó quyết định sẽ lợi dụng thời gian sau khi ăn trưa. Ăn trưa xong, nhân lúc cô đi ra ngoài, bọn nó lén lén lút lút lấy túi đồ trang điểm trong giỏ của cô ra.

Một lúc sau, khi đến giờ ngủ trưa, đợi lúc cô ra ngoài, bọn nó vội vàng lấy đồ ra bắt đầu hành nghề. Đứa này bôi bôi cho đứa kia, đứa kia trát trát cho đứa nọ.

Lấy chỉ tiêu " mắt xanh, môi đỏ " mà bọn nó hay nghe làm tiêu chuẩn.

20 phút sau, cô nó mở cửa bước vào. Nghe tiếng cửa, tụi nó dừng hết động tác, quay đầu ra nhìn cô, mắt mở to trông hết sức ngây thơ và vô tội. Cô giáo đứng hình, thật sự muốn bắt tỉnh nhân sự. Cái tụi nhóc mắt xanh, môi đỏ, má hồng hồng, mặt trắng toát kia, đáng lẽ giờ này phải đang ngủ nhưng sao....sao...lại làm trò gì với túi đồ trang điểm của cô thế kia? " Không, không, không, đồng đồ trang điểm bao nhiêu tiền của tôi!! " Thật đấy, đến cô còn chẳng dám dùng thoải mái. Đứng chôn chân trước cửa lớp, nuốt nước mắt vào trong lòng, cô giáo cảm như hén.

Kì lạ, hôm nay hiệu trưởng đi đi vòng vòng xem tình hình mấy đứa nhỏ, đến cái lớp siêu quậy này, thấy cô giáo đứng như trời trồng nhìn vào lớp, liền lại gần ngó vào, cũng bị dọa cho hết hồn. Thầy hiệu trưởng sau một lúc ngẫm nghĩ, bóng đèn trong đầu bật sáng, có ngay đáp án. Với kinh nghiệm bao nhiêu năm làm hiệu trưởng, ông đã giải quyết chuyện này một cách ổn thỏa.

Tụi nhỏ nghe lời ông, đi rửa mặt rồi đi ngủ. Tất nhiên trong quá trình đó, vẫn không tránh khỏi tiếng la hét cười đùa của bọn nó. Còn cô giáo ấy à, sau khi thầy hiệu trưởng nói chuyện và cam đoan rằng nhà trường sẽ đền bù lại hộp trang điểm kia thì mới hoàn hồn, trở về như cũ. Nghĩ đến kiểu trang điểm như ma của bọn nó, cô lại buồn cười, dù sao từ trước tới nay, cô vốn không thể nào giận mấy đứa trẻ đáng yêu đó được.

Thật may, lúc sau, bọn nhóc biết điều, sợ cô buồn nên hết mực ngoan ngoãn cho đến khi về. Một ngày của nó và cậu ở trường mẫu giáo đã kết thúc.

4. Chap 4 : Sinh Nhật. Vào Lớp 1

Đã là giữa tháng 7, tiếng ve vẫn kêu râm ran, trên cành phượng thì chỉ lác đác những bông phượng hiem hoi còn sót lại báo hiệu mùa hè đã gần kết thúc. Và, sắp tới đây sẽ là hai sự kiện quan trọng trong cuộc đời nó và cậu, sinh nhật của Vương Hoàng Lân với Phạm Băng Du và sự kiện chuẩn bị bước chân vào lớp 1 của hai đứa nó. Cậu sinh trước nó 1 ngày, vào 16/7, nên mọi người đều thống nhất là sẽ tổ chức tiệc sinh nhật cho cả hai vào sinh nhật nó, tức 17/7. Và ngày hôm nay chính là ngày 17/7 trọng đại đó.....

Hôm nay là ngày mà nó và cậu sẽ già thêm một tuổi, í nhầm, trưởng thành thêm một tuổi chứ. Là ngày báo hiệu rằng, tụi nó đã chuẩn bị là học sinh lớp 1. Là học sinh lớp 1 đấy, nghe oai thế còn gì.

Năm nay, sinh nhật sẽ được tổ chức ở nhà cậu, với khách mời là toàn bộ học sinh lớp bọn nó và cả cô giáo yêu quý của bọn nó nữa.

Chưa tới giờ, nhưng tất cả đều đến đông đủ, ăn mặc đẹp đẽ, hàng hoàng =))) chuẩn bị nhập tiệc. Hôm nay, nó với cậu, nhìn cứ như hoàng tử với cả.....phù thủy @@! Cậu thì mặc comple đen, tóc vuốt keo, nhìn bảnh vô cùng, rất hợp với cụm từ HOÀNG TỬ. Thế còn nó, sao lại là phù thủy??? Ày, hôm nay trông nó cũng xinh cực, tóc tết chéo thêm cái cài lông vũ màu đen, váy dài tới đầu gối, nhỏ nhỏ xinh xinh, đáng lẽ ra nó sẽ là một nàng công chúa đẹp nghiêng nước nghiêng thành =))), nếu cái váy của nó là màu khác chứ không phải màu tím đen sậm và đáng lẽ ra nó sẽ không phải là một phù thủy nếu nó không cầm cái gậy phép hình đầu lâu màu đen trên tay, đứng đọc thần chú cứ như Harry Potter. Nhưng biết sao đây, nó không giống mấy đứa con gái bình thường và ghét cay ghét đắng màu hồng.

Kỷ Vân và Trúc Linh từ trên cầu thang đi xuống, nhìn hai đứa nhóc kia mà mãn nguyện vô cùng. Tuy nó không chịu mặc cái váy hồng phấn mà hai cô đã chuẩn bị, nhưng không sao, lâu lâu vẫn là nên đổi kịch bản, để phù thủy xinh đẹp đến với hoàng tử chứ. Nó và cậu, hồn nhiên cười đùa với bạn bè mà không hề biết tới những toan tính của hai bà mẹ yêu dấu kia.

- " Tách, tách, tách " - Tiếng máy ảnh từ đâu đó vang lên, ghi lại những khoảnh khắc đáng nhớ này lại. Từ hai chiếc máy ảnh, hai cái đầu ló ra, là Nguyên Hoàng (bố nó) và Khắc Huy (bố cậu). Không những thế, hai ông bố này còn bắt nó và cậu tạo dáng để chụp thêm hàng loạt kiểu ảnh nữa. Tắm thì cậu ôm lấy nó, tắm thì nó thơm vào má cậu, lại còn có tắm hai đứa nó ôm nhau. Hai đứa trẻ tuy không hiểu là để làm gì, nhưng vẫn thoải mái làm theo lời bố, bởi khi chơi trò gia đình ở trên lớp, nó và cậu cũng hay làm vậy lắm.

Kỷ Vân và Trúc Linh thì nhìn nhau cười một cách khá mờ ám. Chả là, mấy cái yêu cầu tạo dáng để chụp ảnh kia đều là do hai người ép hai ông bố kia mà ra. Bởi vì để kế hoạch B (xem lại chap 2) được thành công thì vẫn là nên thêm một số chi tiết, để tăng thêm xác suất thành công. Nào là nụ hôn đầu tuy là ngay má thôi, nhưng vẫn là nụ hôn đầu; rồi cái ôm đầu; rồi cả việc ngủ chung giường kia nữa; vân vân và mây mây, hằng ngày cứ dùng mấy cái này để bắt thằng nhóc Tiểu Lân chịu trách nhiệm, thì hai người tin chắc rằng không thể nào mà kế hoạch này lại thất bại được. Dù sao cũng là vì tương lai của bọn nó mà, phải cố gắng hơn thôi.

Và rồi cũng đã đến giờ nhập tiệc. Bao nhiêu đồ ăn ngon, bao nhiêu là đồ uống, đều được bày ra trên bàn, khiến mấy đứa trẻ nhìn mà phát thèm, nuốt nước miếng ừng ực ==|||. Chờ mãi, cuối cùng hai tên đại ca kia mới hét lên:

- Anh em xông lênnnn!

Bọn nó liền lao vào mà chiến đấu. Đứa nào đứa nấy, hai tay đều bận rộn, không lúc nào được nghỉ ngơi. Vừa nhồm nhoàm ăn, vừa la hét, vui đùa, tạo nên một bầu không khí ấm áp và hạnh phúc vô cùng. Thế rồi, vẫn là chuyện muôn thuở của bọn trẻ con, một tiếng hét vang lên:

- Thằng kia, cái đùi đấy của tao, mày bỏ ngay xuống!

- Ai nói của mày? Người nào ăn trước là của người đó nhá! - Vừa nói, đứa bé vội bỏ ngay cái đùi vào miệng mà cắn cái phập, mặt héch lên, như đang tuyên bố quyền sở hữu.

- Ai ày đụng vào đùi gà của tao? Mày muốn chết hử? Tao dám mày chết giờ, thật đấy chứ đừng có mà đùa!

- Nói rồi, thằng nhóc lao lên định đâm vào mũi thằng kia, cô giáo ngay lập tức liền bắt thằng nhóc lại, Kỷ Vân từ đâu lấy ra cái đùi gà khác đưa thằng nhóc. Mặt mày nó sưng sưng sĩa sĩa, mãi đến khi ăn gần hết cái đùi rồi mới giãn ra.

Có câu " Trời đánh tránh bữa ăn. ", nhưng cái lũ này lại cứ nhắm vào bữa ăn mà đánh. Hết la hét, giành giật, thì lại lao vào đâm nhau, khổ cái là cứ nhắm vào mũi mà đâm, không những thế, không biết bọn nó nghĩ đâu ra cái trò lấy đồ ăn mà quăng nhau. Và một khung cảnh hết sức...kinh khủng đã diễn ra. Trong phòng khách của một căn nhà nào đó, đồ ăn, nước, xương gà,...bay tứ tung như những trận mưa tên.

Bố mẹ nó và bố mẹ cậu, khóc không ra nước mắt, tí nữa mà dọn đồng này thì chỉ có chết. Thật may quá, lúc sau bọn nó đều nhớ tới quả và bánh kem thì liền dừng, và chuyển sang hoạt động mới của bữa tiệc, đó là: bóc quà. Một đồng quà chồng chất lên nhau, được bóc từ từ, cho đến hộp cuối cùng. Bao nhiêu món quà sinh nhật được bày ra trước mắt nó và cậu. Lạ thật, toàn là những món nó và cậu thích, mấy đứa này tâm lý phết chứ chả đùa đâu.

- Lãnh đại ca, Du đại ca sinh nhật vui vẻ!!! - Bọn nhóc đồng loạt hét lên.

Cậu và nó hạnh phúc, rất hạnh phúc. Đây là lần đầu tiên, hai đứa nó cảm động như thế này, lần đầu tiên hai đứa nó biết ơn ông Trời vì đã cho nó và cậu có những người bạn tuyệt vời thế kia. Có lẽ việc bọn nó chuẩn bị vào lớp 1, bọn nó đã trưởng thành khiến cho hai đứa nó trở nên người lớn và có những cảm giác người lớn như thế này, đây là suy nghĩ chung của nó và cậu.

- Cảm ơn bọn mày! Hôm nay cứ như tiệc độc thân tiễn tao với con Du ấy, làm gì mà bày đặt thế. - Cậu nói.

- Tiệc độc thân? Cái gì thế? - Bọn nhóc tròn xoe mắt.

- Tao cũng chả biết, mẹ ơi, tiệc độc thân là gì thế? - Cậu quay sang hỏi Trúc Linh.

Tất cả ánh mắt đều nhìn về phía Trúc Linh, trừ Kỷ Vân. Dù sao thì đây cũng là kế hoạch của hai người mà, tiêm nhiễm vào đầu thằng nhóc kia mấy cái thứ này, để mở đường cho tương lai phía trước chứ. Nhưng giờ Trúc Linh ngoài cười trừ thì thật không biết làm gì khác. Cái thằng nhóc này, rốt cuộc vẫn là khai mẹ nó ra. Trả lời qua loa rằng sau này lớn lên sẽ biết, bọn trẻ mới thôi không nhìn nữa.

Bóc quà xong rồi thì sẽ qua bánh kem. Năm người lớn kia, từ sau trận chiến thức ăn liền cầu nguyện không ngừng, mong bọn nó có thể ăn bánh kem theo cách của người bình thường. Nhưng sự thật luôn phủ phàng, nể vừa tắt, cái bánh kem đã nát bét bởi bàn tay của những đứa trẻ kia. Mỗi đứa một nắm, quăng nhau tứ tung. Năm người lớn duy nhất, vội chạy lên sân thượng và trốn, dù sao họ cũng không dại mà đứng dưới đó chịu trận nha. Lúc đi xuống, cả năm người được một phen hoảng hồn. Chắc không ai có thể nghĩ rằng đây là một căn nhà. Người đau khổ nhất vẫn là 2 cặp vợ chồng đáng thương kia.

Tiến mọi người về hết rồi, bốn người hai nam hai nữ quay lại, nhìn bãi chiến trường, trong lòng rút ra một bài học : " Không tổ chức tiệc, đặc biệt là sinh nhật ở trong nhà. ". Lẳng lặng dọn nhà, trong lòng oán trách không thôi.

Còn hai đứa trẻ cầm đầu kia, vừa tiệc tùng xong liền trốn ngay trên phòng cậu, lăn quay ra giường mà ngủ. Hết sức vô trách nhiệm.

Và rồi cũng đã 1 tháng trôi qua, hiện giờ là giữa tháng 8, là ngày đầu tiên bọn nó đến trường. Hai đứa nó háo hức lắm, dù một tuần đầu là chỉ đi để làm quen với môi trường mà thôi.

Trường nó thuộc ngôi trường khá nổi tiếng với thành tích cao, gồm 3 cấp liên thông với nhau. Cấp 1 là dãy phía Tây, cấp 2 là dãy phía Đông, cấp 3 là dãy phía Nam và cấp 3 chuyên là dãy phía Bắc. Lớp của hai đứa nó là lớp 1A, nằm ở dãy phía Tây, khu số 1. Trong lớp được trang trí đơn giản nhưng rất đẹp. Bàn ghế mới toanh và trông rất đẹp mắt. Bọn nó thích lắm, vội chào hai bà mẹ và chạy vào lớp. Lớp mới của nó lại còn có mấy đứa bạn từ thời mẫu giáo, khiến chúng nó vô cùng vui vẻ, chạy lại ôm nhau:

- Lành đại ca, Du đại ca, thật là vui! - Một thằng nhóc reo lên.
- Tao còn nghĩ có mình tao với thằng Lành, may quá, có bọn mày ở đây nữa, không sợ chán rồi. - Nó.
- Đương nhiên là sẽ không chán! Có Băng Lành ở đây cơ mà! - Cậu hất mặt, vênh váo nói.
- Băng Lành là cái quái gì chứ? - Một con nhóc không đầu tự dưng xen vào.

Cậu với nó nóng mặt, cậu quay sang con nhỏ kia, gườm gườm:

- Mấy đứa ngốc như mày thì sao mà hiểu được. Bọn con gái, trừ Du ra, đều là một lũ ngu ngốc!
-- Vốn là định nạt cho cậu một trận nhưng nhìn thấy mặt cậu thì con nhỏ kia, với tuổi đời nhỏ xíu, liền bị cái mặt đẹp trai của cậu hút hồn. - Cậu đẹp trai quá! Cậu tên gì vậy? Tớ tên Mỹ An đó. Mình làm quen nha!
- Đồ hám trai. - Sau một lúc im lặng, nó phán cho cô bé tên Mỹ An kia một câu xanh rờn, rồi kéo đám bạn vào chỗ ngồi.

Mỹ An thấy vậy thì tức lắm, lườm lườm nó rồi về chỗ. Một lúc sau, cô giáo vào. Như một buổi học đầu tiên bình thường, chỉ là giới thiệu và nói chuyện mà thôi. Nó và cậu hôm nay hết mực ngoan ngoãn. Dù sao chúng nó cũng là những đứa trẻ thông minh, đương nhiên biết nên hành động thế nào. Buổi học đầu tiên hôm ấy kết thúc trong yên bình.

5. Chap 5 : Sự Bất Thường Của Băng Du

Vài năm sau

Thời gian trôi qua thật nhanh. Chớp mắt, từ những cô bé, cậu bé mới bước chân vào lớp 1, nay nó và cậu đã là học sinh lớp 5, là đàn anh, đàn chị. Cuộc sống vẫn thế, từ trước tới nay đều không đổi. Vương Hoàng Lành và Phạm Băng Du, hai đứa nó vẫn luôn là tổ hợp Băng Lành tuyệt vời, vẫn luôn là những đứa trẻ vui tươi, hồn nhiên với bao trò quậy phá.

Cậu và nó hiện là học sinh cuối cấp 1 và cũng nằm trong diện những người nổi tiếng trong trường. Từ những đàn em nhỏ tuổi, đến những bạn bằng tuổi, các anh chị lớp trên hay các thầy cô, đều có rất nhiều người yêu quý hai đứa nhóc này. Chúng dễ thương, đều là trai xinh gái đẹp, lại còn thông minh và rất tinh nghịch nhưng cũng chín chắn và người lớn vô cùng. Đương nhiên có nhiều người yêu quý thì cũng sẽ có nhiều người ganh ghét. Nhưng hầu hết những người ganh ghét kia là phái nữ và đều nhắm vào nó. Khỏi cần nói lí do cũng biết. Ai bảo nó với cậu dính nhau như hình với bóng, ai bảo ngoài nó ra, cậu không thân thiết, thậm chí là không nói chuyện với bất kì đứa con gái nào. Làm trai xinh gái đẹp là nó khổ thể. Kỳ Vân và Trúc Linh nghe tin trên trường thì rất lo cho nó, con gái thời nay, ai biết được chúng sẽ làm những gì.....nhưng mọi lo lắng dần được xua tan, vì chắc chắn cậu sẽ luôn bảo vệ nó thật tốt mà.

Mọi người xung quanh lo lắng, nam chính của chúng ta cũng lo lắng, không rời nữ chính dù chỉ là nửa bước, sợ lúc mình vắng mặt, nó lại gặp chuyện không hay, nhưng nữ chính của chúng ta thì.....phải nói sao đây, hết sức hồn nhiên và vô tư? Nó không hề lo lắng dù chỉ là một chút, một phần là vì nó tin rằng mọi người đều là người tốt, sẽ không làm gì hại nó, ghét chỉ đơn thuần là ghét; một phần vì nó rất tự tin vào mấy năm học võ của mình. Đùa chứ, nó và cậu đã được học võ từ năm 6 tuổi, lại là đồ đệ cứng của sư phụ, cần gì phải sợ ai. Vả lại, nó mà có chuyện gì thì đương nhiên cậu sẽ xuất hiện và sẽ bảo vệ nó, sẽ khiến nó luôn vui vẻ mà, cho nên có gì đâu mà phải lo lắng, cứ vui chơi như thường thôi.

Mọi chuyện có lẽ sẽ êm đẹp mà trôi qua nếu những chuyện kì lạ không xảy ra.

Cậu thật sự vô cùng lo lắng. Bố mẹ cũng rất lo lắng cho nó. Nó dạo này kì lạ quá.

Ừ thì sáng vẫn đi học với cậu như bình thường, nhưng nó không hề nói chuyện với cậu, mắt thì cứ nhìn đâu đâu. Trong giờ học cũng hoàn toàn không nói chuyện với cậu, không nhìn cậu, chỉ chăm chú nhìn bảng hoặc nhìn ra cửa sổ. Giờ ra chơi nó đều chạy đi đâu mất tiêu. Giờ nghỉ trưa thì cũng không ngồi ăn với cậu, có tìm cũng không thể thấy bóng dáng nó. Lại nói đến lúc về, nó bỏ cậu, mặc kệ cậu đi một mình, dù cậu có hỏi nó cũng không nói lí do. Cậu chịu đến ngày thứ 3 thì đã quá giới hạn. Giờ ra chơi hôm đó, vội giữ tay nó, kéo ra sân sau trường, lớn tiếng quát:

- Mày nói đi! Rốt cuộc tao đã làm gì sai? Dạo này mày bị sao vậy? Có gì thì nói ra, đừng để mọi người lo lắng. Mày không vừa ý điều gì, nói đi, tao sẽ cố sửa, đừng như vậy nữa. - Cậu sợ, rất sợ, lẽ đâu nó để ý tới người khác mà bỏ mặc cậu. Cậu không muốn! Cậu cũng đã 11 tuổi rồi, và cậu biết từ trước tới nay cậu thật sự thích nó. Cậu đã định lên lớp 10 nhất định sẽ nói với nó, nhưng giờ nó khiến cậu thật sự sợ.

-.....- Nó cúi đầu, không nói.

- Du à, tao xin lỗi, là do tao không kiểm chế được. Mày nói đi, có chuyện gì xảy ra sao? Là lỗi của tao sao?
- Cậu hạ giọng, van nài nó.

Nó ngẩng mặt lên nhìn cậu, đôi mắt to tròn, long lanh. Miệng khê cười, giọng nói nhỏ nhẹ vang lên:

- Không, chẳng có gì xảy ra hết. Mày cũng không có lỗi gì cả. Chỉ là.....- Giọng nói nó bỗng nhẹ bằng đi, tựa như sức sống đang dần mất - Chỉ là dạo này tao thích thả hồn vào thiên nhiên thôi.

Cậu nhìn nó, nhìn nụ cười gượng của nó, biết thừa là nó đang nói dối cậu. Gì chứ, nó với cậu dù gì cũng là thanh mai trúc mã, từ nhỏ lớn lên bên nhau, cậu là người hiểu rõ nó nhất. Nhưng nhìn nó, không hiểu vì sao, cậu bỗng thấy đau lòng. Mà thôi, nó đã không muốn thì cũng không nên ép.

- Vậy sao? Vậy thì tốt quá! Nếu có chuyện gì thì phải nói mọi người biết nhé, đặc biệt là tao này, đừng giữ trong lòng. Thôi thì lên lớp đi! - Sẽ không phải là nó chú ý người khác thật đi? Không, cậu nhất định không cho phép chuyện đó xảy ra.

Buổi học kết thúc, nó lại lên thật nhanh, làm cậu không biết tìm nó ở đâu. Còn nó, sau khi lên đi, vội chạy về nhà, lao vào thư phòng của mẹ nó, khóa cửa lại và tìm cuốn sách nào đó. Kỷ Vân nhìn con gái mình, không khỏi thở dài. Là một người mẹ, cô thật sự lo lắng cho nó. Dạo này, nó hầu như không nói, cũng tách ra khỏi Tiểu Lân, mỗi khi về nhà liền chạy ngay vào thư phòng của cô mà tìm sách. Thời gian ở nhà, ngoài thư phòng của cô và phòng ngủ ra, nó tuyệt đối không đi đâu hết. Hỏi gì cũng không trả lời, hồn như đang treo ngược cành cây. Mặt nó cứ ngơ ngơ, và găng cười. Nhưng nhìn nó, có ai không biết nó đang găng gượng mà tươi tỉnh đâu. Nó thông minh và chín chắn, nhưng nó cũng chỉ là một đứa trẻ.

Ngày hôm sau, mọi chuyện vẫn không thay đổi, nó vẫn như vậy, không có tiến triển gì. Cậu nhìn nó, trong lòng cảm thấy buồn rười rượi. Nó rất quan trọng với cậu nha, lại còn rất thân với cậu, dùng một cái, lạnh nhạt với cậu không một lí do, bảo cậu phải làm sao đây.

Nhưng nó nào chú ý. Cả ngày chỉ lo nghĩ về một chuyện. Phải, là chuyện đã làm nó lo lắng và thay đổi trong thời gian gần đây. Nó, có lẽ sắp chết rồi! Với một đứa bé bình thường, gặp chuyện này, chắc chắn sẽ buồn bã, gào thét, khóc lóc. Nhưng nó là ai chứ? Nó sẽ giống với mọi người sao? Đương nhiên là không! Dù nó buồn thật đấy, sợ thật đấy và cũng rất muốn khóc nhưng nó tuyệt đối sẽ không khóc. Nó không muốn mọi người lo lắng, nên quyết định sẽ găng gượng và giữ bí mật cho đến khi nó chết. Dù là hằng đêm, nằm một mình trong phòng, nó đều cắn răng mà chịu đựng, mà khóc, nhưng thà để một mình nó chịu khổ còn hơn để mọi người phải lo lắng và khổ cực vì nó.

Chuyện là, dạo này nó thấy ngực mình vô cùng kì lạ. Hơi nhon lên, hơi nhô lên và to lên nữa. Lại còn rất đau. Chạy cũng đau, nằm sấp cũng đau, đụng vào lại càng đau. Từ trước tới giờ nó đâu bị như thế? Bạn bè nó cũng đâu có bị? Vậy mà nó lại bị, chứng tỏ nó đã bị bệnh gì đó. Nên nó mới trốn tránh mọi người, hằng ngày đều về nhà thật sớm, mà nghiên cứu đồ sớ của mẹ. Sau vài ngày, rốt cuộc nó đã biết mình bị sao. Có vài bệnh có những triệu chứng giống của nó, nên nó nghĩ nó bị một trong số những bệnh trên.

Mà tất cả lại đều là bệnh nguy hiểm, với triệu chứng như nó thì giống với khi ở giai đoạn cuối, khiến nó thật sự hoang mang.

Nó buồn ghê gớm, nhưng trước mặt mọi người thì phải luôn cố tỏ ra vui vẻ. Nó cũng suy nghĩ rồi. Nó sẽ dành thời gian ít ỏi còn lại của mình để làm thật nhiều việc tốt, để cuộc sống của nó cũng có chút gì đó gọi là có ý nghĩa, dù gì trước giờ nó và cậu, ngày ngày chỉ biết đi phá người khác thôi mà. Nên chiều nay, trông hết tiết vừa vang lên, nó vội chạy đi, cậu vốn định đuổi theo nó, ai ngờ lại bị giáo viên gọi lên nhờ giúp. Bực bội, nhưng không thể làm gì.

Còn nó ấy à, sau khi trốn khỏi cậu, nó không đi về nhà như mọi khi. Mà đi vòng vòng khu phố, vừa ngắm cảnh, vừa tìm người cần giúp đỡ. Nhưng tìm thế nào cũng chả thấy ai cần giúp đỡ, nó bực bội. Tuy vậy, vẫn kiên trì, dù sao thì ngắm cảnh cũng được mà, nó muốn ghi nhớ hết tất cả mọi thứ về nơi nó ở, để sau này, khi lên thiên đường, nó nhất định sẽ không quên. Nghĩ tới, lại càng đau lòng, vội xua đi ý nghĩ, nó tiếp tục đi.

Đã hơn 7 giờ tối, nhưng nó vẫn chưa về. Mọi người nháo nhào lên đi tìm. Đến khi gần như hết hi vọng, định nhờ cảnh sát giúp đỡ thì thấy nó lững thững bước về.

Tất cả vội chạy ra, ôm nó vào lòng, rồi đánh nó. Mẹ Vân và mẹ Linh của nó, vừa mắng, vừa đánh mông nó, vừa khóc. Nhìn mọi người thế này, nó bỗng thấy tủi thân, không kiềm chế được mà khóc òa lên. Mọi người giạt mình nhìn nó, cậu vội lau nước mắt cho nó, cuống quýt hỏi han. Nhưng nó mặc kệ, chạy lại chỗ Kỷ Vân nói có chuyện muốn nói và hãy lên thư phòng. Cô đi theo nó, trong lòng tràn đầy dấu chấm hỏi.

Lên đến thư phòng, nó khóc thút thít, kể lại mọi chuyện ẹ nghe. Gì chứ, nó thua rồi, nó không làm được, nhìn cảnh mọi người vì nó mà loạn, vì nó mà khóc, vì nó mà lo lắng, làm sao nó có thể giấu nữa đây, trong lòng nó giờ đây chỉ còn sự tủi thân và buồn bã. Dù gì mẹ nó cũng là bác sĩ, tốt nhất nên kể ẹ biết. Nó kể xong, còn không quên dặn mẹ là phải giữ bí mật, tuyệt đối không được nói ra, vì nó không muốn mọi người buồn đâu.

Kỷ Vân nghe con gái kể, mắt mở to, đầy vẻ khó tin. Trời ơi, đây là con gái cô sao? Cái con bé Phạm Băng Du biết tuốt, tài lanh đó sao? Hóa ra nó lại ngây thơ đến thế này ư? Không nhận được mà cười phá lên, cô ôm Băng Du đang ngạc nhiên vào lòng, và nói:

- Haha, con gái à, nguyên do là đó sao? Cũng có ngày con ngốc vậy à? Đó chỉ là những biểu hiện của tuổi dậy thì mà thôi. Chẳng lẽ con cứ muốn mãi làm một khúc gỗ thẳng đuột hay sao? Ai cũng sẽ bị như con cả, chỉ là không hiện ra ngoài mà thôi. Con thật là ngốc quá mà. Phạm Băng Du con không bị bệnh gì cả, mà chỉ là đang ngày càng trưởng thành, trở thành một thiếu nữ xinh đẹp mà thôi. Từ nay về sau, có gì nhất định phải nói với mọi người, có nghe không? Không được giữ trong lòng mà nghĩ quẩn rồi làm liều. Được rồi, giờ thì cùng ra ngoài giải thích với mọi người nào. - Nắm tay con gái, Kỷ Vân bước xuống phòng khách. Con gái cô thật sự rất dễ thương nha!

Xuống dưới, sau khi nghe giải thích, tất cả đều cười thật to và nhìn nó khiến nó thật sự rất mất mặt. Riêng cậu, nhìn nó cười ngu ngơ, trong lòng cảm thấy nhẹ nhõm. Vậy là nó vẫn như trước, mãi là Băng Du của một mình cậu.

2 nhà, 6 người, buổi tối ngày hôm đó cùng nhau vui vẻ cho tới khuya. Quả là một kỉ niệm đáng nhớ.

6. Chap 6 : Hội Thao

Vài lời lảm nhảm của tác giả:

A, cuối cùng cũng viết được thêm 1 chap. Bữa giờ có nhiều thứ cảm dỗ quá nên không thêm được chap nào, ta thực xin lỗi a~~ Tại vì tay nghề còn yếu kém và không có khiếu hài hước, nên viết truyện chưa được tốt và cũng khá là lãng nhách @@ Ta sẽ ít viết mấy cái có yếu tố hài @@ đợi sau này tay nghề nâng cao thì sẽ cố gắng viết

~~Tuy chap này hơi tẻ, nhưng mong mọi người bỏ ít thời gian ra đọc, tại vì đây cũng coi như là chap kết thúc phần trẻ con, chuẩn bị mở ra những phần sâu sắc, lúc đó đối với ta cũng sẽ dễ dàng hơn, và ta sẽ cố hơn nữa.

Cuối cùng, nữ phụ cũng có chút đất diễn.

~Vèo, thời gian chẳng bao giờ chờ đợi ai cả. Chớp mắt, nó và cậu đã là học sinh lớp 9. Hai đứa nó vẫn thế, luôn thân thiết, dính nhau như sam và không lúc nào là sống đúng với cái tên "Băng Lãnh" kia.

Cậu và nó, luôn là trung tâm của ngôi trường này, luôn được mặc định là một cặp đẹp đôi, dù nó luôn miệng phủ định, nói rằng chúng nó chỉ là bạn bè. Cậu nghe nó phủ định thì bực mình vô cùng, nhưng đành nhịn, vì cậu đã hứa là khi nào lên lớp 10 cậu mới nói tình cảm của mình ra.

Mọi người trong trường thì đương nhiên không tin lời nó, nhưng không tin thì đã sao? Chỉ cần là bọn nó chưa kết hôn thì cơ hội vẫn còn đây. Nên là các bạn nữ thì luôn cố gắng lấy lòng cậu, cố gắng thật đẹp trước mặt cậu và luôn ganh đua với nó từng tí một. Các bạn nam thì tìm đủ mọi cách để lấy sự chú ý của nó, nhưng cũng chẳng cần thiết lắm, vì nó khác cậu, nó rất thích chơi với bạn bè, nhưng chỉ chơi với mấy thằng con trai thôi, vì trong mắt nó, lũ con gái thật phiền phức và lảm chuyện. Mặc dù nó cũng là con gái đấy, nhưng tự nó thấy rằng, bọn con gái kia thật là một lũ bỏ đi, và còn lâu mới có thể tuyệt vời được như nó. Và, trừ bạn bè từ thời mẫu giáo còn cời truồng tắm mưa, thì những người bạn sau này của nó chỉ có trai, tuyệt đối không có gái.

Còn Vương Hoàng Lãnh cậu, ngoài nó và lũ bạn mất nét từ đời thuở nào kia, thì tuyệt nhiên không còn một người bạn nào khác.

Ngày ngày, cậu luôn luôn phải hao phí công sức để canh chừng nó khỏi đám vệ tinh xung quanh, luôn luôn phải bực dọc và nguyên rửa nó trong lòng. Giống như hiện tại. Nó quăng cậu một xó và đi chơi với đàn nam sủng của mình. Cậu đã bao nhiêu lần lấy cớ rằng nó quá thân thiết thì sẽ làm tổn thương mấy tên chết tiệt kia vì nó không có tình cảm gì với đám người đó, cậu đã lấy một cái cớ mà nghe qua thì thật sự rất trượng nghĩa, để nó có thể tránh xa mấy tên con trai ra một chút. Nhưng nó cứ ngu ngốc:

" - Tao đã nói với mày rồi, bọn nó chỉ coi tao là bạn thôi, không có thích tao đâu mà lo. Bọn nó mà thích tao í thì đã lo lấy lòng tao rồi suốt ngày thư tình thư tiết rồi. Mày cứ lo làm quái gì mấy chuyện chẳng bao giờ xảy ra. "

Mỗi lần như thế, cậu chỉ lườm nó và trong đầu đều cùng là một suy nghĩ: " Ngu như heo í. Bọn nó mà công khai theo như lời mày nói thì chẳng phải là tự đào hố chôn mình à? Cái con nào mà đứng giữa sân trường tuyên bố, thằng nào mà tỏ tình hay gửi thư tình thì nó sẽ không thèm nhìn mặt, là con nào nói câu đó? Giờ lại ngu ngốc mà đi nói mấy câu vô nghĩa kia. " Rồi nói tiếp đó sẽ là một nụ cười với một suy nghĩ khác: " Mà thôi, ngu ngốc thế cũng tốt, đợi sau này, ông xã đào tạo bà xã sau. Lúc đó thông minh cũng không muộn. "

Vào những lúc đó, cậu lại thấy tư vị ngọt ngào tràn đầy trong lòng mình. Phải, cậu rất mong chờ đến ngày được gọi nó một tiếng vợ, được làm chỗ dựa của nó, được cùng nó thiết kế nhà mới cho gia đình nhỏ của Phạm Băng Du và Vương Hoàng Lãnh,...ngoài ra, cậu còn có một mong ước vô cùng lớn nữa là được cùng nó.....tạo người, gia tăng dân số. Hê hê, suy nghĩ trước cho tương lai cũng đâu có gì là xấu phải không.

Nhưng đây là chuyện của tương lai, còn bây giờ là chuyện của hiện tại. Chuyện là cũng chẳng có chuyện gì. À không, chuyện là sắp đến hội thao được tổ chức hằng năm của trường Royal (tên trường) này rồi. Vâng, là hội thao! Là hội thao! Y chang như trong mấy bộ anime hay manga ấy, chính là hội thao hằng năm trong truyền thuyết. Dù sao ngôi trường Royal này là ngôi trường áp dụng cách giáo dục của nước ngoài mà, nên mấy cái sự kiện hay lễ hội là thường xuyên diễn ra.

Còn 14 ngày nữa thì tới hội thao. Một cái lịch thật lớn được treo trên bảng thông báo, với 14 ngày được đếm ngược. Tất cả mọi người, từ học sinh đến giáo viên đều rất mong chờ cái hội thao này. Đây là một trong những sự kiện vui nhất của trường Royal.

Trong vòng 14 ngày này, chuyện học chỉ là một phần, chuyện chơi cũng chỉ là một phần, chuyện chuẩn bị cho hội thao mới là chính. Vì là ngôi trường có quy mô lớn, nên các sự kiện đương nhiên cũng sẽ lớn và việc

chuẩn bị thì.....ai dà, khỏi nói chắc ai cũng biết. Nhưng đây cũng là một trong những kỉ niệm đáng nhớ nhất của học sinh trường Royal.

Tất cả học sinh và giáo viên trong những ngày này đều vô cùng tất bật. Người nhỏ làm việc nhỏ, người lớn làm việc lớn. Mấy đứa cấp 1 và khối 6,7,8 chủ yếu lo các chi tiết nhỏ về trang trí và lo về các vật dụng cho lớp mình. Còn lại các khâu quan trọng, từ việc đóng gỗ, trang trí, làm cổng,...đều do khối 9 và cấp 3 lo liệu.

Giáo viên thì lo chuyện của giáo viên.

~~Và có một điều là, dù lao động có mệt mỏi đến thế nào, chỉ cần có cậu và nó ở đó thì chắc chắn mệt mỏi sẽ càng thêm mệt mỏi. Tay chân đã mệt mỏi, thể nhưng cả tai và tinh thần cũng bị khủng bố mà dẫn đến mệt mỏi thêm.

Nó và cậu, những việc như thế này, đương nhiên là sẽ rất hăng hái. Nhưng dù kết quả đạt được có tốt đến đâu thì quá trình làm cũng sẽ chẳng bao giờ có thể thật sự nghiêm túc. Hiện những học sinh lo các khâu quan trọng đều đang ở hội trường và bắt tay vào làm việc, tổ hợp Băng Lanh dĩ nhiên là cũng sẽ có mặt. Dù có giỏi thế nào, làm việc tốt tới đâu, nhưng hai đứa nó từ nay về sau đừng hòng mong chờ sẽ được giao ột công việc thật oách. Bao nhiêu năm nay, chứng kiến bọn nó quậy phá và những lần giả vờ xin xỏ, hứa sẽ ngoan ngoãn, mọi người đã quá dị ứng rồi. Một lần bọn nó phá, quả thật là khiến mọi người đến chết đi sống lại. Vì vậy nên, hiện tại, Vương Hoàng Lanh và Phạm Băng Du được giao một công việc mà tất cả mọi người đều chắc chắn rằng chúng nó sẽ không thể làm gì để quậy phá, đó chính là, kiểm tra tất cả các dụng cụ để chuẩn bị cho hội thao. Từ bóng, rổ, xà, nệm,...đều cần được kiểm tra và chỉnh sửa, làm mới một cách kĩ lưỡng.

Nhưng sự thật luôn phũ phàng. Điều mọi người chắc chắn đã hoàn toàn bị vứt vào sọt rác. Cậu và nó, thể nhưng đã biến công việc nhàm chán này trở nên vô cùng thú vị.

- Ê, thử lấy gậy bóng chày đánh bóng rổ coi sao đây. - Nó vô cùng hứng khởi, tay cầm một quả bóng rổ và một cây gậy bóng chày.

- Tao cũng chưa thử bao giờ, đưa gậy đây, thử xem sao. - Cậu đã đồng ý với cái trò nhí nhố của nó.

Vì hai đứa nó đứng một góc và nói khá nhỏ, nên hầu hết mọi người không chú ý. Và chúng nó bắt đầu. Cậu cầm gậy bóng chày, chuẩn bị tư thế, chỉ cần nó ném quả bóng rổ tới là ” bốp ”, cú đánh huyền thoại xuất hiện.

1,2,3 nó đã ném quả bóng, cậu nắm chặt cây gậy, chỉ một chút nữa thôi, và ” bốp ”, cú đánh huyền thoại đã thật sự xuất hiện. Quả bóng phóng rất nhanh trong sự kinh ngạc của mọi người, trong niềm hân hoan của hai đứa nó, và nhanh chóng đập vào bức tường đối diện, rồi lại bật lại, đập thẳng vào mặt thầy thể dục đứng gần đó.

Thầy thể dục ngã xuống đất, quả bóng nảy xuống đất, và nhắm ngay ” bảo bối ” của thầy mà đập vào, rồi mới dừng lại. Mặt thầy mở to, tay ôm ” bảo bối ”, khuôn mặt hân nguyên hình tròn của quả bóng, môi tái nhợt, rống lên thật to:

- Vương Hoàng Lanh, Phạm Băng Du lên phòng giám thị ngay cho tôi!!!! - Rồi lại rên lên - Tương lai của tôi, phong độ của tôi.

Hai đứa nó không nhúc nhích, đứng đơ ra nhìn thầy. Trong đầu tưởng tượng ra một quả bóng đầu hói, mặt đỏ, tay ôm phía dưới và thút thít: ” Tương lai của tôi, sự trong trắng của tôi. ”, không nhìn được mà cười phá lên, không biết điều mà bồi thêm:

- Không sao đâu thầy, phong độ là nhất thời, đẳng cấp mới là mãi mãi. Dù thầy không có phong độ, đầu thì hói lại còn yếu sinh lí đi chẳng nữa, chỉ cần có đẳng cấp, thầy chắc chắn sẽ không ế đâu. - Nói rồi, chạy vụt đi.

- Hai trò đứng lại cho tôi!!! - Thầy thể dục tức giận mà rống to.

Nhưng bọn nó thà là lên phòng giám thị ngồi viết kiểm điểm còn hơn là đại dột mà ở lại với thầy.

14 ngày trôi qua nhanh chóng, hôm nay chính là ngày diễn ra hội thao. Sau vụ việc ngày hôm đó, bọn nó bị kiểm điểm và được đưa vào sổ đen của thầy thể dục hói - gọi tắt là thầy Hói. Cũng may thầy Hói dạy cấp

1, không là tụi nó chết chắc.

Ngày hôm nay vô cùng rộn ràng và nhộn nhịp. Các lớp xếp thành hàng, cầm những tấm băng rôn, la hét, hô khẩu hiệu thể hiện tinh thần. Các bậc phụ huynh tay cầm điện thoại, máy ảnh, máy quay phim, nhanh chóng thu những khoảnh khắc này lại.

Trong hàng của lớp nó, nó và cậu đứa cầm cờ, đứa cầm hai cái nắp xoong, chạy ra từng lớp, vừa vẫy cờ, vừa vỗ hai cái nắp, miệng hét to:

- 9A tất chiến tất thắng! 9A tất chiến tất thắng! 9A tất chiến tất thắng! - Ầm ầm, thực sự rất đình tai nhức óc.

Thành viên 9A, đầu cúi thật thấp, không dám ngẩng đầu nhìn ai. Đã thế lại còn Kỷ Vân và Trúc Linh từ hàng khán giả, tay cầm pháo giấy và loa, vừa bắn vừa hét:

- 9A vô địch, tiểu Lãnh và tiểu Du vô địch, còn lại đều là vô dụng. - Lời vừa nói ra, bao nhiêu viên đạn đều chĩa vào người hai cô. Nhưng hai cô vẫn tiếp tục, hoàn toàn không chú ý đến ai, khiến cho hai ông chồng ngồi bên cạnh như Nguyễn Hoàng và Khắc Huy đây không biết nên nói gì.

Và rồi, tiếng trống khai mạc vang lên. Không khí đã sôi nổi nay lại sôi nổi gấp mười. Qua một khoảng thời gian, các phần thi nhỏ của học sinh cấp 1 và khối 6,7,8 đã kết thúc. Toàn bộ thời gian còn lại là của khối 9 và cấp 3.

Bốn lớp nay chia ra làm hai đội, đội trắng và đội xanh. Đội trắng gồm khối 9 và 12, khối 10 và 11 là đội xanh.

Các phần thi diễn ra nhanh chóng. Đầu tiên là trò bóng ném, mỗi đội sẽ có 30 người tham gia. Sau khi tranh đấu quyết liệt, đội xanh đã thắng với số điểm chỉ nhích hơn đội trắng 1 điểm. Các phần thi tiếp theo lần lượt diễn ra, nào là: cuộc chiến đồ ăn, bơi lội, xe đạp chậm, thổi bóng,.....Số điểm của hai đội không ngừng thay đổi.

Và hiện tại là phần thi chạy tiếp sức, với các thử thách mỗi năm mỗi khác. Mỗi đội cử 6 thành viên tham gia. 3 người 1 nhóm, tiếp sức cho nhau. Nó ở nhóm A và cậu ở nhóm B, đều cùng ở vị trí cuối cùng.

Chương ngại vật đầu tiên là nhảy xà và lăn trên bóng. Cứ leo lên bóng, nhích được một chút thì lại ngã. Ngã xong rồi lại leo lên tiếp và cứ thế tiếp diễn. Kéo dài thật dài. Chương ngại vật thứ hai là ăn bánh và đi trên cà kheo.

- Vâng, hiện giờ là chương ngại vật thứ hai. Tất cả các ứng cử viên khi đến chỗ chiếc bánh, phải ăn hết bánh mới được chạy tiếp. Có 1 bánh nhân ngọt, 1 bánh mặn và hai cái bánh còn lại là vị bí ẩn với những nguyên liệu, ày, không thích hợp để làm bánh cho lắm. Nhưng phải ăn xong, mới được đi tiếp và mỗi người sẽ lấy 1 đôi cà kheo, và đi qua bể nước để đến chỗ các ứng cử viên tiếp theo. - Tiếng MC vang lên.

Sau một hồi vật lộn, cuối cùng đã đến lượt các ứng cử viên số ba. Hiện cậu đang dẫn đầu, người thứ hai là một anh lớp 11, còn nó và người còn lại vẫn đang chờ đồng đội. Chỉ tại hai chiếc bánh quái quỷ kia.

Cuối cùng, đồng đội của nó cũng tới, nó vội chạy. Một lúc sau, người cuối cùng mới bắt đầu chạy.

Thật kì lạ, đoạn đường cuối cùng này lại khá suôn sẻ. Cho đến khi xuất hiện bốn túp lều.

- Chủ đề của vòng cuối chính là cosplay. Mỗi bạn sẽ chọn một túp lều, mặc trang phục được Ban Tổ Chức chuẩn bị sẵn và chạy về đích.

Bốn người ngơ ngác chạy vào, sau một hồi thì đi ra. Cậu mặc bộ đồ tôm chiên và phải nhảy như nhảy bao bố về đích, tay cũng bị trói chặt trong bộ trang phục, trông ngổ vô cùng. Anh chàng lớp 11 thì mặc bộ đồ cướp biển, nhìn vô cùng lãng tử và nhẹ nhàng, nhưng tiếc thay, dưới chân lại bị xích lại, và bộ xích này có khối lượng là 200kg. Nó, với bộ bikini, nhẹ nhàng đi ra, trong sự vui mừng của lũ con trai. Hàng loạt máu mũi xịt ra. Còn cậu thì vô cùng tức giận, chỉ muốn cuốn nó lại, không cho ai nhìn cả. Người cuối cùng, một học sinh nam lớp 10, mặc bộ trang phục thủy thủ mặt trắng, trông.....không có từ gì để diễn tả.

Bốn người, cố gắng chạy về đích. Và với bộ trang phục đó thì kết quả nam chính của chúng ta sẽ không thể nào là vô địch được, mà chỉ đứng ba thôi. Anh chàng cướp biển đứng cuối. Nàng thủy thủ mặt trắng ở vị

trí thứ hai. Và người chiến thắng đương nhiên là nó - nữ chính của chúng ta.

Mọi người reo hò, đội nó reo hò, lớp nó reo hò. Cứ thế reo hò cho đến phần thì cuối cùng, hai người ba chân. Cho đến lúc này, điểm số của hai đội là bằng nhau.

Mỗi đội có 3 nhóm. Trong đó, cậu với nó một nhóm và cô bé Mỹ An (trong chap 4) với một bạn nữ khác một nhóm.

Thật kì lạ, nó không hiểu sao, Mỹ An cứ nhìn nó chăm chăm. Còn cậu, nắm chặt tay nó, đề phòng Mỹ An làm chuyện gì với nó. Mỹ An chỉ nhếch miệng, không nói gì.

Và phần thi cuối cùng bắt đầu, cậu và nó phối hợp rất ăn ý. Cho đến khi, nó bỗng dưng kêu lên và ngã khụy xuống. Mọi người hết hoảng.

- Du, mày sao thế? Chân bị sao vậy? - Cậu vô cùng lo lắng.

- Không biết, giống như có cái gì đó đâm vào chân phải. - Nó nén đau, trả lời.

Cậu bỏ giày của nó ra, và liền bị màu đỏ của máu dọa cho sợ. Cái quái gì thế này? Sao lại có đinh trong giày nó? Lúc này, cậu nhớ ra, trước khi chuẩn bị vào phần thi cuối nó có đổi giày, lại nhớ tới ánh mắt và nụ cười của Mỹ An, cậu nhú mày. Ngẩng mặt lên, thấy Mỹ An đang quay đầu lại nhìn nó, hai đứa nó đều hiểu ra mọi chuyện.

- Du, để tao đưa mày tới phòng y tế. - Cậu gằn giọng. - Còn cậu ta, nhất định tao sẽ cho cậu ta biết cái giá phải trả là gì.

- Không, tao trước muốn thắng đã, rồi xuống phòng y tế sau cũng được. Còn Mỹ An kia, hừ, khó có thể bỏ qua.

- Nhưng.....

- Tao không sao hết, vẫn rất ổn, chỉ trừ việc chân rất đau thì còn lại vẫn ổn. - Nó thăm khinh bỉ mình. Chỉ đâm vào chân, mấy chỗ kia không ổn mới là lạ. - Nhưng giờ tao làm sao chạy đây.

-Được rồi, chiều mày vậy. Chỉ cần mày muốn thì đương nhiên tao có cách. - Nói rồi, cậu bế bổng nó lên và chạy thật nhanh về đích.

Mọi người ồ lên, nhìn hai đứa nó. MC không biết nên nói gì:

- Cái này có gọi là phạm luật không?

- Đương nhiên là không. Chân của Du bị thương mà, ông còn muốn gì đây hả MC? - Đội nó và các fan nam gào ầm lên.

- Tôi chỉ là buột miệng thôi mà. - Toát mồ hôi hột.

Hừ, đối với cậu mà nói, mấy cái chạy này chỉ là chuyện nhỏ, chẳng mấy chốc, mà bọn nó đã dẫn đầu và về đích. Với sự bênh vực của các fan và đồng đội, nó và cậu vẫn được tính điểm và đã đem chiến thắng về cho đội trắng. Nó được đưa vào phòng y tế một cách nhanh chóng.

Hội thao ngày hôm đó đã kết thúc.

7. Chap 7 : Mày Đi Đâu Tao Theo Đây

Yolo ~ cuối cùng cũng viết thêm được 1 chap. Tại vì bữa giờ bận việc, đến lúc rảnh thì lại lười, nên mãi bây giờ mới có chap tiếp theo :’x thành thật xin lỗi mọi người T^T

Ta sẽ cố nâng cao tay nghề =)) cho nên mong mọi người ủng hộ, gạch đá hoa hòe gì thì cũng hãy cmt cho ta biết ý kiến nha, để ta rút kinh nghiệm. Cảm ơn mọi người nhiều ạ!!!

À mà, nữ phụ được đổi tên nhé, là Mỹ An đó. Cảm ơn ạ!

~~

Hội thao vừa kết thúc, cậu bé nó chạy vào phòng y tế ngay lập tức. Bạn bè lớp nó, cả những vệ tinh xung quanh nó đều muốn đi theo, nhưng khổ nỗi, bắt gặp cái lừ mắt của cậu, hết dám nhúc nhích. Thái độ của cậu với nó, mọi người đều nhận ra và cũng phần nào đoán được tình cảm của cậu dành cho nó, cho nên hiện tại ngoan ngoãn một chút vẫn hơn.

Cậu nhìn đám người kia, khẽ thở dài. Vậy nên mới nói, cái con bé đang nằm trong lòng cậu kia, đúng là một con lợn mà. Ai cũng nhận ra mà sao nó mãi vẫn cứ ngu ngơ như thế. Ấy dà, mấy cái tỉnh tò kia tưởng dễ lắm đấy chắc, phải suy tính rất là mệt đó nha. Nhưng cậu vẫn nguyện ý hi sinh vì nó, nguyện ý làm chồng của một con lợn như nó.

Đến phòng y tế, cũng là lúc giáo viên tới:

- Nhanh đưa em ấy vào đây để cô sơ cứu và băng bó nào. - Cô nhìn nó nằm trong lòng cậu rồi nói.

- Thả tao xuống coi. - Nó ý kiến.

- Dạ thôi ạ, cô cứ đi ra với các thầy cô khác đi, em lo được mà. - Cậu không muốn có người phá giây phút lãng mạn của cậu đâu. Nghĩ mà coi, trong phòng y tế, nữ chính xinh đẹp ngồi trên ghế, chân đặt lên đầu gối nam chính để cậu ta sơ cứu vết thương, mắt rưng rưng nhìn nam chính, miệng kêu đau, liên tục làm nũng nam chính, quá lãng mạn luôn í chứ. Oa, mới nghĩ thôi đã sung sướng cả người.

- Mày giở chứng à? - Nó hỏi

- Mày không thấy là đang làm phiền cô sao? Các thầy cô khác cũng đang chờ cô mà. - Cậu lí sự.

- A, không sao đâu, chỉ mất một ít thời gian thôi mà, nào, mau đưa em ấy vào phòng đi. - Nghe cậu nói, cô vội xua tay.

- Cô cứ đi đi ạ, mấy chuyện nhỏ này em làm là được rồi, không nên để những thầy cô khác chờ. - Cậu nhìn cô bằng ánh mắt da diết, mong cô hiểu ý mình mà rời đi. Cô nhìn cậu, dường như hiểu ra, lén lút cười một cái, gật đầu cảm ơn cậu rồi rời đi.

Cậu hí hửng, tưởng tượng ra cảnh sắc tươi đẹp. Nhưng, nó là ai chứ? Nó là Phạm Băng Du đấy và đương nhiên đầu óc nó cũng không giống người bình thường.

Nó đâm thật mạnh vào lồng ngực cậu, rồi nhảy xuống, vào gác chân nằm trên giường rồi ra lệnh:

- Tên thái giám kia, lại đây chăm sóc chân cho bốn cung. Nhìn chân ta thì phải biết ý mà nhanh nhẹn lên chứ. Ta cũng chỉ là thiên người, đâu có rút hết chất xám của người đâu mà dằn thế. - Nó vênh mặt lên nhìn cậu.

Cậu nhìn nó, không biết nên nói gì. Thực tế quả thật khác xa so với tưởng tượng. Nhưng không sao, thật ra thì sau này cậu cũng sẽ để nó làm nữ vương, muốn gì cậu cũng chiều, giờ coi như là luyện tập cho sau này đi. Nghĩ thế, cậu cười, vội lấy dụng cụ và vật dụng cần thiết, ngồi lên giường, đem chân nó đặt lên đùi mình, rửa sạch vết thương một cách tỉ mỉ.

- Tí nữa, tại hạ có ý định đi xử lí tên thích khách kia, không biết nương nường có hứng thú đi cùng không? - Vừa rửa vết thương, cậu vừa hỏi.

- Đương nhiên là đi, mày có bị ngu không mà hỏi câu đó? Tao đã dụng gì đến chất xám của mày đâu. - Nó rất thích cái trò thái giám này đấy nhá.

- Tức là những chỗ khác mày đã dụng rồi sao? - Cậu hoảng hốt.

- Đương nhiên là rồi. - Nó không biết nguy hiểm đang cận kề mà còn ưỡn ngực tự hào.

- Eo ôi, vậy là tao...tao...tao cũng đã mất zin rồi á? - Cậu lấy tay ôm mặt, vờ lấp bắp

-mày ngậm mồm lại đi. - Im lặng một lúc, nó chỉ còn biết nói thế.

- Mày đã làm gì với tiểu Hoàng Lân? - Cậu vẫn tiếp tục.

- Hừ đường tưởng bỏ, bé xiu như trái ớt đó, tao không thèm đâu nhá. - " Thích troll à, bà đây sẵn sàng tiếp. ", nó nghĩ.

- Vậy là mày đã thật sự đụng sao? - Trong lòng cậu đang rất vui vẻ.

-.....- Nó lườm cậu.

- Vậy mày đụng khi nào?

-.....- Tiếp tục lườm

- Chắc là cũng lâu rồi nhỉ? Chứ giờ tao thấy tiểu Hoàng Lân cũng trưởng thành phết rồi đấy. Có cần kiểm chứng không? - Cậu cười một cách nham hiểm.

- Ngậm mồm!

- Tao phải nói rõ để mày hiểu lòng tao. Nếu mày không hiểu thì kiểm chứng rồi sẽ hiểu. - Trò này hơi bị vui.

- Tao hiểu rồi, được chưa? Mày ngậm cái mồm mày lại và dẹp ngay mấy chuyện đó đi. - Nó hét lên. Thật là muốn ăn đấm.

- Ha ha - Cậu bật cười. - Đùa tí thôi, bình tĩnh đi. Nếu giờ mày ngại thì không cần đâu. Để lần sau tìm chỗ thích hợp hơn rồi kiểm chứng cũng được.

- VƯƠNG HOÀNG LÂN, mày cút đi cho tao. - Nó hét lên, cầm lấy cái gối đánh vào cậu.

- Giật cả mình. - Cậu nhảy dựng lên, lấy tay chặn nó lại - A, đau, đau. Bình tĩnh, bình tĩnh. Tao xin lỗi, dừng lại đi, hạ hỏa.

Nó dừng lại, quăng gối xuống giường, khoanh tay, nhìn đi chỗ khác. Cậu lại gần chỗ nó, cầm tay nó lay lay:

- Ê, đừng giận nữa, tao xin lỗi, tao không đùa nữa đâu. Giờ tao băng bó ày nhé, xong rồi tao công mày đi tìm con điên kia nhé? Rồi chiều tao đãi mày ăn kem, đừng giận nữa mà.

- Hừ, nhanh tay lên. Và để tay bố yên, thẳng gay. - " Kem, chẹp chẹp. "

-- " Gay mà sau này làm chồng mày đó con. " Nghĩ thì nghĩ vậy, nhưng cậu đương nhiên không dám nói ra.

Đang băng bó một cách tỉ mỉ, bỗng nó lên tiếng:

- Ê, mày làm sao mà băng chân tao cho nó dày dày, to to một chút. Kiểu như bị gãy chân ấy, mà nhẹ hơn chút.

- Để làm gì? Mày lại định giờ trò gì nữa? - Cậu nheo mắt nhìn nó.

- Thì mày làm chân tao như thế, kết hợp thêm mấy lời kịch nữa, tỏ ra thật nghiêm trọng, thế là mọi người sẽ thấy thương tao vô cùng. Sẽ quan tâm tao và tặng tao thật nhiều quà, nhiều đồ ăn. Đặc biệt là mấy thẳng trong trường ấy, đảm bảo là một núi đồ ăn luôn. - Không hiểu đầu óc nó thế nào mà nghĩ ra được ba cái tầm phào này.

- Mày thích thì tao mua ày. Cần gì mấy cái đó? Mày cần mấy thẳng đó lắm à? - Bực bội. Tâm trạng vui vẻ của cậu bị nó phá sạch sành sanh.

- Mày lại dở chứng à? Tự nhiên mặt hầm hầm thế? Mày có công nên tao chắc chắn sẽ chia ày mà, chứ tao có ăn hết đâu mà lo.

-.....- Nó lại nghĩ cậu tham ăn sao? Làm như ai cũng như ấy. Bực rồi nha.

Cậu im lặng, không nói gì, lẳng lặng băng bó cho nó một cách bình thường rồi mang giày vào cho nó. Mặc kệ nó cần nhẫn, trách móc, cậu công nó ra khỏi phòng y tế.

Nhìn thấy Mỹ An đang đứng giữa sân trường và nói chuyện với đám bạn, cậu chau mày, bước lại gần. Nó nhìn thấy như vậy, liền đưa hai tay đang nghịch tóc cậu ra trước mặt và dùng tay xoa xoa hàng lông mày của cậu, miệng oang oang:

- Lòng mày kia, bốn cung ra lệnh cho người giãn ra. - Rồi lại giả giọng the thé - Vi thần tuân chỉ. - Và dùng hết sức kéo lông mày cậu về hai bên.

Cậu im lặng nghe nó nói rồi bật cười, cảm thấy hạnh phúc vô cùng. Bỗng, một cô bạn từ trong đám người của Mỹ An, ngẩng đầu lên và chỉ:

- Ê, có phải Hoàng Lãnh đang đi về phía chúng ta không?

- Đâu? Đâu? Ừ nhỉ, chắc là do tao xinh đẹp quá chăng? - Một cô bạn khác, vừa nói, vừa lấy gương và son ra, tút tát lại nhan sắc.

- Bọn mày im hết đi, cậu ấy đến là để gặp tao, bọn mày là cái quái gì chứ. - Nghe đám bạn nói, Mỹ An đắc ý, cho rằng mình rất cuộc đã có sức hút với cậu, vì hồi nãy trong lúc thi, cậu cũng nhìn cô chăm chăm mà. Nở nụ cười thật tươi, quay người lại, nhìn thấy cậu đang công nó, mặt cô nhăn lại, tức giận vô cùng. Ngay sau đó, cô nở nụ cười thật tươi - Ôi, Băng Du, chân cậu có sao không? Nãy trong lúc thi, nhìn cậu tôi lo lắm!

Không thèm đoái hoài đến Mỹ An, cậu ra trước mặt cô, đặt nó đứng cạnh mình và lên tiếng:

- Đây, ày giải quyết.

- Gì cơ? Tao á? Mày cũng vừa thấy tao vừa rửa tay bằng Lifebuoy, diệt vi khuẩn chỉ trong 10 giây mà giờ lại bắt tao phải đụng tay vào vi khuẩn sao? - Vừa nói, nó vừa giơ tay trước mặt cậu như để chứng minh.

Cậu nhìn nó, mỉm cười. Còn Mỹ An thì tức sôi máu, không kiên nhẫn chờ ai, lớn tiếng hét vào mặt nó:

- Phạm Băng Du, mày vừa nói ai là vi khuẩn vậy hả? Mày là cái thá gì mà dám xúc xược với tao? Mày có tin tao ày một trận hay không? Con....

Chưa kịp nói hết câu, một tiếng "chát" vang lên, cô hưởng trọn cái tát, 5 ngón tay in dấu trên mặt. Đưa tay ôm mặt, cô nhìn cậu, lắp bắp hỏi:

- Sao....Sao cậu lại đánh tớ? Cậu chỉ vì con nhỏ này mà đánh tớ sao?

Lại thêm một tát vào mặt, cậu nhìn cô và nói:

- Cậu nói đủ chưa? Đủ rồi đúng không? Được, vậy giờ đến lượt tôi nói. Thứ nhất, cậu là cái thá gì mà dám xúc xược với Du? Cậu có quyền sao? Cậu xứng sao? Đang tự nói mình à? Đã xem lại bản thân chưa? Thứ hai, ai cho cậu nhìn Du bằng ánh mắt đó? Thái độ gì vậy? Có tin tôi cho cậu thêm một tát không? Thứ ba, ai cho cậu cái quyền được quát tháo, hét vào mặt Du như thế? Không một ai được quyền quát tháo Du, kể cả tôi. Cậu rõ chưa? Và cuối cùng - Cậu lại tát cô thêm một cái - Đỉnh sao? Cái tát này là để trả lễ cho cái đỉnh hồi nãy. Đây chỉ là cảnh báo thôi, còn có lần sau thì tôi nhất định cho cậu biết hậu quả. Cậu bắt Du chịu thế nào thì nhất định tôi sẽ trả cậu gấp vạn lần. Tôi nói nhất định tôi làm được. Đừng ngu ngốc mà thách thức tôi. Cậu thích làm gì, mặc xác cậu, nhưng tuyệt đối đừng bao giờ đụng vào Du.

Rồi cậu quay lại nhìn nó và nói:

- Xong rồi, mình đi thôi.

Nó lè lưỡi trêu Mỹ An rồi mới xoay người lại, trèo lên lưng cậu. Cứ thế, cậu và nó đi xa dần. Một cô bạn của Mỹ An lên tiếng mỉa mai:

- Chà đúng là tìm cậu thật nhỉ? Mà cũng may là tìm cậu, chứ nếu tìm tôi, thì tôi không chắc là sẽ chịu nổi ba cái tát đó đâu. Thật không ngờ cậu bản thủ tới mức đó.

Lúc này, học sinh xung quanh cũng bắt đầu xì xầm bàn tán.

- Thật không ngờ cậu ta lại xấu xa tới như vậy. - Nữ sinh 1

- Đúng là một con rắn độc. - Nữ sinh 2

- Hóa ra con bé đó dám làm hại tiểu Du sao? Tao nhất định không bỏ qua. - Nam sinh 1

- Mới lớp 9 mà đã như vậy thì sau này còn sao nữa? - Nam sinh 2

Mỹ An vội bỏ đi thật nhanh, tay nắm chặt: " Phạm Băng Du, mày nhớ đấy, tao nhất định không bỏ qua. "

Vài hôm sau, mọi chuyện cũng dần lắng xuống. Cũng đã bước vào giai đoạn thi học kì, hay đối với học sinh cuối cấp thì là thi chuyển cấp. Đối với học sinh khối 12 chuẩn bị thi đại học thì không nói rồi, mà khối 9 của trường Royal cũng phải vô cùng căng thẳng. Để chuyển từ cấp 2 lên cấp 3, ở trường Royal, phải trải qua kì thi khó khăn vô cùng. Vì vậy nên thời gian này, mọi người đều bận hơn, cầm đầu cầm cổ vào sách vở, đặc biệt là khối 9 và khối 12.

Tuy nhiên, bên cạnh đó đương nhiên cũng có ngoại lệ. Điển hình như lớp 9A của biệt đội Băng Lãnh đây. Dù là bất cứ lúc nào, thì cũng thanh thoi xơi nước, luôn quậy phá, không màng đến thế sự. Cái lớp này là vậy, chỉ khi nào nước đến chân mới nhảy, sáng mai thi tối nay mới chịu ôn. Để rồi dẫn đến hậu quả là học quá nhiều, quá căng thẳng và bắt đầu kêu ca, khóc lóc, trách móc và bị stress. Tuy nhiên, người xưa có câu " Giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời. ", câu này áp dụng cho lớp 9A thì quả là chuẩn cơm mẹ nấu.

À, nhưng đó là phải kể đến bạn nữ phụ của chúng ta. Bạn nữ phụ luôn phải cố gắng, cầm đầu học hành thì mới mong trụ lại được ở lớp A. Đạo gần đây, bạn vẫn luôn bị xa lánh vì vụ việc làm nữ chính bị thương, nên tình hình cũng chả khá khẩm bao nhiêu. " Chỉ do con Phạm Băng Du đó, tất cả là do nó. " suy nghĩ này luôn theo cô thời gian gần đây. Và có lẽ, nguy hiểm đang chờ đợi nữ chính ở phía trước.

Nhưng đó là chuyện của nữ phụ, quan tâm làm gì. Quan tâm nam, nữ chính trước đã.

Nó và cậu đương nhiên là vẫn không thay đổi trong thời gian mấy ngày. Chỉ trừ một điểm là chân nó đã lành. Và dù không bằng bó dày và to, không diễn kịch nhưng nó vẫn nhận được rất nhiều lời thăm hỏi, cùng quà và đồ ăn, nó sung sướng dã man con ngan luôn. Chẳng bù cho cậu, luôn phải bực bội. Tuy nhiên, cũng chỉ bực bội một chút thôi, vì ngay sau đó cậu sẽ dành thời gian suy nghĩ lại một chút và rồi sẽ cười thật tươi : " Mấy tên vệ tinh thật đáng thương. Chỉ còn cách lấy quà và đồ ăn để dụ dỗ con lợn con đó. Thôi thì cứ để người ta trèo cao, mơ mộng một chút. Coi như là tích đức. Đẳng nào sau này mình cũng là ông xã yêu của Phạm Băng Du mà thôi." Vâng, đó chính là suy nghĩ lương thiện để tích đức của Vương Hoàng Lãnh.

Hiện tại, nó và cậu đang nằm ạch trên giường trong phòng nó, với một hộp kem trên tay mỗi đứa. Vừa ăn vừa nói nhảm nhí đủ thứ trên trời dưới đất.

- Ê, nói chuyện nghiêm túc một chút, tao có chuyện cần hỏi. - Bỗngưng cậu nghiêm mặt, quay sang nó.

- Gớm, cái thằng như mày mà cũng nói chuyện nghiêm túc à? Định làm lưu manh giả danh trí thức hả? - Đút một thìa kem vào miệng, nó châm chọc cậu.

- Tao không đùa đâu. Tao hỏi này, sau này mày định học gì vậy? Cấp 3 ấy.

- Hửm? Sao tự nhiên lại hỏi?

- Thì cứ trả lời đi.

- Tao định vào cấp 3 chuyên, chuyên Anh ấy. - Lại thêm một thìa kem vào miệng, nó thành thật trả lời.

- Chuyên Anh?

- Ừ.

- Ok, vậy tao cũng vào chuyên Anh. Hợp tác vui vẻ nhé đồng chí. - Cầm một thìa kem cho vào miệng nó, cậu trở lại vẻ vui tươi hằng ngày.

- Gì cơ? Tao tưởng mày thích Toán cơ mà.

- Tao chả thích gì cả. - " Chỉ thích mày. "

- Thế sao lại đột ngột vào chuyên Anh.

- Vì mày vào chuyên Anh mà. - Cậu thản nhiên trả lời.

- Là sao? Nói chuyện có logic tí đi.

- Mày đi đâu tao theo đấy. - Nói xong câu này, tim cậu đập thình thịch. Chết cha, lỗ miệng.

Nó im lặng, không nói gì, chỉ nhìn cậu. Cậu nhìn nó, nghĩ là nó cảm động, còn mong rằng nó hiểu được ẩn ý mà nói đồng ý, đang lằng lằng trên chín tầng mây. Nhưng một câu nói của nó chứng tỏ nó chỉ là một con lợn ngu ngốc đã làm cậu rớt cái oạch xuống đất:

- À, cún con trung thành, thế là tốt. Hóa ra mày thích bám đuôi tao đến vậy. - Nó hồn nhiên nói như đúng rồi.

-.....- " Ông Trời làm ơn hãy tha thứ cho sự ngu ngốc của vợ con. " Cậu nhìn lên trời và gào thét trong lòng.

Suốt những ngày đó, mọi người luôn ngạc nhiên vì một cặp thanh mai trúc mã luôn kè kè với nhau, cùng nhau làm mọi việc, tất nhiên đó là chuyện thường từ trước đến giờ của hai đứa này. Nhưng trước kia chúng nó thường hay cãi nhau chí chóe, giờ thì lại hòa hợp đến không tưởng. Phải chăng, đây chính là mở đầu cho tương lai của hai đứa trẻ Vương Hoàng Lãnh và Phạm Băng Du?

8. Chap 8 : Tôi Vẫn Còn Độc Thân Và...

Hú ồa, bỏ bê hai đứa nhỏ Phạm Băng Du và Vương Hoàng Lãnh lâu quá rồi, xin lỗi mọi người nhiều.

Thật ra thì ta vẫn còn định lười tiếp, cho đến khi có bạn bình luận giục ta nhanh nhanh lên, lúc đó làm ta phần khích quá (tại mọi người ít bình luận quá @@) hứa nhất định viết xong trong tuần này, ai dè vừa lười vừa không biết viết gì, nên mãi cũng chả viết chữ nào.

Nhưng lỡ hứa rồi, nên nhất định phải cố gắng, thế là đến ngày cuối cùng của tuần, tức chủ nhật ấy, ta bắt tay vào viết, nhưng chap này có thể hơi ngắn, mọi người thông cảm nha, tại vì ta sợ viết thêm thì không kịp đăng ngay trong ngày, thế thì lỡ hẹn mất.

Nhưng đừng lo ta sẽ viết tiếp sớm, với cả giờ có khá nhiều ý, có khi tuần sau lại được mấy chap, ha ha =)))

Hè rồi, nên ta nhất định cố gắng. Cảm ơn mọi người đã ủng hộ ạ! :’x

~~3 tháng hè trôi qua nhanh chóng với mớ bài tập và những kỉ niệm, thời gian đôi lúc là bạn thân nhưng đôi lúc cũng chính là kẻ thù của con người.

Cậu và nó, từ giờ đã chính thức là học sinh cấp 3 của trường Royal:

- Yahoooooo, mình là người nhớn rồi, mình là học sinh cấp 3 rồi, không còn là trẻ con nữa, chờ mãi ngày này, shalalalala..... - Nó, một con bé rất không bình thường trong mắt người đi đường, vừa la hét, vừa ngoáy mũi và nhảy múa.

- Nói thật nhé, cái váy của mày rất mỏng manh đấy, khôn hồn thì đi đứng dè dặt hoàng đi và đừng có la hét làm tao mất mặt như thế. Thêm nữa, mày mới có 16 tuổi đầu thôi, chưa người lớn nổi đâu. - Cậu đi sau nó, về mặt bình thần, nhưng trong lòng đang sôi sùng sục vì ánh mắt của mấy thằng cha đi đường cứ nhìn chằm chằm vào nó.

- Có đẹp trai không? - Nó tròn mắt hỏi cậu và cũng đi đứng dè dặt hoàng lại.

Nó hỏi một câu hỏi hoàn toàn không ăn nhập nhưng Vương Hoàng Lãnh kia chắc chắn luôn luôn hiểu ý nó.

- Không! - Cậu bực bội : " Trai đẹp ở đây không ngắm, hỏi hỏi cái beep. "

- Thế thôi, trai đẹp mới cho nhìn, hờ hờ. - Nó cười điệu cười khả ố.

-Tao là mĩ nam!

- À, đương nhiên là trừ mấy thằng gay. - Vừa dứt lời, nó liền chạy đi.

- Từ từ thôi, ngã bây giờ. Làm ơn chú ý đến cái váy của mày tí đi. - Cậu không để tâm đến câu đùa của nó, hiện giờ chỉ đang lo nó sẽ vấp té đồng thời cũng rất bực bội vì cái váy nó đang mặc : " Kiểu này chắc phải

đề nghị nhà trường bỏ ngay mấy cái váy viéc đó quá, bày vẽ làm gì cho lắm, rắc rối, hừ hừ, rồi nếu như lỡ sau này mình với Du có con gái thì...ôi trời ơi, mấy thằng oắt con lợi quá rồi. Không được, nhất định phải nói chuyện này với thầy hiệu trưởng. ”

Tất nhiên là chỉ được cái miệng, vì đồ con gián như cậu chả có tí ti quyền nào cả và điều đó làm cậu bức bối vô cùng.

À, lại nói đến chuyện lên lớp 10, chắc chắn phải nhớ đến việc cậu đã nói là sẽ ” tỉnh tò ” với nó khi hai đứa là học sinh lớp 10. Đúng, và cậu đang định thực hiện nó đây. Nhưng cậu sẽ dùng cách gián tiếp. Tức là bằng những hành động, ánh mắt, lời nói, vân vân và mây mây, cậu sẽ thể hiện tình cảm của mình với nó, để nó tự nhận ra, làm như thế để nó thấy tình cảm của cậu sâu sắc như thế nào. Tuy không biết được tình cảm của nó nhưng cậu chắc chắn nó cũng thích cậu, chỉ là mấy đứa ngơ ngơ như bò đeo nơ như nó chắc chả bao giờ nhận ra được. Còn nếu nó không thích cậu? Thì cũng chẳng sao cả, cậu sẽ làm nó phải thích cậu, dù sao từ nhỏ đến lớn nó lớn lên cùng cậu, ăn cùng cậu, ngủ cùng cậu, tắm cùng cậu (khi còn nhỏ),...mọi thứ trong cuộc sống của nó đều có cái bản mặt đẹp trai của cậu, chẳng có gì phải lo cả. Mà thôi, chắc chắn là con nhỏ Phạm Băng Du đó thích Vương Hoàng Lân này mà.

Mãi suy nghĩ, cậu và nó đến trường lúc nào không hay. Cậu và nó bước vào trong ánh mắt ngưỡng mộ của mọi người, đã 3 tháng hè, nó và cậu ngày càng đẹp ra. Bống :

- Vèo....vèo....vèo - những viên đá nhỏ lao về phía tụi nó, hai đứa nó dù gì cũng là dân võ nên tránh được một cách dễ dàng.

- Đại ca, chào mừng! Lâu lắm không gặp, nhớ quá! - Minh Béo, bạn thân của tụi nó từ thời mẫu giáo chạy ra, ôm chầm nó và cậu.

Lần lượt những đứa khác là Hạnh Hốc Hác, Dũng Đẹp Lép, Minh Gầy, Huy Hồng Hách, Phong Phập Phệ, Hoa Hai Lưng và Hùng Hổ Báo cũng chạy ra. Phải, đây là những đứa bạn thân từ thời mẫu giáo mà hiện nay học cùng trường với tụi nó. Đây là một trong số những biệt danh tụi nó đặt cho nhau, mỗi đứa có khoảng vài cái biệt danh, nó và cậu cũng vậy. Có những biệt danh miêu tả ngoại hình hoặc tính cách, cũng có những biệt danh chỉ được đặt bậy bạ, chả liên quan gì đến người cả.

- Cậu đâm vào bụng Minh Béo, cái bụng mỡ của anh chàng làm tay cậu bị bật ra :

- Nói không biết ngượng, đứa nào hôm qua đi chơi cùng cả đám, ăn cho cổ vào rồi làm bọn này nháo nhào đi mua Tràng Vị Khang cho uống hả? Là đứa nào vậy?

- Haha, chuyện cũ xin đừng nhắc lại. Hãy sống cho hiện tại và tương lai.

- Không có quá khứ thì chả có hiện tại và tương lai đâu. Mà thằng nào bày ra trò này đây?

- Thằng Béo chứ ai nữa, nói là thử trình bọn mày xem sao, ăn no rửng mỡ, không có gì làm mà. - Phong, với cái biệt danh Phong Phập Phệ lên tiếng. Thật ra thì cũng khá là khó hiểu, cậu thuộc loại đẹp trai lại đáng chuẩn, thể quái nào mà bọn quỷ kia lại đi đặt cho cậu mấy cái tên vớ vẩn. Hết Phập Phệ lại đến Phập Phối, Phì Phò, khiến cậu rất muốn đâm bọn kia vài phát. Chắc lại ghen ăn tức ở đây mà.

- Rảnh rồi thế thì lo mà tập thể dục đi, mày béo quá rồi đấy Béo ạ! Sau này vận động với vợ, nằm ở trên lờ đề vợ chết lẩn quay ra thì làm sao. - Nó, Du Dâm Đãng đã lên tiếng.

- Bọn mày mở mồm ra là phải đâm chọt tao thì mới chịu được à? Khỏi lo đi, sau này tao sẽ lấy vợ béo tốt, rồi chăm vợ cho béo tốt hơn tao. Vừa khỏi sợ mất vợ, cũng chẳng sợ đề chết vợ. - Bạn Béo ban đầu còn bức bối, lúc sau đã ưỡn ngực tự hào, chia sẻ về tương lai.

- Xem ai nói kìa. Ra là thế đấy. Nhưng mà béo quá sinh con cũng, chà, khá khổ đó!- Bạn Gầy khẩu xà tâm phật lên tiếng.

Nhìn mặt bạn Béo ngẩn tũn không nói nên lời, mấy đứa phá lên cười.

- Reng Reng - Chuông báo vào lớp vang lên, bọn nó vội chào nhau rồi vào lớp.

Cũng 3 tháng rồi mới bước chân vào lớp học, oài, mới thế mà hai đứa nó đã thấy lười vô cùng. Trong cái lớp chuyên Anh này, ngoài những đứa xa lạ ra còn có Dũng và ba đứa khác ở lớp cũ 9A của hai đứa nó. Mọi

người trong lớp nhìn thấy hai đứa nó và Dũng thì mừng vô cùng. Hai đứa nó nổi tiếng, cả đám khủng tụi nó cũng nổi tiếng, bạn Dũng tuy không bằng bạn Lãnh nhưng cũng rất đẹp trai. Có ba lão đại tuyệt vời thế thì còn gì bằng.

Lớp còn đang xôn xao, ồn ào thì cửa mở ra, mọi người liền im bật, giáo viên vào. Người vừa vào, cả lớp đã nhao nhao lên, là thầy giáo, lại còn vô cùng đẹp trai. Mấy bạn nữ mắt bắn ra trái tim chúm chúm. Thầy có mái tóc màu bạch kim, mắt xanh, mũi cao, dáng người chuẩn vô cùng. Đặt túi lên bàn, thầy bắt đầu nói :

- Chào các em, tôi tên là Vũ Minh Thiên, các em cũng có thể gọi tôi là Nicholas, đó cũng là tên của tôi. À, tóc và mắt của tôi đều là đồ thật nhé, vì tôi là con lai. Tôi vừa từ Mỹ về và từ nay sẽ là giáo viên chủ nhiệm cũng như giáo viên bộ môn tiếng Anh của các em. Mong các em giúp đỡ! - Nói xong, thầy nở nụ cười thật tươi nhìn lớp một lượt rồi dừng lại ở chỗ nó - Em tên gì nhỉ?

Nó tròn mắt, đứng dậy :

- Dạ, là Phạm Băng Du.

- Là người Việt Nam nhỉ?

- Vâng, thưa thầy! Không phải người Trung Quốc đâu!

- Haha, được rồi, rất xinh đẹp! Cảm ơn, em ngồi xuống đi. - Thầy nở nụ cười thật tươi nói với nó.

Nó ngồi xuống trong ánh mắt hiếu kì của mọi người, ánh mắt ghen tị của lũ con gái và ánh mắt khó chịu của cậu. Cậu nhìn nó rồi quay sang gườm gườm Minh Thiên.

Minh Thiên dường như nhìn thấy ánh mắt đó, nở nụ cười về phía cậu, rồi nói tiếp :

- Đúng rồi, quên nói, tôi mới 20 tuổi thôi, các em biết về cái khoản nhảy lớp ở Mỹ đấy. Tôi vẫn còn độc thân, và Phạm Băng Du, em thật sự là hình mẫu lí tưởng của tôi. - Nói xong, Minh Thiên nhìn nó và cười rất tươi, trong khi cả lớp vẫn đang tròn mắt, anh lại nói tiếp (ta đổi cách gọi là anh nhé, không gọi thầy nữa) - Rồi, giờ chúng ta bắt đầu làm quen chứ nhỉ? Em ngồi bàn đầu, giới thiệu về mình đi.

Cứ thế 2 tiết học để làm quen trôi qua, và giờ ra về đến. Cậu ngay lập tức kéo nó ra khỏi lớp, không quên quăng cho anh một cái nhìn chết người. Đáp lại, chỉ là nụ cười tươi như thường của anh.

" Grrrr, nhìn cái điệu cười đó đi! Hắn ta đang muốn thách thức mình sao? Đang khiêu chiến à? Cần thận không Hoàng Lãnh này bẻ hết răng đấy! Aaaaaaaa! "

Vừa ra sân trường, một đám bạn nó, là mấy đứa fan nam của nó chạy lại chỗ nó hỏi han và tặng quà. Nó ham nói quá, bỏ quên mất cậu. Cậu tức, lại chỗ nó, giật tay nó và lôi đi xềnh xệch. Mọi người dù tiếc nuối nhưng cũng không muốn gây sự với cậu, nên đành để lần sau có cơ hội thì nói chuyện với nó tiếp vậy.

Nó thấy cậu tức giận thì ngạc nhiên, im lặng không nói gì. Đi ra khỏi cổng trường một đoạn, cậu dừng lại, quay mặt về phía nó :

- Ê!

- Làm sao?

- Tao nói này, từ nay về sau tránh xa mấy thằng con trai ra một chút, nhớ giữ khoảng cách, cũng đừng có nói chuyện, cười đùa vui vẻ với bọn nó như thế, trừ mấy thằng điên kia (ý nói cái hội từ thời mẫu giáo ấy ạ) thì đừng thân thiết với mấy đứa con trai khác. Nhưng với mấy thằng điên kia, mày cũng không được quá gần gũi, nhất là khi không có tao. Nghe rõ chưa? À còn nữa, còn ông thầy Minh Thiên gì gì đó, tránh xa tên đó ra, cũng đừng nghe thằng điên đó nói gì. Nhìn là thấy gian rồi, mày chỉ cần thân và gần với một mình tao là đủ rồi. Ok?

- Tại sao? Mày điên à? Lại giờ chứng gì nữa?

- Mày cứ thử làm trái lời tao xem, tao sẽ tức điên lên à xem. Lúc đó tao có đâm chết mấy tên kia thì mày cũng đừng trách, ghen lên là mất lí trí đó.

- Hả? Ghen? Ghen gì cơ? - Nó há hốc mồm. Gì vậy?

- Thôi, đi về! - Cậu hí hửng : " Chắc nó hiểu chứ nhỉ? "

- Về thì về, ra lệnh ai đấy? - Nó đã quăng cái mà mình đang thắc mắc sang một bên.

Từ cổng trường, hai con người khác nhau, ở hai nơi khác nhau im lặng dõi theo hai đứa nó cho đến khi hai đứa nó đi khuất.

9. Chap 9 : Dễ Ghen

Nó và cậu về nhà. Thấy nhà cậu tối om om mà đèn nhà nó lại sáng trưng, nó và cậu cùng bước vào căn nhà sáng trưng của nó.

Lạ ghê, bố mẹ nó đều đi BMW thật đấy, (hai nhà này đều là Tây hoá @@ nhưng tất nhiên vẫn có xe máy) nhưng là màu đen và đỏ, chứ cái con BMW màu trắng ngoại tộc kia là từ đâu chui ra vậy? Hai đứa nó nhìn nhau thắc mắc, cậu lên tiếng trước :

- Cửa ai vậy?

- Tao đâu có biết, mày hỏi hay nhỉ, tao đi với mày này giờ mà.

- Không biết thì thôi, đành đá thế.

- Nhưng mà nhìn có vẻ rất mới. Eo ôi, chẳng lẽ là quà tặng tao nhân ngày tao thành người lớn? Nhưng tuy tao lớp 10 rồi, chứ mà đã đến sinh nhật đâu. Oa oa oa, phải chờ rồi. Em yêu ơi!!! Chờ chị có bằng đã nha, đợi đến sinh nhật chị thôi, nhanh lắm, không lâu đâu! - Nó tự biên tự diễn rồi lại nhìn chiếc xe tiếc nuối vì chưa đủ tuổi.

- Mày nên nhớ đây là Việt Nam, cho nên dù có đến sinh nhật mày thì mày vẫn phải chờ thêm 2 năm nữa nhé! Bớt hoang tưởng đi! Tao chưa có thì đừng hòng mày có. Vào nhà thôi! - Sau khi tặng nó cái nhìn khinh bỉ, cậu khoác vai nó vào nhà.

- Không phải lúc nào cũng có cơ hội để hoang tưởng đâu. - Nó chống đối.

Vừa bước vào nhà, hai đứa nó vô cùng bất ngờ. Không phải bất ngờ vì cái không khí nhộn nhịp, ồn ào bên trong nhà, bởi nhà bọn nó lúc nào chả vậy, mà bất ngờ vì một giọng nói của người lạ. Vậy là đã xác định được chủ nhân của con BMW kia rồi. Kì lạ nhỉ, bình thường có khách ở lại ăn, tức là bố mẹ hai đứa nó phải rất quý người đó và chắc chắn tụi nó cũng sẽ được thông báo để chuẩn bị cho đằng hoàng. Thế mà hôm nay lại chẳng được thông báo gì cả.

Mà khoan đã nào, từ từ đã, cái giọng này, " Sao mà giống giọng của ông thầy Minh Thiên hay Thiên Minh chết tiệt gì đó quá? ", cậu sau khi nghe giọng nói của vị khách kia, mặt liền nhăn lại, lo lắng và bức tức.

Cậu thì đang như thế, nó bên cạnh không biết điều, rên rỉ mãi :

- Trời ơi, không phải là xe của tao, ôi giời ôi, tại sao chứ? Tại saoooo?

Cậu bức bối, đang định quay qua quạt cho nó một trận thì Trúc Linh bước ra :

- Hai đứa về rồi sao không vào, đứng đây làm gì? Vào rửa tay rồi ăn luôn đi, tắm rửa sau cũng được.

- Gì? Gì? Gì? Khách này quan trọng đến cỡ đó hả mẹ? Thế mà không được báo trước luôn. Ừ, lẽ đâu trai đẹp thì làm sao? - Nó phụng phịu.

- Tao vả ấy vả bây giờ. Xin lỗi mày nhé, trai đẹp ngay trước mặt đây này. - Cậu chỉ muốn cho nó một trận, trối nó lại, nhốt trong tủ. Trai đẹp gì, cậu đây cũng là một đại mỹ nam đấy nhá. Cái con có mắt như mù.

- Thôi thôi, mệt cô cậu quá, vào đây cho tôi nhờ! Vả lại không báo trước là do yêu cầu của khách đấy chứ. Là bất ngờ đấy, ha ha, đảm bảo hai đứa bất ngờ như chưa từng bất ngờ luôn. - Nó chưa kịp lên tiếng, Trúc Linh vội cắt ngang.

Hai đứa đàn im lặng bước vào bếp (phòng bếp, phòng ăn chung luôn), vừa nhìn thấy khách quý thì đứng là bất ngờ như chưa từng bất ngờ luôn. Quái, làm sao mà.....

” Đúng là thằng chả rồi, đến gặp mặt phụ huynh à? Sao mà nhanh vậy? Hừ, hay là.....” - Cậu, sau khi nhìn thấy vị khách không ai khác chính là ông thầy Vũ Minh Thiên thì hừ nhẹ rồi lại quay sang nhìn nó với ánh mắt lo lắng.

Còn nó sau khi tròn mắt ra thì vội rửa tay rồi kéo ghế ra ngồi ngay cạnh Minh Thiên, miệng hoạt động với tần suất cao :

- O, thầy? Sao thầy lại ở nhà em ạ? Thầy cũng mới dạy bọn em buổi đầu thôi mà đã đi thăm nhà học sinh rồi sao? Mà sao thầy với bố mẹ như kiểu quen từ trước ấy nhỉ? Còn giữ bí mật để gây bất ngờ nữa chứ, cứ làm em tưởng người quen. Thầy cũng vui tính ghê gớm nhỉ? Ủa, nhưng sao thầy và bố mẹ có vẻ rất thân vậy? Mà thầy....

Chưa nói xong, nó đã bị cậu kéo lên, đẩy xuống ngồi ở cái ghế bên cạnh, còn mình thì ngồi xuống cái ghế cũ của nó, xen giữa nó và Minh Thiên.

- Ha ha ha - Mọi người, trừ hai đứa nó bật cười.

- Hai đứa quả thật vẫn chả thay đổi. Mà Lãnh dù bây giờ vẫn chưa nhận ra anh nhưng vẫn đối xử với anh thậm tệ nhỉ? Tình địch có khác. - Minh Thiên vừa cười vừa nói, câu nói làm cho hai đứa nó khó hiểu.

- Thầy nói gì vậy? Em có quen thầy sao? - Cậu, thái độ rất chi là thái độ, nhìn Minh Thiên.

- Hai đứa trẻ ranh tụi bây không nhận ra thằng nhóc kia thật à? - Kỷ Vân không thể im lặng nữa rồi. Hai đứa đó trí nhớ thật là hết sức tệ hại.

- Bọn con không nhớ thật à? - Nguyên Hoàng lên tiếng.

- Lần đầu gặp mà nhớ gì, nhớ sao được, bố mẹ kì quá, thầy cũng kì quá, nói gì chả hiểu. - Nó ầm ỨC.

- Thôi cô chú ạ, lúc đó mấy em còn nhỏ, trách sao được. - Minh Thiên cười, một nụ cười nhẹ nhàng, nhìn về phía hai đứa nó mà chủ yếu là nhìn nó.

- Nhìn cái quái gì, đập chết bây giờ. - Cậu cúi mặt lăm bằm trong miệng, đang ngứa tay ngứa chân, lại còn gặp cái thằng không biết điều.

- Anh nghe hết đấy, be bé cái mồm thôi. - Minh Thiên cười cười nhìn cậu, tràn đầy thân thiện, nhưng vào mắt cậu thì giống như đang khiêu khích, chế giễu làm cậu sôi máu.

Cậu nhìn Minh Thiên một lúc thì vênh mặt quay sang chỗ khác. Hành động y chang đứa con nít đó làm mọi người bật cười, Minh Thiên đưa tay lên xoa đầu cậu.

- Thầy đang làm trò gì vậy? - Đường đường là một nam nhi trai tráng, khoẻ mạnh mà bị xoa đầu thế này quả là một sự sỉ nhục, mà cái thằng xoa đầu lại còn là tình địch, nhục để đâu cho hết.

- Rốt cuộc thầy là ai vậy ạ? - Nó, sau quãng thời gian dài yên lặng, mở miệng ra hỏi.

4 vị phụ huynh yên lặng nhìn chúng nó.

- Ài, hai đứa quả thật làm anh tổn thương quá, trái tim anh tan nát. Tại sao hai đứa lại như thế? Tại sao lại.....

- Thầy có thể nhanh gọn không? - Cậu muốn đâm chết tên này.

- Được rồi, được rồi, anh là Vũ Minh Thiên. - Nhìn hai đứa nó, Minh Thiên trả lời một cách cực kì nghiêm túc.

-.....- Hai đứa nó nhìn Minh Thiên như kiểu : ” Bọn em đương nhiên biết thầy là Vũ Minh Thiên. ”

- Thôi, để cho nhanh thì dùng cách này vậy. Chỉ mong là trí nhớ của hai đứa không đến nỗi bỏ đi. - Nói rồi, Minh Thiên lấy ví và rút ra một tấm ảnh.

Trong tấm ảnh có 3 đứa trẻ, đứa bé gái và bé trai trông có vẻ lớn nhất đám ôm nhau cười toe, còn đứa bé trai còn lại, tay cầm cây kiếm nhựa, âm thầm dơ đằng sau lưng thẳng bé lớn, mặt mày hằm hằm, như kiểu muốn nuốt chửng đối phương.

Hai đứa nó nhìn tấm ảnh, rồi lại quay sang nhìn ông thầy giáo mới, và cuối cùng là quay qua nhìn bố mẹ.

- Anh Thiennnnnn! - Nó hét lên, đẩy ghế ra, chạy qua ôm lấy Minh Thiên. - Lâu quá không gặp, nhớ anh muốn chết. Anh biết là em nhớ anh nhiều đến nỗi luôn tưởng tượng ra mặt anh không? Nhiều đến nỗi chỉ cần gặp là có thể nhận ra anh ngay lập tức. Oa oa, cuối cùng anh cũng về rồi.

- Chỉ cần gặp là có thể nhận ra ngay lập tức sao? Chà, cái này coi bộ nên xem lại à nha. - Minh Thiên cười, vòng tay ôm lại nó.

Vậy ra, Minh Thiên xưa kia là hàng xóm của hai đứa nó, cực kì thân với nó. Nhưng cả gia đình đã chuyển sang Mỹ, là quê hương của bố Minh Thiên. Bức ảnh này được chụp lúc hai đứa nó 3 tuổi, trước lúc anh chuyển đi 4 tháng.

Hai anh em ôm nhau chặt ơi là chặt, lâu ơi là lâu, làm cậu muốn làm người tốt cho người ta vui mừng ngày gặp lại cũng phải trở lại làm tên ác quỷ ghen tuông.

- Nhớ thì cũng nhớ ra rồi, mừng cũng mừng rồi, ôm cũng ôm rồi, giờ bỏ ra được rồi đó, cả nhà đang ăn mà! Chú ý xung quanh tí đi! - Nói rồi kéo nó ra, đặt xuống ghế.

Minh Thiên lắc đầu cười, ngồi xuống ghế và cả nhà bắt đầu ăn. Vừa ăn vừa ôn lại kỉ niệm từ thời ngày xưa, ồn ào, vui vẻ khắp căn phòng. Tất nhiên là trừ ai đó, mang tâm trạng bực bội, mặt mày như muốn ăn tươi nuốt sống người khác.

Đến 9h tối, Minh Thiên đi về. Nó và cậu tiễn anh ra ngoài cổng. Hai anh em chuyện trò ríu rít, quên mất cái người mặt nhăn mày nhíu bên cạnh.

- Anh giờ ở đâu ạ? - Nó.

- Anh á? Anh đang ở chung cư, bữa nào đến chơi, nhà anh có rất nhiều kem và rất rất nhiều đĩa game hay đó.

- Okie dokie! Mà sao hôm nay anh không đưa hai bác sang chơi luôn?

- Anh về một mình mà, bố mẹ anh vẫn đang ở Mỹ.

- Sao anh về đột ngột thế? Lại còn làm giáo viên nữa? Cũng trùng hợp, lại trùng trường em. Ha ha, thầy chủ nhiệm. - Nó cười nói, không chú ý đến cái bản mặt tối sầm bên cạnh.

- Chả có gì là trùng hợp cả. Anh sắp xếp hết đấy! Còn em hỏi vì sao à? Nếu anh nói là vì em thì em có tin không?

Một câu nói của anh làm cho hai đứa nó dừng bước, đứng lại nhìn anh. Anh cười xoà, bước lên xe :

- Biết thế là được rồi. Thế nhé, anh về đây, mai gặp lại. - Chỉ nói thế rồi phóng xe đi.

Nó và cậu vẫn đứng trước cổng, mặt nó ngơ ngơ :

- Là tao hiểu sai ý anh Thiên đúng không?

Cậu nắm tay nó và buông ra một câu, làm cho nó càng thêm rối loạn :

- Nhớ lời tao, tránh xa mấy tên con trai khác ra, chỉ được ở cạnh tao thôi. Tao rất dễ ghen đấy!

10. Tham Khảo Tí :3

A, thực sự thì mình có ý tưởng cho chap tiếp theo rồi =3= nhưng mình đang có ý định cho thêm một nam phụ nữa xuất hiện vào bây giờ, bằng tuổi hai đứa nó -0-

Mình hỏi con bạn mình là có nên không thì nó bảo là đừng cho thêm thằng nam phụ xuất hiện nữa @@

Nên giờ mình tham khảo ý mấy bạn đọc -0-

Mấy bạn có thích thêm nam phụ bây giờ không? Bình luận ình biết ý kiến với T^T

Chỉ cần mấy bạn đưa ý kiến để mình biết, mình bắt tay vào viết chap 10 ngay luôn @_@

Hứa danh dự luôn =3=

11. Chap 10 : Tổ Thích Cậu, Vương Hoàng Lân

Oà, ta đã giữ đúng lời hứa rồi nha, nghe ý kiến của mọi người xong là viết liền nè * tung hoa *

Từ giờ viết tiến độ chậm chậm chút, tại có người phản nản là truyện nhanh quá, dùng một phát là sang cái khác, hê hê.

Cảm ơn rất nhiều bạn đã ủng hộ và góp ý kiến nhiệt tình, thực cảm động và sung sướng * chấm nước mắt *

Nó, vì câu nói của cậu mà mặt đỏ ra, im lặng để cậu dặt tay vào nhà. Khi cậu đưa tay ra mở cửa, nó mở miệng định hỏi về cái câu nói dễ gây hiểu lầm kia.

- Đừng hỏi vớ vẩn. - Cậu đã chặn miệng nó rồi lại im lặng đưa nó vào nhà.

- Sao mày biết tao định hỏi? - Nó vẫn hỏi, nhưng là câu hỏi khác.

- Tao đã bảo là đừng hỏi vớ vẩn.

- Tao hỏi là quyền của tao, mày trả lời hay không là quyền của mày. Mày định cấm tao chắc? Mày có biết mỗi công dân đều có quyền tự do ngôn luận không? Cấm cái mông tao này mà cấm! - Nó nói một hơi không dừng. Người ta nói đàn bà, con gái đáng sợ quả không sai.

- Ồ, quyền tự do ngôn luận, thế mày cứ hỏi đi nhá, trả lời hay không là quyền của tao mà. - Cậu trả lời một cách rất thờ ơ.

Nó nhìn cậu, nhìn hoài nhìn mãi, rốt cuộc cũng quyết định mặc kệ cậu và bắt đầu câu hỏi của mình. Dù sao thì mấy thằng điên nó hay dở chứng lắm, tính tình lại dở dở ương ương như đàn bà, lo làm gì ệt.

- Ê, mày có thấy anh Thiên, ừm, có vẻ như thích tao không? Sao tao thấy đáng nghi quá à? - Câu hỏi đầu tiên.

-.....- Cậu im lặng, đưa nó lên thẳng phòng, cũng chẳng nhìn nó lấy một cái.

- Hay anh đang đùa tao nhĩ? Mai có nên lên hỏi không? Lỡ đâu đúng thì, ôi ôi, mỹ nam. Nhưng mà, lỡ đâu sai thì mất mặt chết. - Nó vẫn tiếp tục ba hoa chích choè, tay tiện thể kéo cậu xuống giường ngồi cùng mình.

-.....- Cậu vẫn kiên trì giữ nguyên trạng thái " Im lặng là vàng ".

- Mà nữa, còn cái câu mày nói là sao? Nói cho rõ ràng coi thằng điên.

-.....- Lại im lặng, lại không quay lại nhìn nó.

- Ê thằng kia, có nghe tao nói không vậy? Ngồi yên như thằng đàn thê?

-.....- Lại là cái kiểu im lặng đáng ghét này.

- Mày khinh tao à thằng đàn bà kia ????? - Ưc chế, nó gào lên, lấy gối đập vào đầu cậu, cứ đập và gào lên như kiểu khi được vỗ ngực kêu oan. (Chẳng biết đâu ra câu này nữa =3=)

- Má, đồ con heo, vừa dúi vừa dằn, xin lỗi nhá, đừng có lấy cái từ đàn bà ra mà so sánh với một đại mỹ nam như tao. - Cậu nhảy dựng lên, đốp chát lại, phong thái chẳng thua gì mấy bác bán cá ngoài chợ, còn đâu là hình tượng mỹ nam lạnh lùng khiến bao em gái say mê. =3=

- Ai bảo mày không thềm trả lời tao? Khinh nhau phải không? Tao ày chết, thằng hỗn láo. - Nó lại gào, lại cầm gối đập tới tấp vào người cậu.

- Chính mày nói trả lời hay không là quyền của tao mà, ơ cái con này, muốn chết à? - Cậu, dùng hết sức bình sinh, cướp gối của nó, vật nó xuống giường, người đè lên trên người nó, dứ dứ nắm đấm vào mặt nó. Thiệt tình thì nhìn hai đứa ám muội vô cùng.

- Hai đứa bây có im mồm không thì bảo? Phá làng phá xóm à? Muốn.....ơ...Ê, Vân lấy điện thoại ra nhanh lên, nhanh nhanh. Rồi.....ok. - Trúc Linh và Kỷ Vân vì hai đứa ồn ào này mà phải lên phòng bọn nó một chuyến. Trúc Linh cũng vừa đi vừa gào với bọn nó, cho đến khi đứng trước phòng nó và nhìn thấy cái cảnh kia trên giường, hai bà mẹ vĩ đại vội lôi điện thoại ra, làm ngay vài tấm.

Hai đứa nó ngơ ngác nhìn mẹ yêu, vẫn chưa nhận ra cái tư thế của mình để gây hiểu nhầm cực kì.

- Sao hai đứa nhìn mẹ như vậy? A, đúng rồi, mẹ xin lỗi, mẹ vô ý quá, mẹ đi ngay đây, hai đứa cứ tiếp tục nha! Cứ gào tiếp cũng được, mẹ không trách nữa đâu, nhưng nhỏ lại chút, không hàng xóm lại qua. Mà hai đứa giờ tới đó thôi, không được đi quá đâu, tuy mẹ muốn có cháu thật, nhưng hai đứa mới 16 tuổi thôi, phải nghĩ cho tương lai đã nhé. Vậy mẹ với mẹ Linh đi nhé! Không làm phiền nữa! - Kỷ Vân tuôn một tràng rồi kéo tay Trúc Linh đi xuống. Hai người vừa đi vừa cười, lại còn nháy mắt với nhau:

- Chào sui gia! - Cả hai cùng đồng thanh rồi cười rộ lên.

Trái ngược với không khí ở dưới, trên phòng của nó, hai đứa vẫn đang yên lặng, hấp thụ từng câu của hai bà mẹ đáng kính. Vài giây sau:

- Mẹẹc, bớt suy diễn lung tung đi. Bỏ ngay mấy cái tiểu thuyết và phim Hàn của hai người đi. Trời ơi, bố phải về bảo ban mẹ đấy, không chấp nhận nổi mà. - Cậu và nó, sau khi nghe vào tai mấy câu nói gây sốc dư luận kia, vội vàng vàng chạy xuống cầu thang, la hét ầm ĩ.

- Bố còn chưa muốn chết, bọn bây tự sinh tự diệt đi, đừng lôi bố vào. - Nguyên Hoàng sau khi nghe bọn nó gào thét, cộng thêm cái trừng mắt của Kỷ Vân, nhàn nhạt quăng cho bọn nó một câu.

- Đúng vậy! Thương bố, bố còn đi làm kiếm tiền nữa. Mà người xưa có câu " Hậu sinh khả uý. ", bố tin tưởng hai đứa mày, vậy nên đừng kêu bố nữa. - Khắc Huy phụ họa bên cạnh Nguyên Hoàng.

Lời vừa dứt, hai ông bố nhận được cái nhìn và nụ cười kiêu như : " Biết điều đấy! " của Kỷ Vân và Trúc Linh, khiến hai người không hện mà cùng run một cái.

Hai đứa nó há hốc mồm, hết nhìn bố, lại nhìn mẹ, rồi nhìn nhau.

- Tại sao cuộc đời chúng mình lại lâm li bi đát như thế? Oa oa oa, không công bằng, ông Trời không công bằng.

" Bốp ", một cái gối hạ cánh ngay đầu hai đứa nó, Kỷ Vân vừa phải tay, vừa nói:

- Thử nói lại lần nữa xem nào? Linh ơi, đưa kéo lại đây, phải cho bọn này nếm mùi vị khi không còn lưỡi.

- Ấy ấy, bọn con biết lỗi rồi. Lần sau không nói nhảm nữa, mẩu hậu bớt giận.

- Hừm! - Kỷ Vân vừa nhìn vừa nguýt bọn nó. Bộ dạng cực kì dễ thương nhưng sao vào mắt hai đứa nó và hai ông bố kia thì lại trở thành con ác quỷ vô cùng đáng sợ.

- Thôi thôi, nhà mình về thôi, hai đứa cũng phải ngủ sớm ngày mai đi học nữa đó. Linh với Lân, về nào!

- Khắc Huy lên tiếng, cắt ngang cuộc nói chuyện mẹ con, chỉ muốn bỏ chạy về nhà sớm. Hai con sư tử Hà Đông này đáng sợ lắm! T^T

- Vâng, cả nhà ngủ ngon nhé! - Trúc Linh nói xong lại nhìn cậu đang bước tới gần, miệng cười cười, nói:

- À, hai đứa không cần ngại đâu. Cả nhà biết hết rồi mà. Lãnh bé bỏng của mẹ cứ ở lại đây, khỏi về cũng được, nhưng nhớ là còn phải nghĩ cho tương lai đó nha, nên đừng manh động.

- Mẹ!!! - Nó và cậu lại gào lên. Ôi, ông Trời ơi, tại sao mẹ của bọn nó lại " tuyệt vời " quá vậy nè?

- Gì? Mỗi lần trúng tim đen là cứ réo tui là thế nào?

- Con thề con sẽ cắt ngay mấy cái tiểu thuyết và phim Hàn của mẹ. Cả hai người đừng mong là có thể xem lên trên internet đâu nhé! Xem rồi vớ va vớ vẩn! - Cậu, Vương Hoàng Lãnh, một người dũng cảm và quá to gan, đã nói lên nỗi lòng của nữ chính và hai ông bố sợ vợ.

- Con nói gì mẹ nghe không rõ? Nhắc lại mẹ nghe cái! - Kỷ Vân, nhìn cậu, cười tươi hết sức, trông hiền hoà và thân thiện cực kì.

- À, à, con nói là con buồn ngủ rồi í mà. Vậy con về nhà nha, mọi người ngủ ngon! Bố, mẹ, về thôi! - Cậu quyết định sẽ làm con rùa rút cổ, không cần phải làm anh hùng gì sắt.

Nó nhìn cậu, hai ông bố cũng nhìn cậu, cả 3 không hện mà cùng phun ra một câu:

- Thằng vô dụng!

- Mấy người á, có ngon thì tự mà nói, trốn sau lưng Vương Hoàng Lãnh này mà có tư cách nói câu đó à?

- Có ngon thì tự mà nói? Nói gì vậy? - Trúc Linh.

- À, buồn ngủ rồi í mà, đi ngủ thôi! - Khắc Huy vừa nói xong, ngay lập tức kéo tay cậu mà chạy về nhà.

Mọi người cười rồi ai về phòng nấy.

Nó nằm trên giường mà trăn trở mãi. Cậu và Minh Thiên làm nó đau đầu ghê gớm. Thôi, Minh Thiên tạm bỏ qua một bên, suy nghĩ về cậu trước.

Cậu nói cậu sẽ ghen khi nó gần với mấy thằng con trai khác?! Quả thật, trước giờ cậu luôn cấm và giữ nó tránh xa mấy thằng con trai, lại còn luôn luôn nhắc nhở khi nó gần với mấy tên đó. Chẳng lẽ bạn bè mà cũng ghen sao? Hay là...hay là...có khi nào cậu thích nó hay không? Mà chắc không đâu, chắc chả có chuyện đó được đâu. Nhưng mà không hiểu sao, khi nghĩ là cậu thích mình nó lại cảm thấy vui vẻ, nó không hiểu được mình nữa. Nhưng mà thôi, nghĩ nhiều đau đầu ghê vậy đó, chuyện gì đến rồi cũng sẽ đến mà. Nghĩ vậy, nó liền quăng mớ bông bong kia ra khỏi đầu và ngủ một cách ngon lành.

Trong khi đó, ở ngôi nhà bên cạnh, trong căn phòng đối diện phòng nó, nam chính của chúng ta trăn trở mãi.

Khi này, lúc nó hỏi, cậu im lặng là đều có lí do. Quả thật, khi này là một cơ hội rất tốt để tỏ tình, chỉ cần nó hỏi và cậu nói ra tâm tư của mình là quá hoàn hảo, dù có hơi không lãng mạn, nhưng chả sao, nó đâu phải tuýp người thích lãng mạn. Tuy là cơ hội tốt, nhưng cuối cùng, cậu lại chọn cách im lặng.

Không phải là vì cậu bực bội Minh Thiên, mà vì cậu lo sợ. Cậu biết nó rất thân với Minh Thiên, rất quý tên đó, vì vậy nên Minh Thiên là một đối thủ đáng gờm, nhưng đó không phải là điều cậu lo sợ. Bởi, dù sao thì nó cũng xa Minh Thiên bao nhiêu năm, thêm nữa, cậu so với tên đó thì hơn là cái chắc. Nhưng hơn thì sao? Điều đó cũng đâu đảm bảo được là nó có tình cảm với cậu? Cho nên khi nó hỏi cậu chỉ im lặng. Cậu nói đó là cậu buột miệng nói ra, chỉ mong nó không để ý tới, không biết được tâm tư cậu, chứ lỡ đâu nó mà biết được cậu thích nó rồi lại xa cách với cậu thì khổ.

Tuy cậu bá đạo, luôn tự tin. Tuy mới lúc sáng thôi, cậu đã tự nói với lòng mình rằng, dù nó không thích thì cậu vẫn trối nó chặt bên mình, sẽ ngang ngược níu giữ nó, làm nó yêu cậu. Nhưng cho đến tối nay, cậu hiểu rằng, lòng người chính là thứ khó đoán nhất.

Cậu dù có thế nào, nhưng nếu nó không thích cậu, thì cậu cũng không thể ngang ngược ép buộc như lời mình nói hồi sáng. Không phải là cậu nhu nhược, yếu đuối mà là vì cậu yêu nó. Chính vì yêu nên cậu phải tôn trọng nó. Tất nhiên là cậu sẽ không phải cái kiểu " Hạnh phúc chính là thấy người mình yêu hạnh phúc, dù người bên cạnh người ấy không phải là mình. ", toàn là vớ vẩn. Nhưng cậu cũng sẽ không bắt ép nó, cậu có thể ngăn mấy con ruồi bu xung quanh, nhưng không thể ngăn được lòng nó.

Mà thôi, nghĩ nhiều làm gì, thế nào nó chả yêu cậu. Nghĩ đi nghĩ lại, cậu thấy mình thật là một người tuyệt vời với những suy nghĩ tuyệt vời như thế, nó mà biết được những suy nghĩ này thì chắc chắn không thể không yêu cậu. Mà làm sao để nó biết nhỉ? Kiểu này, ừm, chắc phải sắm cuốn nhật kí, viết mấy cái câu lãng mạn kia vào, rồi giả vờ làm rơi chỗ nó, để nó đọc được. Cái đấy có vẻ hay nhỉ? Vừa nghĩ vừa cười, cậu chìm vào giấc ngủ lúc nào không hay.

Sáng hôm sau, cậu tỉnh dậy lúc 5h30, sớm kinh khủng khiếp. Trường cậu vào lớp lúc 7h, cậu và nó lại là sâu ngủ, hằng ngày phải dậy lúc 6h, một cực hình đối với cả hai đứa. Thế mà hôm nay, cậu tự dậy sớm đến cả nửa tiếng, tâm trạng lại tốt cực kì. Đứng dậy vươn vai, hít thở, cậu chui vào toilet 15' rồi chui ra thay đồng phục.

Vác cái ba lô, cậu ào sang ban công nhà nó, lôi đầu nó dậy.

- Ê, con heo, dậy đi mày, dậy đi học này, dậy, dậy nhanh lên!! - Cậu lay nó, gào thét bên tai nó.

" Bạch ", đó là tiếng động khi móng cậu tiếp xúc với đất mẹ thân yêu.

Nó, vừa thu chân lại vào trong chăn, miệng còn lầm bầm:

- Mới sáng sớm đã the thé, im lặng đi.

Ô hô, cậu tức không nói nên lời. Con mắt nết này.

Và thế là cậu đứng dậy, lấy đà, và " ỳnh ", cậu đã hạ cánh an toàn trên người nó. May là giường xịn nên không bị sao cả. Cậu cứ nằm trên người nó, ôm nó thật chặt, trườn qua trườn lại.

Nó, từ cái lúc có vật thể lạ nhảy xuống người, đã đau muốn chết, nay cái vật thể đó còn trườn trên người, vừa nặng vừa đau, tỉnh cả ngủ, vùng dậy, đẩy ngã cậu xuống bên cạnh, gào lên:

- Thằng kia, bà đây giết mày!!!!

- Stop, đi đánh răng rửa mặt, thay đồ rồi đi học.

- Mày dám ra lệnh cho tao ư? Ngon!

- Thôi, tao xin lỗi. Nhanh nhanh, còn đi ăn sáng.

Nghe đến ăn sáng, nó cũng không đòi co với cậu nữa, vội đứng lên, chạy vào nhà vệ sinh.

Cậu nhìn nó, lau trán, trầm nghĩ : " Sau này chỉ chết tiền vì ăn. ", mở cửa và bước xuống dưới chờ nó.

Nó, sau 10', đã ở trước mặt cậu. Hai đứa tung tăng đi ăn sáng rồi tới trường.

Vừa vào sân trường, nhìn thấy Minh Thiên từ nhà xe bước ra, nó liền chạy lại. Cậu thấy thế, mặt khó chịu, nhưng vẫn đi theo nó. Đùa à, ai lại để cừu ở gần sói bao giờ.

- Em từ từ thôi, ngã bây giờ. - Minh Thiên thấy nó chạy thì lo lắng, vội lên tiếng.

- Hì hì, anh, buổi sáng vui vẻ! - Nó đứng trước mặt Minh Thiên, cười cười.

- Ủ, buổi sáng vui vẻ! Ăn sáng chưa? - Minh Thiên đưa tay lên xoa đầu nó, không quên quay qua chào cả Hoàng Lân.

Cậu chỉ lườm, không nói gì.

- Em với Lân ăn rồi. Anh này, anh có thể nói rõ mấy câu anh nói tối qua không? Em hơi thắc mắc xú. - Nó vừa nói, vừa đưa tay lên làm cái hành động hết sức dễ thương để chứng minh cho cái một xú kia.

Minh Thiên nhìn nó, phụt cười, người đâu mà dễ thương hết sức à.

- Cái đó, đến lúc thích hợp anh sẽ nói với em, nhưng không phải bây giờ. Từ giờ cho đến ngày đó, anh sẽ cố hết sức, hê, tất nhiên nếu em tự hiểu ra thì càng tốt. Nhưng, dù có thế nào, đến ngày đó rồi anh sẽ nói, em chỉ cần chờ thôi. Vạy nhé, vào lớp đi.

- !?! Ngày đó? Cố hết sức? Là sao? - Nhìn theo bóng Minh Thiên, nó ngu ngơ quay qua hỏi cậu.

- Tức là không có gì đó, không cần bận tâm, vào lớp thôi. - Cậu thật bá đạo, một câu đã phủ sạch hết tâm tư của người ta, kéo tay nó vào lớp.

Vừa định bước lên cầu thang, một bàn tay nhỏ nhắn giơ ra, chặn hai người lại.

Cậu và nó ngẩng mặt lên nhìn, thì thấy một cô bạn, mà theo nó thì khá là xinh. Còn cậu chỉ nhúu mày khó chịu, chưa kịp nói, cô bạn kia đã mở lời:

- Tổ là Lê Hoàng Oanh, học cùng lớp với cậu. Hôm nay làm thế này chỉ là vì muốn nói với cậu điều này. Lê Hoàng Oanh tổ thích Vương Hoàng Lãnh cậu, và cậu chắc chắn cũng sẽ thích lại tổ thôi, tổ chắc chắn đây, cậu cứ chờ đi! - Rồi lại quay qua nó, tay chỉ thẳng vào mặt nó. - Còn cậu, Phạm Băng Du, tôi ghét nhất là cậu, tránh xa Vương Hoàng Lãnh của tôi ra, đồ con gái lẳng lơ.

Nó sôi máu, định tát con nhỏ xác xược kia, uống công nó khen cô bạn đó xinh xắn, vừa định giơ tay thì cậu đã lên tiếng.

Cậu gạt tay Hoàng Oanh ra, nhìn nhỏ bằng ánh mắt sắc lạnh:

- Tôi chả biết cậu là ai cả, nhưng biết điều một chút, đừng có tự tiện chỉ tay vào mặt Du và dùng mấy từ ngữ vô văn hoá đó nói về Du. Vì là lần đầu gặp, nên tôi sẽ bỏ qua. Vả lại, Vương Hoàng Lãnh tôi không phải là của cậu. Đừng ăn nói vớ vẩn như vậy. Lẳng lơ sao? Không biết là ai đấy?

Cậu kéo nó đi thẳng để lại Hoàng Oanh trong ánh mắt khinh miệt của học sinh khác.

Nó, sung sướng vì cậu bênh vực nó, nhưng đầu đó là xen lẫn cảm giác buồn bực vì cậu nói thích cậu của Hoàng Oanh. Nó dạo này thật kì lạ.

Đúng là có nói không thêm nam phụ, nhưng nữ phụ vẫn phải thêm. Tiểu Du còn lo, chứ tiểu Lãnh cần gì lo phải không? =3=

Cho nữ phụ vào để tiểu Du sớm nhận ra tình cảm đấy -0-

Cảm ơn mọi người đã bỏ ra ít thời gian quý báu đọc mấy cái lời lảm nhảm này, hê hê.

12. Chap 11 : Lãnh À, Vị Trí Của Mày Trong Lòng Tao Rất Lớn!

He nhô, chap này hơi chóng vánh tí xú. Mai mình viết tiếp chap mới đây nhé, chăm chỉ thôi =3=

~Nó và cậu sải bước lên lớp.

Đi bên cạnh cậu, nó vẫn suy nghĩ về những cảm xúc kì lạ của mình tối hôm qua và cả khi nãy. Nó chưa bao giờ cảm thấy thế này cả và nó cứ suy nghĩ cho đến khi bước đến trước cửa lớp.

Vừa mới đặt mông ngồi xuống ghế ” Ting ”, một bóng đèn xuất hiện trong đầu nó.

Á à, hoá ra là thế! Nó hiểu vì sao mình lại như thế rồi. Cuối cùng nó cũng đã hiểu. Hoá ra đối với nó, cậu là như vậy, hoá ra cậu quan trọng và có vị trí lớn trong lòng nó đến thế. Thế mà trước giờ nó không để ý, nhất định phải nói cho cậu nghe mới được, nó không thể bỏ phí thêm thời gian nữa.

Tò mò không biết phản ứng cậu ra sao, nó quay sang cậu - cái tên đang nằm ườn ngay cạnh nó mà chơi game - và mở miệng:

- Lãnh này, tao vừa phát hiện ra điều này, mày nghe tao nói nhé?

- Ừ! - Cậu chăm chú đánh con boss, lơ đãng trả lời nó.

- Mày có cắt ngay cái điện thoại không thì bảo? Đã nói là chờ tao với, mà cứ chơi trước là sao? Mà tao nghiêm túc đây, chuyện quan trọng lắm.

- Rồi, rồi, cắt ngay đây, bà cô già. - Vừa thở dài, cậu vừa tắt điện thoại, quay qua nó, chờ đợi.

Nó vô cùng trang trọng nhìn cậu, không biết bắt đầu từ đâu, và rồi nó mở miệng trong vô thức:

- Lành à, hôm qua sau cái câu nói của mày í....

- Ủ! - Cậu cố tỏ ra bình tĩnh nhưng thực chất trong lòng đang nóng như lửa đốt. Đừng nói là nó hiểu ra và định từ chối cậu nha. Đừng có đùa nha!

- Tao không hiểu sao mà cảm thấy vui vui. Rồi sáng nay, khi mà, ừm, tên gì í nhỉ, thôi, khi mà có đứa nói thích mày tao tự nhiên lại thấy khó chịu vô cùng. Tao suy nghĩ này giờ đó và đã nghĩ ra rồi.

Cậu nuốt trợn từng câu nó nói, cảm thấy hạnh phúc và hân hoan vô cùng. Nó đang tỏ tình với cậu kìa, thế mà này cậu còn lo chơi game nữa chứ. " Trời ơi, nói tiếp đi chứ, đừng để người ta chờ chứ ", trong lòng cậu gào thét câu này hàng nghìn lần, ánh mắt mong chờ nhìn nó.

- Trước giờ, mày luôn rất quan trọng với tao, tao biết rất rõ điều đó. Nhưng đến hôm nay tao mới biết, mày không chỉ quan trọng mà là vô cùng quan trọng, vị trí của mày trong lòng tao rất là lớn. - Nó thấy cậu cười toe toét, mắt thì sáng long lanh, như kiểu con cún í. Nó nói những lời này chắc cậu vui lắm, thật may vì nó đã quyết định đúng.

Cậu mừng không để đâu cho hết. Tuy là cậu trông thật thất bại khi để nó tỏ tình, nhưng không sao cả, chỉ cần nó yêu cậu là cậu đồng ý tất. Đang định ôm nó vào lòng và gào lên rằng nó là của cậu thì cậu nói tiếp theo làm cho cậu cứng đờ người.

- Mày không chỉ là đứa bạn thân của tao, mà là gia đình của tao. Không đứa bạn nào có thể sánh được với mày. Tuy nhiều lúc tao có hơi mất nét tí, nhưng đó là cách thể hiện tình cảm của tao. Mày đừng để bụng nhé! Với cả mãi là bạn nha? Công nhận hôm nay tao sến ghê, mà thôi, chỉ lần này thôi mà. - Liệu có phải nó nhìn nhầm hay không? Mà sao thấy trong phút chốc, nhìn cậu có vẻ thất vọng như thế.

- Chỉ thế thôi à? - Nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, cậu hỏi nó. Chỉ mong là nó vì lo lắng mà nói năng không rõ ràng.

- Chứ còn gì nữa?

- Mày chỉ muốn nói tao là đứa bạn cực kì thân của mày?

- Và là gia đình của tao nữa. Mày, bố Huy và mẹ Linh. Một gia đình 6 người, hô hô.

- Chỉ có từng đó?

- Sao mày hỏi lại hoài vậy? Mà đúng là đơn giản, chỉ cần suy nghĩ tí là ra, tao ngưỡng mộ tao quá. Thế mà tao cứ lo lắng và cảm thấy kì lạ từ tối hôm qua tới giờ.

- Tao có cần phải nhét mấy quyển tiểu thuyết và mấy bộ phim Hàn của mẹ vào đầu mày không? - Cậu nghi ngờ, không biết đầu óc nó rốt cuộc là chứa cái gì? Chuyện bình thường thông minh lắm mà?

- O, sao lại?

- Heo thì đúng là heo mà. Chả thể thông minh được, hầy! - Nói thì nói vậy, nhưng trong lòng cậu rất vui vẻ. Vì cậu đã biết được tâm ý của nó, giờ chỉ còn tìm cách để nó hiểu được là nó thích cậu. Chứ đừng một phát mà tỏ tình với nó, chỉ sợ là dọa nó chạy mất.

- Thằng.... - Nó hung dữ nhìn cậu, vừa định xỏ ột tràng thì giáo viên vào.

Sau khi ổn định, Minh Thiên đồng ý cho cả lớp ngồi chơi, miễn là đừng quá ồn ào. Vì trong mấy ngày này, có gì để làm đâu, bọn nó cũng lớn và học trường này bao năm rồi, cần gì kiểm tra, giải thích.

Hai đứa nó, ôm điện thoại, hí hửng chơi game.

Minh Thiên nhìn nó, muốn đổi chỗ hai đứa nó cực kì, nhưng anh biết như thế thì cả Bằng Du cũng sẽ không vui.

Nhìn thêm một lúc, Minh Thiên lấy điện thoại ra.

" Trưa nay đi ăn với anh nhé? " - Anh nhắn tin cho nó.

Đang chơi game say sưa, nhìn thấy tin nhắn, nó đang định nhắn lại ” Nhầm số rồi anh ới! ”, nhưng không biết nghĩ gì mà nó lại ngẩng lên nhìn anh. Thấy anh đang nhìn mình, tay còn cầm điện thoại, nó hiểu ra.

” Vâng, tiện thể qua tham quan nhà anh luôn cho nóng. Để em nói với Lãnh để nó chuẩn bị. ”

” Không không, đừng rủ Lãnh! ” - Minh Thiên vội nhắn lại.

” Tại sao ạ? Càng đông càng vui mà. -0- ”

” Em cũng biết là Lãnh không thích anh lắm mà. Nên hôm nay hai anh em mình đi thôi, lần sau rồi rủ Lãnh cùng cô chú luôn! ^^ ”

Nó quay qua nhìn cậu, cậu đang tập trung chơi game và vui mừng vì biết nó thích mình nên cũng chẳng quan tâm thế giới đang xảy ra chuyện gì.

” Vâng! Anh nhớ đãi em món gì ngon ngon đấy nhé! Nhớ đấy! >.<>

” Được rồi! Nhớ lưu số anh vào nhé! ”

Nhìn anh, cười toe toét, nó lưu số điện thoại của anh vào. Và thế là trong danh bạ của nó, một cái tên mới xuất hiện, Ông Trời.

Và rồi ai làm việc này.

Được một lúc thì nó ngủ. Bấy giờ, trong cái lớp chuyên Anh ấy, xuất hiện tình cảnh nàng công chúa ngủ giữa ánh mắt âu yếm của bao chàng trai. Gương mặt nó ngủ nhìn như thiên thần, lâu lâu còn chép miệng.

Cậu nhìn mấy thằng trong lớp, khó chịu, rồi nhìn thấy Minh Thiên thì lại càng khó chịu. Cầm cái áo khoác trùm lên đầu nó, nhận được những ánh mắt đầy sát khí, cậu chỉ nhún vai:

- Che ánh sáng lại cho Du dễ ngủ thôi mà.

Nghe câu đó, mọi người cũng không biết nên nói lại thế nào, đành quay đi.

Đám con gái nay lại càng ganh ghét nó, đặc biệt là Lê Hoàng Oanh, nhỏ nhìn chằm chằm hai đứa nó, mặt đành lại, ” Rốt cuộc thì nó có gì hơn mình chứ? Chẳng phải là còn không bằng 1 góc của mình sao? ”, vừa nghĩ, Hoàng Oanh vừa lúi phẩn ra, đánh lên mặt.

Nó ngủ cho đến khi chuông reo báo giờ về. Vừa tỉnh dậy thì nhận được tin nhắn của ” Ông Trời ”.

” Anh chờ em dưới nhà xe nhé! ”

Đang suy nghĩ nên nói với cậu thế nào, thì cậu đã ló đầu ra từ sau vai nó, mày nhắn lại:

- Thằng nào đấy?

- Là anh Thiên. Trưa nay tao đi với anh Thiên, mày về nhà 1 mình nhé.

- Tao không đi cùng được à?

- Mày với anh Thiên không hoà hợp mà! Đi chung, hai người sẽ mất hứng đó. Tí về tao mua quà cho! - Nó cười cười, nháy mắt với cậu.

- Nhất quyết không cho tao đi?

- Đâu phải là tao không cho! Mà là nghĩ ày và anh Thiên mà. Anh Thiên cũng nói bữa nào sẽ mời cả nhà mình dùng bữa đó. Đến lúc đó, mày hãy thân thiện với anh Thiên một chút. Mày như thế anh Thiên buồn lắm.

- Một câu anh Thiên, hai câu anh Thiên, câu nào cũng nói tốt cho hần. Hừ, không muốn tao làm kì đà thì nói đi, dài dòng làm gì. - Người xưa có câu : ” Khôn ba năm, dại một giờ. ” quả không sai. Cậu vì ghen mà đã lỡ miệng nói ra một câu không dễ nghe tí nào.

Vừa nói xong liền cảm thấy hối hận, nhìn mắt nó mở to, cậu càng thấy tội lỗi, vội xách cặp bỏ đi.

- Ô, này! - Nó chẳng hiểu, bỗng dưng cậu nổi điên cái gì chứ.

- Thôi, chắc phát tiết rồi sẽ lại bình thường như mọi hôm thôi. Tí về nịnh nó vài câu là được í mà. - Nó lẩm bẩm, rồi đeo balô, bước xuống nhà xe.

Vừa thấy nó, Minh Thiên cười, mở cửa ghế trước, đợi nó vào rồi về chỗ và bắt đầu khởi động xe.

Cậu đứng ở cổng trường, nhìn hai người mà cảm thấy khó thở. Cậu đã bớt giận rồi, kiềm chế được rồi. Thay vào đó là cảm thấy đau lòng và áy náy vì những lời nói của mình vừa rồi. Cậu thật là, đã biết được tình cảm của nó rồi mà....

Nghĩ vậy, cậu vội lấy điện thoại ra, gọi cho nó, định bụng xin lỗi và nói nó thoải mái đi chơi đi, cho nó yên tâm. Ai dè, vừa gọi, cậu đã trở nên điên tiết.

” Thuê bao quý khách vừa gọi hiện thời không liên lạc được. Xin quý khách vui lòng gọi lại sau. ”

Được lắm, vừa ngồi lên xe là đã tắt máy. Nó ngon quá rồi. Tốt lắm, cậu sẽ không xin lỗi nó nữa, cậu sẽ giận nó, sẽ lơ nó, cho nó biết mặt.

Mặt tối sầm, cậu bắt đầu bước về nhà.

Vừa đi được vài bước, một giọng nói vang lên:

- Nhà mình cũng ở hướng đấy, đi chung nhé! - Hoàng Oanh, chứng kiến cảnh nãy giờ, trong lòng thầm vui vẻ, thừa nước đục thả câu.

- Tránh xa tôi ra!

- Đi, mình đi cùng cậu! Mình biết tâm trạng cậu đang không tốt, có người đi cùng sẽ đỡ hơn đó. - Nhỏ vẫn cứ tiếp tục dai dẳng, cố gắng đi sát cậu.

- Tôi cảnh cáo cậu lần cuối, đừng bao giờ lại gần tôi và cả Băng Du. Đừng để tôi phải nổi điên lên. Tránh xa tôi ra!

- Băng Du, Băng Du, Băng Du, nó thì có gì hơn mình? Cậu thấy không? Nó đi cùng thầy Minh Thiên kia, mới ngày thứ 2 nó đã quyến rũ thầy rồi. Nó chính xác là một con hồ ly. Đến cả thầy giáo mà cũng không tha. Nó có quan tâm gì đến cậu đâu. Cậu cứ bênh nó làm gì? Chỉ là một con nhỏ lăng lơ mà thôi.

Cậu dừng bước, quay qua phía Hoàng Oanh, ánh mắt sắc bén, khiến đối phương cảm thấy sợ hãi.

- Nói đủ chưa? Đủ rồi thì rút! Tôi đang rất kiềm chế để không đánh cậu đấy. Cậu cứ thử nói thêm một câu nữa xem. Rút ngay!

Hoàng Oanh biết mình quá lời, liền biết điều mà chạy đi, ác cảm với Băng Du đã tăng lên không ít.

Cậu đứng tại chỗ, lấy lại bình tĩnh. May cho Hoàng Oanh là đang ở ngoài đường có người nên mặt vẫn còn an toàn. Thật là, dù có giận nó đến thế nào, nhưng nghe người khác nói một câu không hay về nó là cậu nổi điên ngay tức khắc. ” Yêu, chính là tự mua dây trói buộc mình. ”, cậu đã thấm câu nói này rồi.

Cười nhẹ, cậu bước về nhà.

Còn nó, ngồi trong xe của Minh Thiên, chợt nhớ ra là chưa báo bố mẹ, lấy điện thoại ra, nhìn màn hình tối thui, sức nhớ hôm qua không sặc, sáng nay lại còn chơi game, không hết pin mới là chuyện lạ. Thật là xui xẻo!

Định quay sang mượn điện thoại Minh Thiên thì anh thông báo:

- Em không cần lo đâu, anh đã báo cho cô chú rồi!

- Vâng! Anh mau lẹ ghê!

- Ha ha, quá khen rồi! Đúng rồi, em muốn đi ăn cái gì thì chỉ chỗ đi, anh mới về, mù đường luôn. Hay là....có muốn ăn đồ anh nấu không?

- Anh? Nấu ăn á? Thôi đi, hôm nay không phải Cá tháng Tư đâu! - Nó bĩu môi, tỏ vẻ khinh thường.

- Ô, đừng có coi thường anh. Hơi bị ngon đấy nhé. Không tin thì thử đi. Dở là đi ra ngoài ăn liền.

- Được, thế thì để thử tay nghề của anh.

- Vậy ghé vào siêu thị thôi!

Hai người ghé vào cái siêu thị trên đường. Lựa không biết bao nhiêu là đồ. Chủ yếu đều là đồ ăn vặt của nó. Nó miệng nói, tay lia lịa bốc đồ quăng vào xe. Anh nhìn nó, ánh mắt ôn nhu, tràn đầy yêu thương.

Xong xuôi, nó và anh tính tiền rồi về nhà.

Trong khi đó, bạn nam chính, mặt mày hằm hằm mở cửa, bước vào nhà:

- Chào bố mẹ, con mới đi học về. Con không đói, nên tí nữa bố mẹ cứ ăn đi, không cần gọi con. - Nói rồi bước thẳng lên phòng.

Hai vị phụ huynh kia nghe vậy, cũng chẳng hỏi han gì, Trúc Linh ngay lập tức lôi điện thoại ra gọi cho Kỷ Vân:

- Ủ, nó về rồi. Mặt mày kinh khủng lắm. Còn tuyệt thực nữa cơ. Tiểu Du thật là có tài! Mà tao chưa có nấu cơm, qua nhà mày ăn ké nha!.....Ok, tao qua ngay đây. - Cúp máy, Trúc Linh quay sang chồng. - Anh ơi, đi thôi, anh Hoàng cũng vừa về nhà đó.

- Ủ.

Và thế là 4 vị phụ huynh vui vẻ để mặc đứa con trai yêu quý tự kỉ một mình trên phòng.

Về phía nó, hiện tại nó đang ngồi phòng khách và ôm đồng đĩa game của anh, ngồi chơi từng cái một.

Trong bếp, anh đang xào xào nấu nấu, thỉnh thoảng lại quay ra nhìn nó, tưởng tượng ra viễn cảnh sau này. Anh vẫn còn cơ hội, thật là may quá!

Ngày đó, anh cũng chẳng muốn về Mỹ đâu. Nhưng vì ông nội đột ngột bị đau tim mà mất, bố anh phải về tiếp quản công ty mà ông nội đã gây dựng nên, vì cả hai chú, em trai bố, đều theo đuổi sở thích riêng của mình, không ai muốn tiếp quản công ty cả.

Lúc đi, anh tiếc nuối nhất là việc phải xa nó. Và cũng không ngờ tới, dù bao nhiêu năm, mỗi ngày anh vẫn nhớ tới nó và đã thích nó bao giờ không hay.

Bố mẹ anh hứa, khi anh tốt nghiệp đại học xong sẽ cho anh làm gì tùy thích. Đó cũng là lí do anh cố gắng học thật tốt và tốt nghiệp đại học khi chỉ mới 20 tuổi, với cái bằng thạc sĩ trong tay. Anh muốn nói chuyện với nó, muốn được thấy nó chứ không chỉ đơn giản là qua điện thoại nên đã nhịn bao nhiêu năm, không liên lạc với nó.

Và đến bây giờ, anh lại được gần nó, anh cứ ngỡ như là mơ.

Tình yêu thật kì lạ. Không gặp mặt, không nói chuyện, nhưng mỗi ngày anh đều nhớ đến nó và ngày càng thích nó, yêu nó nhiều hơn.

Lòng người quả là thứ khó đoán nhất.

Người chơi game, người nấu ăn, thỉnh thoảng lại nói chuyện vài câu, không khí giản dị mà ấm áp vô cùng.

Đến 11h30, mọi thứ được bày ra bàn.

- Rửa tay ăn cơm nào, tiểu Du. - Anh gọi nó một cách thân mật.

- Vâng ạ. - Nó đứng dậy chạy đi rửa tay rồi ngồi vào bàn.

Bao nhiêu là món bày trên bàn. Món nào trông cũng ngon và....món nào cũng là món nó thích. Khẩu vị của nó khi nhỏ cho đến bây giờ đều không đổi. Nó cảm động, cảm giác nghẹn ngào ở cổ, nhìn anh:

- Đã lâu lắm rồi, mà anh vẫn còn nhớ em thích ăn gì sao? - Nó là đứa cực kì dễ cảm động, mà cứ cảm động là rất dễ rơi nước mắt. May mà nó kiềm chế được, không khóc bây giờ. Nếu không thì anh sẽ nghĩ nó sến súa mất.

- Món em thích đương nhiên anh phải nhớ.

- Anh à, cảm ơn anh! - Nó cười, mắt long lanh, toả ra ánh hào quang chói lóa.

- Không có gì phải cảm ơn cả. Sau này em sẽ hiểu vì sao anh như vậy. Nào, ăn đi kéo nguội.

Nó nghe anh giục thì cũng không quan tâm lắm đến câu nói trước. Gắp một miếng đậu phụ nhồi thịt lên miệng, cắn một miếng nhỏ, nó mở to mắt, dừng nhai, nhìn chăm chăm miếng đậu phụ.

Anh nhìn nó, nghĩ là không hợp khẩu vị, đang lo lắng. Ai dè, vừa lo lắng, đã thấy nó liền bỏ phần đậu phụ còn lại vào miệng nhai nhồm nhoàm, rồi gắp lấy gắp để mấy miếng đậu phụ vào bát.

Anh bật cười, tưởng ăn của nó vẫn dễ thương như thế! (Zugaikotsu : Dễ thương thật á? -0-)

Nghe tiếng anh cười, nó ngẩng đầu lên, dơ ngón tay cái rồi nói:

- Duyệt!

- Này còn có người khinh thường anh đấy!

- Là ai thế nhỉ? Đứa nào mà mất nết vậy? Em mà biết em cho nó chết.

Và cứ như vậy, vừa ăn vừa nói, một bữa cơm tràn đầy vui vẻ và tiếng cười.

Đến lúc ăn xong, nó đòi rửa bát, anh không cho, bắt nó ra phòng khách. Nó nhất quyết không đi, không còn cách nào khác, anh đành để nó rửa cùng mình.

Hai người vừa rửa vừa đùa giỡn. Tiếng cười vang vọng.

Ông trời thật bất công mà, hai người đến cả rửa bát trông cũng thật đẹp như thế. Người đẹp quả là làm cái gì cũng đẹp.

Xong xuôi hai người ra phòng khách, cùng nhau chơi game.

- Hôm nay cảm ơn anh lắm lắm! Bữa sau em sẽ cho anh thưởng thức tài nấu ăn tuyệt đỉnh của Phạm Băng Du!!! Gordon Ramsay còn phải gọi em là sư phụ nữa cơ. - Nó bốc phét không biết ngượng mồm.

- Được, được, nhớ nhé, anh chờ đến ngày đó.

Hai người chơi thêm một lúc rồi anh đưa nó về. Một buổi trưa tuyệt vời cho đến khi nó về tới nhà.

13. Chap 12 : Nhớ Nhé, Mà Phải Chờ Tao!

Hê lu, Zugaikotsu đã quay lại và ăn hại hơn xưa. =3=

Lúc lên ý tưởng cho chap này, thấy hay lắm mà lúc viết ra, thấy dở òm @@ nhưng vẫn mong mọi người cố gắng bỏ ra chút thời gian để đọc T^T

Chap sau ta sẽ cố trau chuốt hơn -,-

Vừa rồi, mọi người bình luận nhiều hơn, ta vui cực í! Đọc mấy cái bình luận mà sướng run người luôn! Nếu có chỗ nào thiếu sót, mọi người cứ góp ý nha! :-*

Chào Minh Thiên, nó hí hửng bước vào nhà. Nhìn bố mẹ đáng kính, nó chào rồi hỏi cậu đâu.

Trúc Linh cười ha hả, vừa gắp cá bỏ vào bát, vừa nói:

- Bé con, về rồi hả? Tốt tốt, con nên sớm qua phòng thằng Lãnh mà an ủi trái tim vỡ tan nát của nó đi, chứ để lâu lại nguy hiểm đến bố mẹ, đáng sợ lắm!

- Trái tim tan nát? Cái gì vậy mẹ?

- Con không hiểu thật à?

- Làm sao mà con hiểu được. - Nó chu môi phản bác. Gì chứ, tự nhiên vừa vào cái " trái tim tan nát ", ai mà hiểu được.

- Đáng lẽ con phải là tuổi Hợi mới đúng, thế quái nào mà là tuổi Thìn được nhỉ? - Kỷ Vân thở dài, quăng cho nó 1 câu, khiến núi lửa trong nó phun trào.

- Ô, tự nhiên " trái tim tan nát ", làm sao mà con hiểu được chứ! Mà á, mẹ với Lãnh không được gọi con là lợn nữa, con...con...con giận á! >

- Mẹ gọi con là Hợi mà!

- Lợn, heo, Hợi là mấy hả mẹ?

- Thôi, đừng cãi nữa, con qua mà an ủi thằng tự kỉ kia đi. Đừng hỏi, cứ qua đi! - Nguyên Hoàng, một trong số hiếm hững lần hòa theo hai bà mẹ kia.

- Hứ, hứ, hứ! - Nó xì mặt, quay lưng, đi thẳng sang phòng cậu.

- Ông xã, có tiến bộ! - Kỷ Vân giơ ngón cái, nháy mắt với chồng.

Trong khi 4 vị phụ huynh đang vui vẻ, chờ kết quả, nó bên này đang hậm hực bước từng bước lên phòng cậu. Đến khi đứng trước cửa phòng cậu, nó mới nhớ ra và bắt đầu sợ.

" Ưc, lần đầu tiên nó nói với mình kiểu đấy, thêm lời mẹ Linh nói nữa, chắc là giận lắm. Thôi, chắc không sao đâu, nịnh nó vài câu là ổn í mà! Tiến lên Phạm Băng Du! Fighting!!! " - Vừa suy nghĩ, nó vừa vỗ vào mặt mấy cái, rồi nhẹ nhàng mở cửa, bước vào.

Cậu đang ngồi trên giường ôm laptop chơi game, nghe tiếng mở cửa cũng không quay lại.

Nó thấy vậy thì càng lo, nhỏ nhẹ mở miệng:

- Tao về rồi nè!

Cậu không trả lời, cũng không nhìn nó, chỉ chăm chú vào cái laptop.

- Nghe bố mẹ nói mày chưa ăn, cũng may, tao có mua bánh về ày nè. Là Tiramisu và Matcha ở Kingdom đó. Hai đứa mình cùng ăn đi! - Nó miệng lưỡi ngọt xớt, nói năng nhỏ nhẹ, nịnh cậu.

Cậu nghe nó quan tâm mình, mua bánh ình, lại còn nghe cái câu " Hai đứa mình cùng ăn đi! ", sướng không để đâu cho hết. Hí hửng, định quay qua, chợt nghĩ lại: " Nhưng mà khoan đã, hồi sáng nó bỏ mình đi với ông Thiên, bánh này mua cũng là mua cùng...cùng...hử, đã thế thì phải giận một trận cho nó biết! Dám đuổi mình về nhà, không cho đi cùng. "

Nghĩ vậy, cậu mặt sưng mày sía tiếp tục cắm đầu vào laptop, không thèm quan tâm đến nó.

Nó đứng yên tại chỗ, trong đầu nghĩ cách. Từ trước tới giờ, cậu chả bao giờ giận nó thế này cả, nên nó cũng chả biết làm sao để cậu nguôi ngoai. Hầy, nó có làm gì nên tội đâu?

Nghĩ tới nghĩ lui, nghĩ lui nghĩ tới, nó quyết định áp dụng chiêu thức của nữ chính trong mấy bộ ngôn tình mà mẹ nhồi nhét vào đầu nó hàng ngày.

Hoá ra cũng có ngày nó biết ơn mấy bộ tiểu thuyết vớ vẩn của Kỷ Vân.

Đặt hộp bánh lên bàn, nó trèo lên giường cậu, mon men lại ngồi gần cậu, mặc kệ cậu đang chơi, tay bắt đầu bóp vai, mát xa cho cậu. Tuy là tư thế này hơi khó một tí, vì cậu dựa lưng vào tường, nhưng phải cố gắng thôi. T^T

Nó làm nhẹ nhàng nhưng lại đã vô cùng. Cậu bên ngoài làm mặt lạnh, nhưng bên trong cực kì sung sướng, âm thầm cho nó điểm 10 vì tay nghề của mình. Nó bên cạnh thì cứ rêu rọ:

- Thôi mà, đừng giận nữa! Tao xin lỗi, tao biết lỗi rồi mà, Lãnh đẹp trai, tốt bụng, dễ thương, đáng yêu ời. Quay qua nhìn tao cái đi!! Oa oa, đừng giận nữa.

Cậu đen mặt với mấy cái tính từ ” dễ thương “, ” đáng yêu ”, nó nghĩ cậu là gì vậy? Cậu chuẩn men nha! Mà thôi, nếu nó thích thì cậu có thể dễ thương, đáng yêu trước mặt nó. Cậu là tuýp đàn ông chiều vợ mà, hô hô. Nghĩ nghĩ, cậu vui vẻ, rồi cuộc cũng chịu mở lời:

- Biết lỗi rồi hả? Lỗi gì vậy? Nói tao nghe!

Nó thấy cậu chịu nói chuyện thì mừng, suy nghĩ một lúc, đành thật thà nói:

- Thật sự thì tao nghĩ mãi không ra tao có lỗi gì. Mà nói cho tao được không?

Cậu vừa nguôi ngoai, nghe nó nói, lại nổi quạu:

- Không biết thì về phòng mà nghĩ cho ra!

- Tao nói thật đấy, tao nghĩ không ra mà! Từ sáng tới giờ, tao chỉ đi với anh Thiên, đâu có gây sự với mày đâu? - Nó chu môi lí sự.

Nhìn nó chu môi, đáng yêu không thể tả được! Nhưng tại sao từ cái miệng xinh xinh đó, lại thốt ra từ ” anh Thiên ” ngọt xót vậy hả? Nó thật sự làm cậu ghen muốn chết! (Zugaikotsu: cái miệng xinh xinh @@ nghe biến thái sao sao ấy -,-)

Và rồi, lại một lần nữa, núi lửa phun trào.

- Thế mày đi mà hỏi anh Thiên của mày ấy! Cầm luôn cả hộp bánh rồi đi mà ăn với ổng! Đừng đứng trước mặt tao mà tình tình tứ tứ! - Chết rồi, cậu lại lỡ lời!

Nó nghe cậu nói thì sững người, rồi nó lại nghĩ và lại ra kết quả! Mọi việc chỉ cần dùng cái đầu một chút thôi là ra ngay!

- À há, ra là mày ghen! Thế mà tao cứ tưởng gì, làm lo muốn chết! Đừng chối, tao biết chắc chắn là mày ghen! - Nó reo lên một cách sáng khoái, hoá ra lại đơn giản như thế.

Cậu giật mình, nó nhận ra rồi ư? Vậy có nên nhân cơ hội này mà.....nhưng, lỡ đâu nó lại cho cậu một quả bom như hồi sáng thì sao? Gì chứ, đầu óc của nó đâu có bình thường!

Vậy nên, cậu chỉ im lặng, đưa mắt qua nhìn nó.

Nó thấy cậu nhìn mình, nghĩ là trúng tim đen, cười hì hì, giật lấy cái laptop để lên bàn, rồi nhảy ào lên người cậu:

- Trời ơi, không ngờ nha Lãnh! Mày ghen thật à? Nếu biết trước mày sẽ khó chịu vì không được đi chơi, tao nhất định để mày đi cùng lúc sáng rồi. Tại tao sợ mày với anh Thiên không hợp thôi!

Nhìn cậu, nó lại nhe răng ra cười, tiếp tục:

- Tao xin lỗi, lần sau đi chơi, dù có đi với ai thì tao cũng sẽ ày đi cùng, à, nhưng phải trừ một số buổi hơi riêng tư tí. Thế được chưa? Bình thường lại nhé?

Đấy, thấy chưa, cậu biết mà! Nó đâu thể suy nghĩ theo cách thông thường được đâu. Nó nghĩ cậu là ai mà lại phải ghen tị vì không được đi chơi? Hầy, giờ nhìn lại, quả thật con đường phía trước còn lắm chông gai!

—

Vì thế nên cậu càng cần phải cố gắng!

Mà giận nó thế này, cậu cũng khổ sở muốn chết, thôi thì bỏ qua lần này đi, cậu thêm nói chuyện với nó lắm rồi!

Nghĩ vậy, cậu quyết định làm người rộng rãi, độ lượng, không giận nữa.

- Thế mày xuống khỏi người tao được chưa? - Nói gì thì nói, nó cứ ngồi trong lòng cậu thế này, làm cậu khó kiềm chế quá, tim cứ đập thình thịch, bất cần một chút nó nhận ra ngay là cậu chết. (E hèm, kiềm chế này là trong sáng nha!)

- Sao tao phải xuống?

- Ô cái con này, mày có bị gì không đấy? Tao là con trai đó! Mà đừng nói nãy mày đi với ông Thiên, mày cũng thế này nha? - Chỉ cần nó nói " Ừ! " một phát, là cậu sẽ lại bùng cháy dữ dội.

- Đương nhiên là không! Chỉ có mày thì tao mới dám thế thôi chứ! - Một câu nói đủ làm mát lòng người khác. - Với cả, mày là thằng bạn từ thời còn đóng khổ của tao, lo làm gì!

Cậu không biết nên vui mừng hay đau buồn vì cái đặc quyền của mình. Nói như nó, thì cậu đặc biệt và được nó tin tưởng hơn ai hết, nhưng cũng nói như nó, thì thành ra nó không coi cậu là con trai, là đàn ông rồi.

- Dù có thế đi nữa, thì tao cũng là con trai!

- Tao chỉ xem mày như đàn bà mà thôi! - Nó xuống khỏi người cậu, miệng vẫn không quên bồi thêm 1 câu.

Cậu lườm nó:

- À vâng, cảm ơn đã khen tôi giống đàn bà! - Nói xong cảm thấy bụng khó chịu, liền giả vờ nói băng quơ. - Trưa không ăn, giờ bụng khó chịu ghê! Chắc mình phải xuống làm gói mì thôi! Ôi, khó chịu quá!

Nó nghe cậu nói, vừa buồn cười vừa thở dài, cậu thật là trẻ con. Muốn ăn bánh thì cứ nói thẳng, lại còn giả vờ.

Nhưng nó đâu biết ai đó làm vậy là muốn được nó quan tâm, muốn được nó chăm sóc. Một đứa ngốc lại còn chê người ta trẻ con. { • _ • }

Cười cười, nó đứng dậy lấy hộp bánh, cầm hai cái thìa mà khi nãy lấy trong phòng bếp, ngồi lên giường, bảo cậu:

- Ăn thôi! Mày tắt game đi, tao muốn xem Gintama.

- Ừa! - Cậu cầm lấy cái thìa, rồi tuân lệnh " bà xã ", bật Gintama.

Hai đứa vừa ăn vừa xem phim, bỗng dưng cậu hỏi:

- Tại sao lại tắt máy?

- Hả? Tắt máy gì cơ?....À, điện thoại đó hả? Là do hết pin, hôm qua tao không có sạc.

- Ừ! Thế đi đâu?

Nó kể cậu tắt tần tật, rồi lại nói:

- Anh Thiên rủ tao bữa nào rảnh thì qua ảnh nấu cho ăn tiếp đó. Anh í nấu ngon cực, lại còn nhớ mấy món tao thích nữa chứ!

- Dễ thôi! - Nghe tới tên đó là khó chịu. _

- Xì, mày có nấu được như ảnh đâu mà bày đặt chê bai. Sợ mày chiên trứng cũng cháy đen luôn í chứ!

- Thích thì trưa mai tao nấu à ăn. Để tao nói mẹ, mai đi học thì đi mua đồ về nấu luôn. - Chỉ là cậu giấu nó mà thôi, nó đâu biết, từ năm lớp 5, cậu ngày ngày nghe mẹ dạy nấu ăn, ngày ngày, dành một khoảng thời gian, chăm chỉ luyện tập và bỏ biết bao nhiêu tâm huyết vào. Vì thế nên, tay nghề của cậu chỉ sợ là còn ăn đứt mấy ông đầu bếp trong nhà hàng 5 sao.

Sở dĩ cậu cố gắng học nấu ăn như vậy chỉ vì cậu muốn sau này, khi nó trở thành vợ cậu, nó sẽ hạnh phúc, ngày ngày chỉ cần hưởng thụ, làm điều nó thích, còn lại cứ để cậu lo là được. Cậu phải cố gắng là một người chồng tốt, để nó có một cuộc sống thật tốt và thoải mái.

Nó thì nào biết tâm tư của cậu, nói một câu thật khiến người ta muốn đâm cho phát:

- Thôi đi, cho tao xin, bụng tao dạo này yếu lắm, không cần mày phải giúp tao hành hạ nó!

- Mày cứ nghĩ vậy đi, mai rồi biết! Lúc đấy đừng có há hốc mồm ra mà nhìn nhó! - Cậu cũng chả thèm giận, chỉ đang chăm chăm nghĩ cách vượt mặt Minh Thiên, cậu phải cho nó thấy, cậu tuyệt vời hơn tên Vũ Minh Thiên đó nhiều!

- Đến hôm tao tới nhà anh Thiên, mày tới luôn nhé! Ăn một bữa, đảm bảo mày khỏi chê luôn! - Nó bỏ qua lời nói của cậu.

- Không! - Đùa à? Cậu là ai mà lại đi ăn cơm tình địch nấu?

- Tao sợ không rủ thì mày lại đổi, mà mày nói thế thì tao yên tâm đi một mình rồi!

- Thôi, tao cũng rảnh, đi cũng không sao. - Dù sao thì bảo vệ bà xã vẫn quan trọng hơn, với cả ăn không mất tiền mà, nghĩ lại thì cũng không thiệt thời giờ.

Nó nghe cậu nói, nghĩ cậu có bị điên không, cứ quay như chong chóng. Ai bảo con gái khó hiểu, khó chiều? Rõ ràng là bọn con trai mới là lũ rắc rối đấy chứ!

Cậu thấy nó không trả lời thì cũng im lặng tiếp tục ăn bánh và xem phim.

Hai đứa xơi hết hộp bánh là 2h chiều. Có câu : ” Căng da bụng, trùng da mắt. “, và giờ bọn nó cũng ở trong tình trạng này đây. Buồn ngủ, hai đứa nó tắt máy, nằm xuống giường và bắt đầu ” khò khò “. (.)

Lúc sau, Kỷ Vân và Trúc Linh lên phòng xem bọn nó thế nào, ai dè vừa mở cửa, thấy hai đứa ôm nhau mà ngủ, liền cười khì khì. Kỷ Vân rút điện thoại ra chụp vài tấm, rồi quay qua nói với Trúc Linh:

- Con trai mày nhanh tay phết đấy!

Trúc Linh nghe vậy, cười cười nói:

- Con gái mày siêu quá ấy chứ, hồi trưa thằng quỷ này nó giận đùng đùng, con Du vừa nói vài câu liền bị thu phục. Cái thằng này về sau chỉ giỏi bảm vấy vợ.

- Thằng Lanh phong độ vậy mà mày nói gì vậy. Mà thế này thì, ai dè, tội thằng Thiên quá! - Kỷ Vân thở dài, nghĩ cho Minh Thiên mà cảm thấy đau lòng. Cô và Trúc Linh đều coi anh như con, đương nhiên tình cảm anh dành cho Du, hai người cũng biết. Nghĩ tới đứa con trai nhà mình sẽ bị tổn thương, không bà mẹ nào không xót xa cả.

- Ủ, chỉ mong nó sớm dứt được. Du nhà mình đào hoa quá! - Dù cậu là con trai ruột của Trúc Linh, nhưng nghĩ tới anh, Trúc Linh vẫn không khỏi có chút xót xa. Thằng nhỏ đó tốt bụng và đáng yêu lắm!

- Thôi, đừng nghĩ chuyện buồn nữa, qua phòng tao xem phim nhanh nào! - Vâng, đây là mục đích chính thứ hai của hai người này, đến xem mấy bộ phim Hàn Quốc mà Trúc Linh mới tìm thấy.

- Tới đây!

Hai người khép cửa lại rồi tíu tít, vừa đi vừa bàn về phim.

Hai đứa trẻ của chúng ta nằm ngủ say sưa, nó nằm trong lòng cậu, chân tay cuộn lên người cậu như con bạch tuộc. Không biết trong mơ, cậu có cảm nhận được hay không mà thấy cười suốt, nụ cười mãn nguyện và sung sướng.

Đến gần 6h chiều, mãi cho đến khi Trúc Linh lên tận nơi gọi, hai đứa nó mới chịu dậy.

- Ngủ gì mà ngủ lăm thế hả!?! Đi tắm rửa ăn cơm nhanh lên! Ngủ từ 2 giờ tới tận 6 giờ, hôm qua lại thức đêm chơi game phải không? Hai đứa bây có tin mẹ đập chết không? Muốn vào viện sớm à mà thức lăm thế?

- Con dậy rồi! Con dậy rồi! Mẹ đừng đập con chết! - Nó lờ đờ dậy, vào nhà vệ sinh.

- Băng Lanh khoẻ lắm, không vào viện được đâu mẹ ơi! - Cậu cũng uể oải dậy. Lúc nó rời khỏi người cậu, một cảm giác trống vắng, khó chịu lan toả khắp người. Cậu bỗng nhiên cảm giác được thế nào là mất đi người mình yêu, đáng sợ lắm!

- Hừ, đợi đến ngày đó thì hết to mồm nhé! Du ơi, mẹ để quần áo ở bên phòng bố mẹ nhé, con qua mà tắm. Còn thằng quỷ kia cũng lo tắm đi, cả nhà chờ ở dưới.

- Dạ! - Cậu với nó đồng thanh.

Nó vào phòng của Trúc Linh và Khắc Huy, lấy đồ vào phòng tắm.

Cậu ở bên này, vừa tắm vừa cười. Nó với cậu thì ngủ với nhau suốt, nhưng đây là lần đầu tiên cậu ngủ với nó sau khi biết được tình cảm của nó. Cảm giác cứ như vợ chồng son!

Aaaa, cậu phải cố gắng, để cụm từ ” vợ chồng son ” sớm thành thật thôi! (_ _)

Tắm xong cậu qua phòng bố mẹ, xem thử nó đã xuống chưa.

Mở cửa phòng, thấy nó vẫn trong phòng tắm, cậu ngồi lên giường, lôi điện thoại ra chơi, miệng rên rĩ:

- Nhanh lên, tao đói meo rồi này!

- Chờ tí, 2 phút nữa thôi!

- Ủa! - Nở nụ cười mãn nguyện, đúng là giống y chang vợ chồng mà!

Đợi nó ra, hai đứa xuống phòng ăn.

Lao vào bàn, cầm đũa lên và mọi người bắt đầu ăn.

- Sao hả Lãnh, hết giận rồi chứ? - Kỹ Vân bắt đầu thú vui nho nhỏ của mình.

- Có Du lên đỡ dàng hoàng mà, sao giận được nữa. Nhé? - Trúc Linh hỗ trợ đồng đội.

- Em cứ trêu con! - Nguyên Hoàng lên tiếng.

Vừa lúc cậu nhìn ông bố yêu quý với ánh mắt biết ơn, thì Nguyên Hoàng liền thả tiếp một quả bom:

- Cứ nói trúng tim đen thằng bé, nó ngại kìa! Người ta đang muốn giấu tiểu Du nhà mình mà.

- Giấu con cái gì ạ? - Nó ngơ ngác hỏi. Rồi quay sang thị sát cậu. - Mà giấu tao cái gì? Nói! Định hưởng một mình à?

5 người còn lại, nhìn nó với ánh mắt mù mịt. Làm sao mà có một người như thế được nhỉ? Thật sự có người ngốc như thế sao?

- Sao lại nhìn con? Trời đánh còn tránh bữa ăn, mọi người nhìn thế làm sao con ăn. - Nó hậm hực chu môi ra nói.

- Thôi, ăn thôi! - Khắc Huy đành lên tiếng phá vỡ bầu không khí.

Ăn được một lúc, cậu nói với bố mẹ:

- Mai cả nhà khỏi nấu cơm cho bọn con nhé! À mà, để lại cho con một cái bếp với!

Mọi người đều hiểu ý, hai bà mẹ nhìn nhau cười cười, gật đầu. Chỉ có nó là không biết điều:

- Mà định nấu thật à? Tao đã nói bụng tao dạo này yếu lắm mà!

- Ôi giờ, con lo gì, chính mẹ chỉ bảo nó 5 năm nay mà, yên tâm đi!

- Í, sao con không biết?

- Thằng điên đấy nó đòi giữ bí mật.

- À, mẹ nói vậy thì yên tâm rồi! Ngày mai trăm sự nhờ mày! - Nó vỗ vỗ vai cậu, nháy mắt một cái rồi tiếp tục ăn.

Cậu đen mặt. Nó tin lời mẹ cậu, còn lời cậu thì nhất quyết không chịu tin sao? Cậu có nói dối nó bao giờ chưa? Đương nhiên là chưa!?! Thật không biết nên nói gì mà!

Ăn xong, nó và cậu đi ra ngoài đi bộ.

Hai người đi song song nhau, dạo khu phố, dạo quanh bờ hồ. Lâu lâu, thèm món gì, nó lại ỉ ới với cậu và thế là cậu liền chiều nó. Tuy biết ăn uống kiểu đấy là không tốt, nhưng cậu không thể không chiều nó được!

Đang đi vòng bờ hồ, nó cầm cây kem vừa ăn vừa nói chuyện, bỗng dừng cậu lại kể cho nó một câu chuyện:

- Hôm bữa đi dạo trên mạng, tao có đọc được câu chuyện. Có một chàng trai và một cô gái, bên nhau từ bé, lớn lên bên nhau. Chàng trai từ nhỏ đã có tình cảm với cô gái, và theo thời gian nó ngày càng sâu đậm.

Nhưng anh ta lại không dám nói với cô gái, vì không biết tâm tư của cô gái. Cứ im lặng như thế cho đến một ngày, cô gái bị một lũ côn đồ hãm hiếp cho đến chết. Khi này, chàng trai đau khổ vô cùng, lại đọc được cuốn nhật kí của cô gái biết được cô cũng có tình cảm với mình, anh hối hận và dằn vặt vô cùng. Anh trách mình ngu ngốc và nhát gan, anh không bảo vệ được cô. Anh chàng đó thật sự là quá hèn nhát nhỉ? Cả cô gái đó cũng quá nhát gan rồi!

- Hèn nhát nhưng cũng không thể trách được! Cả hai người đều tội nghiệp! Về vấn đề tình cảm, ai mà chả lo sợ. - Nó nghe cậu kể, bỗng dưng thấy buồn cho hai nhân vật. Mà bỗng dưng nó cũng thấy lạ, tự nhiên cậu kể chuyện này làm gì? Bình thường cậu cũng có bao giờ nói chuyện về vấn đề tình cảm đâu? Chẳng lẽ là bị lấy từ mẹ Vân và mẹ Linh sao? o

- Ủ, thế nhưng tao vẫn thấy anh chàng đó đáng trách! Nếu là tao, dù có biết hay không biết tâm tư của đối phương, tao vẫn sẽ bày tỏ. Tất nhiên có nhiều cách, đâu phải chỉ có mỗi cách chạy thẳng ra tỏ tình đâu! Tao sẽ cố gắng để đối phương nhận ra tình cảm trước đã, chứ sẽ không chạy trốn một cách ngu ngốc như nam chính.

- Gớm, khi nào có được em nào rồi hãy nói nhớ! Nói cứ như thật í! - Nó bĩu môi.

- Thế mà chờ đến ngày đó nhé!

- Ok!

- Nhớ nhé, mà phải chờ tao! - Cậu cười cười đều cảng.

- Được rồi, tao chờ mà! - Nó khẳng định lại lần nữa mà không hề hay biết ẩn ý của câu sau khác hoàn toàn câu trước.

Ấy dà, đây chính là cuộc sống thường ngày của 2 đứa nó đây =3=

Mà hôm bữa ta có up 1 truyện ngắn, mọi người ghé đọc cho biết ý kiến với! Tuy cảm thấy nó hơi tẻ @@

Lại lao vào cày game đây =3= sẽ cố gắng chăm chỉ viết chap mới -,-

14. Chap 13 : Nấu CƠM Cho ” Bà Xả ”

Hí hí, thấy ta dạo này chăm hông -,-

Làm ơn hãy tha thứ cho sự ngu ngơ của nữ chính nhé =3= phải ngu ngơ thế thì mới là Băng Du nhà mình chứ :3

Truyện tiếp theo, sau khi bộ này kết thúc, nữ chính sẽ không ngu ngơ thế này nữa đâu =3=

Sáng hôm sau, hai đứa nó gặp Minh Thiên ở cổng trường. Nó vừa thấy anh thì cười toe toét, chạy lại nói chuyện với anh. Còn cậu, mặt nhẵn mày nhỏ, cũng vội bám theo. Gì chứ, cha Minh Thiên đó nham hiểm lắm, không thể chủ quan được!

Minh Thiên thấy vậy thì cười, chào cậu một cái rồi quay qua nói chuyện với nó, ngó lơ luôn nam chính là cậu. Nó cũng vậy, không thèm đếm xỉa tới ” cái thằng chồng tương lai ” đang đứng cạnh mình, say sưa nói chuyện với thằng khác. Hai người cứ tít ta tít tít khiến cậu phát bực, không nói không rằng, cầm tay nó kéo đi thẳng.

Nó bị cậu kéo đi cũng không thắc mắc gì, vì nó biết cậu chả ưa gì Minh Thiên. Nhưng nó lại không hiểu vì sao cậu lại ghét anh. Hồi nhỏ, cậu rất là bám anh, nhưng bỗng dưng lên 3 tuổi, cậu thay đổi, luôn hằn học với anh, đặc biệt là khi anh và nó chơi cùng nhau. Hầy, thật là nhức óc!

Minh Thiên đứng trơ trọi trước cổng trường, lắc đầu, cười khổ một cái. Anh coi cậu như em trai mình, dù có là tình địch đi chăng nữa, anh vẫn rất thương cậu. Nhưng khổ nỗi, thằng em trai mà anh thương yêu lại

trở nên ghét cay ghét đắng anh từ năm nó lên 3, vì người con gái đó. Người con gái mà cả anh và cậu đều có tình cảm sâu đậm. Hầy, Phạm Băng Du, sao em lại đào hoa như thế?

Kéo nó đi một mạch, thấy xa Minh Thiên rồi, mặt cậu mới giãn ra, bước đi cũng chậm lại. Nhìn về phía trước, cậu mở miệng hỏi nó:

- Này, có phải tao đã từng nói với mày là không được thân thiết với mấy thằng con trai khác, đặc biệt là Vũ Minh Thiên không?

- À.....hình như.....là phải. - Nó đang cố gắng lục lại cái trí nhớ lộn xộn của mình.

- Mày coi thường tao! - Cậu vờ làm mặt nghiêm nghị nhìn nó.

Nó cứ nghĩ cậu nghiêm túc, hoảng hốt:

- Tao đâu có! Sao mày lại nói thế?

- Mày không nhớ được lời nói cách đây vài ngày của tao, chứng tỏ lúc tao nói mày không chú ý, tức là mày coi thường lời nói của tao, đồng nghĩa với việc mày coi thường tao! - Cậu nói một hơi.

- Í, sao câu này nghe quen quen! - Nó không còn để tâm đến câu nói trước đó của cậu, hỏi ngay cái mình thắc mắc. (Zugai : chỉ là thằng thần thôi, không phải coi thường =))))

- À.....trong mấy bộ tiểu thuyết của mẹ Vân @@! Hê hê! - Cậu cười cười trả lời. Kể ra việc ăn cắp lời thoại bị phát hiện cũng chẳng hay ho gì lắm.

- Sặc, đừng nói với tao mày cũng đọc mấy cái đó nhé? - Đừng nói là cậu lấy từ mẹ nha? Thật kinh khủng! Bố Huy ơi, bố Hoàng ơi, 3 bố con mình thế là tèo!

- Đương nhiên là không! Chỉ là tao vô tình nghe mẹ Vân nói với mẹ Linh thôi! - Cậu là ai mà lại đi đọc mấy thứ sến súa đó? Tuy là cậu đang cân nhắc lại về việc hỏi mượn mẹ Vân mấy bộ xem sao, vì trong đó có vài câu nói khá hay. E hèm, xin hãy chú ý, Vương Hoàng Lân nếu có đọc tiểu thuyết đi chăng nữa thì cũng chỉ là để phục vụ cho chuyện tình cảm lãng mạn, không hề vì sở thích nhé!

- Phù, làm tao cứ tưởng, hết hồn. - Nó vờ đưa tay lau mồ hôi trán, thở phào như bớt được gánh nặng.

Cậu nhìn nó, mỉm cười nhẹ nhàng.

Hai đứa vừa mới tới trước cửa lớp thì bị Hoàng Oanh chặn lại. Nhỏ cầm một cái bánh kem khá đẹp, đứng thẳng người, nói to:

- Lân à, ờ, ờ xin lỗi chuyện hôm qua nhé! Là do lỗi của mình! Cái bánh kem này mình làm, ngon lắm đó, cậu nhận coi như bỏ qua ờ ờ nhé?

Cậu không nhìn nhỏ dù chỉ là nửa con mắt, kéo tay nó đi thẳng. Nhỏ thấy vậy, vội ôm lấy tay còn lại của cậu:

- Mình biết cậu giận lắm, nhưng mà bỏ qua ờ ờ nhé? Mình xin lỗi mà!

Cậu mặt mày tối sầm, giằng tay ra, không to không nhỏ, từ tốn nói:

- Tôi đã bảo cậu tránh xa chúng tôi ra rồi mà nhỉ? Thích đeo bám lắm à? Hạ thấp người khác xong rồi chỉ một câu xin lỗi là xong sao? Mà người cậu cần xin lỗi là Du, không phải tôi! Còn nữa, tôi nói lại lần cuối, đừng bao giờ đụng vào người tôi! - Chuyện hôm qua cậu đã không thể bỏ qua, hôm nay nhỏ lại còn dám ôm tay cậu trước mặt nó, muốn nó hiểu lầm cậu à? (Bạn Lân nghĩ xa quá (' '))

Nhỏ nghe vậy, tức sôi máu, không kiên nhẫn ai, chỉ tay vào mặt nó:

- Mình mà phải xin lỗi con đó sao? Cậu đùa à? - Rồi lại quay qua nó. - Cậu, tôi với cậu đấu với nhau đi. Ai thắng thì Lân là của người đó!

Nó nhìn nhỏ, mắt chớp chớp, chép miệng vài cái, rồi chậm rãi nhả ra từng chữ một:

- Lãnh là món hàng hay sao vậy? Vả lại cậu nghĩ cậu sẽ thắng được tôi sao? Dù là đấu bất cứ cái gì thì cũng thế thôi. Mà nếu tôi có lỡ sơ suất để thua cậu đi chẳng nữa thì cậu thật sự nghĩ Lãnh là của cậu à? - Rồi nó lại quay qua nhìn cậu, cười cười hỏi. - Mà là của tao mà nhỉ?

- Xưa giờ rồi! - Cậu cười tươi rói, mắt nhìn nó, dịu dàng trả lời! Dù cậu biết nó chắc chắn không nhận ra, nhưng cậu dám cá rằng con heo con nhà cậu đang ghen! Thật là một sự kiện đáng ăn mừng! (' ')

Cả lớp nghe hai đứa nó nói thì sốc. Vậy là nó chính thức công khai rồi đó hả? Hai đứa nó quen nhau rồi sao? Tại sao

chứ?

Nó không quan tâm đến mọi người, lần này dắt tay cậu đi về chỗ. Nhỏ đứng như trời trồng giữa lớp, trong lòng, thù hận và sự đố kỵ với nó càng tăng. Dũng (bạn của bọn nó, xuất hiện hồi chap 8 đấy) vỗ lấy hai đứa, miệng cười cười, mặt gian gian:

- Rốt cuộc bọn mày cũng quen nhau rồi đó hả? Khi nào cưới? Hết cấp 3 hay hết đại học? Nhớ cho tao ăn ké nữa nha!

- Quen nhau rồi cưới gì hả thằng điên? Mày nghĩ vợ vẫn gì đấy? - Nó ngu ngơ hỏi.

- Mày chả vừa bảo thằng Lãnh là của mày còn gì?

- Thì nó là thằng bạn từ thời cở trường tắm mưa với tao! - Nó nói với vẻ mặt kiêu đó là chuyện đương nhiên mà.

Cả lớp nghe nó nói thì thở phào. Vậy là vẫn còn cơ hội.

- À.....- Dũng gật đầu rồi quay qua cậu, nói với vẻ cảm thông. - Mày cũng biết nó dốt mà, cho nên đừng quá đau buồn. Có gì còn có bạn bè ở đây, cố lên người anh em!

- Này này, sao lại nói tao dốt? Tao làm gì đâu? Mà sao nó lại được an ủi? Tao cũng là bạn mày mà? - Nó vừa nói vừa hậm hực đập Dũng.

Dũng im lặng chịu đau, nhìn nó, lắc đầu rồi thở dài đi về chỗ. Loạt hành động đó làm nó càng sôi máu. Vừa định nhào lên thì cậu kéo nó lại, đẩy vào chỗ rồi quay qua nói với Dũng:

- Thanks, bro!

Nó lườm hai người rồi chợt nhớ ra chuyện gì đó, liền kéo cậu lại gần mình, thì thầm to nhỏ:

- Này, hôm qua mày với Hoàng Oanh gặp nhau à? Khi nào? Sao tao không biết? Nói chuyện gì? Nói lâu không? Sao lại...

- Dừng, từ từ đã nào, hỏi thế sao tao trả lời kịp.

- Thế mày kể lại hết đi! - Nó vỗ vập. Cứ nghĩ tới nhỏ và cậu nói chuyện với nhau là khó chịu. Cái cảm giác này là sao đây?

- Không có gì đâu! Chỉ là hôm qua nó đòi về chung với tao, tao không muốn, nó nổi khùng nói xấu mày này nọ, tao điên lên cảnh cáo nó một chút thôi!

- À, vậy thôi hả? Được rồi, tao chơi game đây! - Nó nghe vậy thì vui! Cậu bênh nó, cũng chả muốn đi chung với ai ngoại trừ nó. Quả là người bạn đáng trân trọng! (Hãy tha thứ cho sự ngu ngốc của nó °)

Cậu cười cười, hôm nay con heo con nhà cậu thể hiện rất xuất sắc! Hà, cuộc sống là một màu hồng, hí hí.

Một lúc sau, chuông reo, Minh Thiên bước vào lớp. Buổi tập trung trôi qua nhanh chóng, 9h30 là bọn nó được ra về.

Lúc này cậu vội lôi ba lô, kéo tay nó đi nhanh. Minh Thiên nhìn hai đứa, trong lòng bức bối. Còn nó ngu ngơ không biết cậu định đi đâu, vừa định mở miệng hỏi, cậu đã trả lời:

- Đi siêu thị mua đồ ăn!

- Mày đọc được suy nghĩ à? - Quái, nó chưa hỏi mà? Cậu cũng nhìn về phía trước, đâu có nhìn nó.
- Chẳng có ai hiểu mày như tao đâu!
- Có mẹ và bố! À, có bố và mẹ mới đúng chứ!
- Dù sao thì tao mới là người hiểu mày nhất! Mày thử cãi lại xem!

Nó im luôn, không thèm đôi co với cậu. Cậu dắt nó ra cổng trường rồi bắt một chiếc taxi, hai đứa cùng nhau đi siêu thị.

Vào siêu thị nó cũng là cái tật thích gì lấy đấy, tay cứ lia lịa lia lịa. Cậu cười, thầm nghĩ sau này phải chỉnh đốn chế độ ăn uống của nó mới được. Bắt đầu từ tối nay Vương Hoàng Lãnh sẽ tìm hiểu kĩ về các chế độ dinh dưỡng.

Vừa đẩy xe đằng sau, cậu vừa hỏi nó muốn ăn gì. Nó suy nghĩ một lúc rồi trả lời:

- Tao muốn khoai tây nghiền với đùi gà sốt cà chua, cả salad và bánh táo!
- Ok! Đi mua đồ thôi! - Gì chứ, mấy món đơn giản này thì không thể làm khó cậu.
- Mua đồ xong, lên tầng trên ăn kem nha? - Nó làm mặt cún con, năn nỉ ỉ ỏi.
- Được rồi, vậy mua nhanh lên, không được bóc đồ ăn vặt nữa!
- Yes sir!!!

Hai đứa vừa chọn đồ, vừa cười đùa với nhau. Đến gian hàng đồ dùng cá nhân, nhìn hàng dài toàn Durex (bạn nào không biết lên Google nha =3= nói ra thật không tiện, he he), nó lên ý tưởng vớ vẩn, khêu khêu cậu, nói nhỏ:

- Tao chưa được thấy tận mắt bao giờ, mua thử một hộp về xem chút rồi vứt nha?
- Mày có bị điên không? Đầu óc chứa cái gì vậy? - Cậu nghe nó nói thì giật mình.
- Tao cũng chả biết nữa! Í, bỏ bỏ, tao nghĩ lại rồi! Tao không nghĩ vớ vẩn nữa đâu! Phù phù! - Nó dùng tay xua xua, vội chạy lên đằng trước, tránh xa cái thứ quái quỷ kia.
- Không sao, nếu mày thích sau này tao sẽ dùng một lần, he he.
- Hả? Mày nói gì tao nghe không rõ. - Nó đi xa, nghe tiếng cậu rì rầm thì quay lại hỏi.
- À, tao nói là đi tính tiền nhanh lên! - Mày là nó chưa nghe thấy, phù phù.

Hai đứa tính tiền, ăn kem xong, thì về nhà cậu, bắt đầu công cuộc nấu ăn. Nó cũng là loại nấu ăn giỏi nên cũng chạy vào nấu cùng. Cậu đuổi mãi mà nó không chịu ra, đành để nó làm phụ bếp.

Nó đứng cắt táo, nhìn động tác của cậu, trầm trồ:

- Mày đúng là biết nấu ăn thật! Bất ngờ ghê! Cái thằng này, giấu giấu diếm diếm, bày đặt!
- Giấu diếm để có ngày mày phải há hốc mồm ra như bây giờ chứ! - Cậu hếch mặt lên trời, vênh vênh vào váo.
- Mày cũng chỉ bằng tao thôi, hứ! - Nó lại tiếp tục cái điệu chu môi.
- Được rồi, được rồi, mày giỏi, được chưa? - Bà xã đại nhân vẫn là nhất!

Rồi hai đứa nó vừa nấu vừa nói đủ thứ chuyện. Cậu và nó, khuôn mặt sáng bừng, nụ cười tươi rói, lo nói chuyện, hoàn toàn không chú ý đến cái camera đặt trong góc phòng đang chia về phía mình.

Ở nhà bên kia, Trúc Linh và Kỷ Vân đang chú ý đầu vào cái laptop, ngồi cười khanh khách, để mặc bữa cơm đó, tí hai ông chồng về thì lo mà nấu, hai cô hôm nay có công việc quan trọng rồi.

Ở bên này, bọn nó vẫn say sưa, không hề hay biết tới hai đôi mắt đang mổ xẻ mình.

Đến 12h thì xong, chỉ còn chờ món bánh tao nướng xong sẽ làm món tráng miệng.

Bày đồ ăn ra bàn, cậu hồi hộp nhìn nó, tim đập thành thịch. Nó chậm chậm thử salad, rồi khoai tây và đùi gà. Ăn xong nó im lặng, cầm ly nước mơ lên uống một ngụm, nhìn cậu. Cậu nghĩ là không ngon, liền cảm thấy thất vọng, bình thường cậu nấu ngon cực kì, đến dịp quan trọng lại làm chẳng ra gì. Đang buồn khổ ai ngờ nó cười hí hí, bảo:

- Từ nay về sau mày chịu khó dậy sớm, nấu đồ ăn sáng đi!

- Ngon à? - Cậu hỏi nó, mong chờ.

- Quá ngon chứ lì! Ăn đi, ăn đi, không cần hồi hộp nữa đâu! Oà, thật sự là tao yêu tay nghề của mày rồi! - Nó nói, miệng không ngừng nhai. Tưởng ăn của nó trước mặt người quen, luôn xấu thế này.

- Mày sẽ được ăn cả đời mà! - Cậu vui vẻ, nhìn nó ăn mà trong lòng nở hoa.

- Mày nói rồi đấy! Phải nấu cho tao ăn cả đời! - Nó hoàn toàn không ý thức được lời nói của mình.

- Đương nhiên rồi! - " Không nấu cho vợ ăn, thì còn nấu cho ai ăn nữa? "

Ở bên này là vậy, ở bên kia, hai bà mẹ vừa ăn vừa cười vẻ hài lòng. Con trai của hai cô còn tuyệt gấp vạn lần mấy soái ca trong tiểu thuyết. Xem cái này quả thật thú vị hơn truyện và phim nhiều.

Hai đứa ăn xong thì hồi hộp lôi bánh táo ra khỏi lò nướng. Cắt một miếng nhỏ, cậu dút vào miệng nó. Nó nhai nhai rồi giơ ngón tay cái lên, tay cầm dao cắt một miếng lớn bỏ vào đĩa. Cậu híp mắt sung sướng, thế là bà xã hài lòng rồi.

Ăn rồi cùng nhau xem MasterChef, cùng nhau bàn luận, như kiểu cuộc sống an nhàn của đôi vợ chồng già.

Ăn xong, cậu vào rửa chén. Nó cũng chẳng thèm giành như hồi ở nhà Minh Thiên, lúc đấy là phép lịch sự thôi, giờ thì cần quái gì lịch sự. Gác chân lên bàn, cầm điều khiển TV bấm liên tục. Hầy, TV dạo này chán quá! Mắt nó dần nhắm lại, gật gà gật gù.

Cậu rửa xong đồng xoong, nồi, chén, bát, đi ra phòng khách, thấy nó ngủ thì cười. Với lấy cái điều khiển tắt TV, cúi xuống, cậu ôm lấy nó và bế lên.

Lần đầu tiên cậu được bế nó thế này, sao mà lãng mạn quá! Hạnh phúc dâng trào, cậu ôm nó lên phòng, đặt xuống giường, đắp chăn kéo rèm cẩn thận, rồi bật máy lạnh lên, chui vào chăn ngủ cùng nó.

Cậu thật sự cảm nhận được cuộc sống của một cặp vợ chồng rồi!

15. Chap 14 : Tao Muốn Mày Làm Chồng!

Hì hì, sao dạo này ta chăm thế nhỉ? =3=

Í dề, hơi ngắn tí @@ hơi dờ nữa @@

Tuần tập trung trôi qua, học sinh chính thức vào học. Học được vài ngày thì đến ngày 5/9, ngày khai giảng.

Hôm nay, sau buổi lễ khai giảng, nó và cậu sẽ đến nhà anh ăn trưa, theo lời hẹn của hơn 1 tuần trước.

Và Vương Hoàng Lân cậu, ngày hôm nay, vác con Ducati của bố chở nó đi học. Biết tại sao lại thế không? Vì cậu không muốn phải ngồi trên xe của ông già Minh Thiên đó!

Thôi thì vì lí do cao cả, hôm nay phạm luật một lần vậy! Mong các chú công an hôm nay ngại trời nắng mà không ra đường, hê hê! Mà dù sao bố mẹ cũng bảo bố mẹ sẽ bảo kê mà, thôi thì, cứ vậy đi!

Vậy là, hai bạn nam nữ chính của chúng ta, sáng nay thật là oách, mặc đồng phục, lái Ducati, đi đến trường. Tất nhiên là không đi thẳng vào trường rồi, đùa à, cậu mới lớp 10! Nhưng đừng nghĩ cậu lớp 10 mà coi thường! Cậu và nó đều được bố mẹ dạy lái hết rồi, đợi đủ tuổi thì lấy cái bằng xe máy và ô tô cho có là được!

Và, hai đứa gửi xe gần đó rồi đi vào trường. Không tránh khỏi một số ánh mắt của học sinh trong trường, nhưng mà, quan tâm làm gì!

Vừa vào trường, cậu kéo tay nó lại, ngó quanh. Phù, không có lão già đó! Mọi người không biết đâu, mấy ngày vừa rồi thật đáng sợ! Sáng nào cũng gặp Minh Thiên ngoài cổng và anh bám luôn theo hai đứa nó tới cửa lớp, làm cậu không được nói câu nào với Du, tránh cỡ nào cũng không tránh được. Sáng hôm nay là sáng đầu tiên trong bao ngày ròng rã chịu khổ, Vương Hoàng Lân cũng đã được tự do với bà xã xinh đẹp! Huraaaa!!

Lễ khai giảng nhanh chóng kết thúc, nó và cậu chui vào nhà vệ sinh trường, thay đồ rồi nhanh chóng lên đi. Minh Thiên vừa ra, cả 3 liền về nhà anh. Hôm nay không cần đi siêu thị vì anh đã chọn đồ sẵn hết rồi.

Về nhà, Minh Thiên bắt tay vào bếp. Cậu và nó cũng vào theo, anh liền đuổi ra. Nó không chần chừ, bước ra ngoài lấy laptop của anh và ngồi chơi. Còn cậu vẫn ở trong bếp, anh nói đủ cho hai người nghe:

- Này, em lại còn định phá hoại cơ hội trở tài của anh cơ à?
- Phương châm sống của tôi là chặn mọi đường sống của kẻ địch, đặc biệt là tình địch! - Cậu dựa vào tủ lạnh, không nhanh, không chậm, nói.
- Nhưng anh có chặn mọi đường sống của em đâu?
- Kệ anh chứ! Liên quan quái gì đến tôi?
- À.....Du ơi! Help me! - Anh quay sang nhờ con nhỏ vô tâm ngồi ngoài phòng khách.
- Thằng kia, ra đây chơi với tao! Để anh Thiên nấu đi! - Mắt không rời khỏi máy, nó gào lên.
- Anh, hừ! - Trừng mắt, cậu đi ra ngoài.
- Anh chỉ học tập em chút thôi! - Cười cười, anh bắt đầu rửa rau. Cũng lâu lắm rồi, anh mới nói với cậu được nhiều câu như thế. Anh nhớ thằng em trai của anh lắm chứ!

Ở ngoài, hai đứa chúi đầu vào laptop, bên trong, anh chúi đầu vào cái bếp. Đã bao lâu rồi, giữa ba người mới lại xuất hiện khung cảnh ấm áp và yên bình như thế này?

Hai đứa ở ngoài có lẽ không chú ý, nhưng anh ở bên trong, cảm giác trong lòng xáo động. Anh cũng muốn làm anh trai tốt, muốn được như xưa, nhưng trái tim có bao giờ nghe lời chủ? Cảm giác hiện giờ, thật khiến anh khổ sở!

Nhưng mà người vô tâm chắc chỉ có nó. Cậu, ngồi đây nhưng tâm trí cũng đang trong bếp. Hầy, thôi, dù có bứt rứt, cậu vẫn chọn vợ. Dù sao kí ức từ thời 2,3 tuổi cũng không quá rõ ràng, không cần day dứt.

Nghĩ thế, cậu quyết định làm đứa "trọng sắc khinh bạn".

Đến trưa thì mọi thứ đã xong. Một bàn đầy ắp đồ ăn với đủ màu sắc, hương thơm ngào ngạt. Cậu nhìn bàn ăn, khá ngạc nhiên với tay nghề của anh.

- Vũ Minh Thiên, nhiều năm không gặp, anh cũng không tồi! - Lâu lắm rồi, cậu mới mở miệng khen anh.
- Chỉ là chút tài mọn! Mà em gọi Vũ Minh Thiên nghe xa cách quá, gọi anh Thiên như xưa đi, anh rất thích!
- Có ai như anh? Lại đi vui mừng vì lời nói của một thằng con trai? Du ơi, đừng hiểu lầm, anh chỉ xem nó như em trai! (° °)

Cậu lơ đãng lời nói của anh, trực tiếp kéo nó vào bàn ăn. Cả 3 ngồi xuống, bắt đầu dùng bữa. Bữa ăn, đều là những món đơn giản hằng ngày, và trong đó có cả món khổ qua xào trứng mà anh với nó ghét cay ghét đắng, nhưng lại là một trong những món yêu thích của cậu.

Nó nhìn bàn ăn, cười. Hai con người này, sao lại phải làm khó nhau? Cứ sống thật với bản thân, chẳng phải tốt hơn sao?

Hầy, Phạm Băng Du, kẻ gây ra mọi chuyện lại có thể suy nghĩ một cách vô trách nhiệm vậy à?

Cậu nhìn món khổ qua rồi lại nhìn anh, anh cũng nhìn cậu, bốn mắt nhìn nhau, rồi anh gấp ít khổ qua, bỏ vào bát của cậu. Không quên gấp một miếng đậu phụ vào bát nó, miệng cười cười:

- Ăn thôi hai đứa!

- Dạ! - Nó cười khoái chí.

Cậu gấp đồ ăn bỏ vào miệng. Anh nhìn cậu, hỏi:

- Sao? Có ngon không?

- Cũng tạm! - Thực chất thì ngon lắm!

Anh lại cười. Em trai anh, hôm nay đã thân thiết lại với anh hơn rồi, thật tốt quá!

- Hai người thân thiết lại, em mừng lắm! Nhưng không nhất thiết phải diễn một vở đam mĩ nồng thắm trước mặt em chứ? - Nó cười cười, hai người thế này, thật vui mừng!

- Khụ khụ....- Đang ăn, cả 2 anh chàng đều sặc. Thế nào gọi là lời nói có thể giết chết người? Chính là đây!

- Ấy dà, em nói đột ngột quá hả? Xin lỗi!

- Vớ va vớ vẩn, lo ăn đi! - Cậu nhét miếng thịt vào miệng nó, chặn họng, đỡ nói lung tung.

Nó nhai nhai, híp mắt nhìn hai người. Nguyễn Nhật Ánh đã cho 3 đứa chúng nó một tấm vé quay trở về tuổi thơ. Bữa ăn này, đáng quý lắm!

Nó ăn nhưng không hiểu vì sao lại có cảm giác, sau này, giữa 3 người sẽ không có bữa ăn thoải mái và chân thật như tuổi thơ thế này nữa. Và cho đến sau này, nó có đáp án. Một người, dù có thế nào đi chăng nữa cũng không thể thật tâm chúc phúc cho người mình yêu cùng với người khác.

Ăn xong, cả 3 ngồi quây quần ăn trái cây và chơi cờ tỉ phú. Tiếng cười vang vọng, căn hộ rộn ràng. Liệu có còn được những ngày thoải mái thế này nữa không? Trong lòng anh và cậu đều mong câu trả lời là " có ". Là âm thầm mong muốn nhưng rồi lại phân vân giữa " có " và " không ".

Người lớn luôn tỏ ra mình chừng chạc và tốt hơn, biết nhiều hơn trẻ con. Nhưng luôn có một điều người lớn thua một đứa trẻ, đó chính là không thể trung thực với chính bản thân và những người thân thương xung quanh. Buồn thì khóc, vui thì cười, giận dỗi sẽ nói, người lớn luôn không thể bằng trẻ con ở điểm này.

Giống như anh và cậu, rõ ràng luôn quan tâm đối phương, luôn canh cánh trong lòng, nhưng lại tỏ ra chán ghét, không quan tâm.

Ba người cứ chơi và cứ vui đùa như thuở trẻ con, bọn họ chơi như thế đây là ngày cuối cùng được ngồi cùng nhau một cách yên bình, chỉ ít đó là suy nghĩ của anh và cậu. Vì con nhỏ Băng Du kia, làm sao mà hiểu được. Hầy, người vô tâm, người khổ tâm!

Chơi đến tận 5h chiều, hai đứa nó ra về. 3 người nhìn nhau, ánh mắt đều lộ rõ vẻ tiếc nuối. Ngồi trên xe, cậu hỏi nó muốn đi dạo không, nó gật đầu, hai đứa liền đi.

Cậu đi chậm chậm, nó đằng sau cứ luôn mồm:

- Mà với anh Thiên thế này là tốt rồi! Thật sự cảm giác như khi xưa ấy!

- Ừ!

- Sao? Anh Thiên nấu ăn ngon đúng không? Ngon quá í chứ!

- Ừ!

- Tao nói rồi mà!

Cậu chỉ cười. Nó thấy lạ bèn nói:

- Tâm sự gì thì nói ra đi! Tao nghe đây!

Cậu phì cười. Con bé này hiểu cậu thật! Đúng là bà xã nhà cậu tuyệt nhất!

- Không có gì đâu!
- Thật không?
- Thật mà! - Cậu vòng tay ra sau, vỗ vỗ tay nó như chứng minh lời nói của mình.
- Được rồi! Nếu có gì muốn kể cứ nói với tao nhé!
- Ủa! Du này?
- Làm sao?
- Tao với anh Thiên, ai nấu ngon hơn? - Cậu đã trở về là cậu. Tìm mọi cách để vượt mặt anh.
- Mỗi người mỗi nét riêng biệt. - Nó nói thật mà. Mùi vị món ăn của hai người hoàn toàn khác nhau nhưng đều rất ngon!
- Thế thì thích ăn món của ai hơn? Thích anh Thiên hay tao nấu hơn? - Đành đổi câu hỏi vậy.
- Cả hai.
- Chỉ được chọn một!
- Thế tao chọn.....mẹ! - Mẹ vẫn là nhất!
-- Cậu đang rửa xả nó trong lòng.
- Vậy....nếu, tao chỉ nói là nếu, chỉ được chọn 1 trong 2 là anh Thiên và tao làm chồng, mày chọn ai? - Đây mới là câu hỏi cậu muốn hỏi nhất.
- Hả?
- Giả thiết thôi mà. Trả lời đi!
- Ừm.....vậy thì, chọn mày đi! - Nó suy nghĩ một chút rồi hồn nhiên trả lời.
- Tại sao? - Ai đó sướng, lằng lằng lên tới tận mây xanh, nhưng vẫn cố giả vờ bình tĩnh hỏi lại.
- Tại vì tao thân với mày hơn.
- Thế thôi à?
- Mày nấu ăn cũng rất ngon, anh Thiên cũng vậy.
- Chỉ nói đến tao thôi! - Về sau làm cậu không vừa lòng chút nào.
- Mày rất hiểu tao, chiều tao và tốt với tao. Ở cạnh mày, sẽ thấy an toàn. Với lại, tao quý mày hơn! Dù sao anh Thiên, thời gian ở cạnh chả nhiều.
- Ủa! - Cậu chỉ quan tâm đến câu nó quý cậu hơn, còn lại không quan tâm.
- Tao hỏi lại câu mày muốn ai làm chồng hơn, mày trả lời nguyên câu nha! - Sự đều đang dần trở lại. Dừng xe bên đường, cậu lén thò tay vào túi, rút điện thoại ra, mở ghi âm. Vì khuất tầm mắt, bị vai cậu che lại nên nó không nhìn thấy.
- Làm gì?
- Thì cứ làm đi!
- Được rồi! - Con lợn con, bị đưa vào tròng mà không hề hay biết. Một học sinh hoàn hảo, tài giỏi, sao lại thế này được nhỉ?
- Mày muốn ai làm chồng hơn? - Cậu dụ dằng hỏi nó.
- Tao muốn mày làm chồng! - Nó cười hì hì, cảm giác hạnh phúc một cách kì lạ. Tim ơi, mày thế này là sao hả?
- Được rồi, chuyện đây là đương nhiên! Cả đời này tao cũng chỉ có một vợ yêu là mày! - Lắm bảm trong miệng, cậu cất điện thoại, phóng xe đi.

- Mày lắm lắm gì đấy? Nói to lên!
- Không có gì! Đi Kingdom rồi về nhà nhé?
- Á, được đó! Đi thôi! - Chả đúng ý nó quá!

Sắc cam nhuộm lên bầu trời. Một đôi nam nữ chìm đắm trong vui vẻ.

Tối hôm ấy, ở một ngôi nhà nọ, trong một căn phòng lớn, có một chàng trai cười mãn nguyện, nằm ôm điện thoại, nghe đi nghe lại một đoạn ghi âm. Nghe cho đến lúc chìm vào giấc ngủ.

16. Chap 15 : Thành Viên Mới

Đây, ha ha, chap mới.

Tại viết vội quá nên thật sự là nó khá dở @@ mọi người bỏ qua cho!

Giờ tập trung nghĩ ý tưởng, chứ để như chap này, nghĩ mãi mới ra rồi lại viết vội sợ mọi người chờ, thành ra lại tệ hại!

Xin lỗi mọi người! T^T

Vài tuần trôi qua, giờ đã là giữa tháng 10, là quãng thời gian chán ngán đối với mỗi học sinh.

Nữ chính vẫn vậy, vẫn ngơ ngơ như bò đeo nơ. Nam chính và nam phụ cũng vẫn vậy, đầu đá từng tí một. Kể từ sau buổi ăn cơm thân tình kia, cậu và anh lại quay trở về trạng thái chiến đấu, cứ như bữa ăn thân thiết và tốt đẹp kia là hoàn toàn không có.

Nó thì cũng chả bận tâm gì nhiều, hai người đó thích diễn kịch cầu huyết, sến súa, lãng mạn thì cứ việc, không lôi kéo nó vào là được. Tuy là cứ lằng nhằng làm nó phát bực! Thật đấy! Không đùa đâu! Nhưng mà theo lời mẹ Vân và mẹ Linh thì tình cảm trải qua sóng gió, phong ba bão táp mới bền vững được. Cho nên nó cũng bỏ qua sự rắc rối trong quá trình diễn ra, chỉ chăm chăm vào cái kết quả! Chỉ mong hai người sớm thành đôi.....a, nhâm, sớm quay trở lại như xưa!

Cũng may là hai anh chàng kia không biết được suy nghĩ của nó. Nếu biết được chắc một người luôn tươi cười như Minh Thiên cũng phải méo mặt. Cái gì mà cầu huyết, sến súa, lãng mạn? Chẳng phải là vì nó mà đầu đá, tranh giành, quyết chiến 1 sống 1 còn sao? Phải đến bao giờ, nó mới hiểu ra được cái điều đơn giản này đây?

Nhưng mà, nếu nó mà hiểu được cái điều đơn giản ấy thì nó đã chẳng phải là nó, chẳng phải là Phạm Băng Du, chẳng phải là con gái của Kỷ Vân và Nguyễn Hoàng.

Lại nói về cậu một chút. Vương Hoàng Lãnh những ngày qua, ngày nào cũng nghe đi nghe lại một đoạn ghi âm. Phải, chính là đoạn ghi âm huyền thoại đó! Không những thế, cậu còn sắm thêm vài cái USB rồi sao chép đoạn ghi âm vào laptop, USB. Làm thế là để lỡ có mất đồ cũng chả sợ mất cái đoạn ghi âm của bà xã yêu nhà cậu. Sao mà cậu thông minh vậy nhỉ? Há há! ()

Tất nhiên, với cái kiểu đoạn ghi âm có mặt ở khắp mọi nơi như thế, cậu cũng đã từng bị nó phát hiện.

Hôm ấy là một ngày đẹp trời, trăng thanh gió mát, Phạm Băng Du cầm điện thoại của Vương Hoàng Lãnh ngồi nghịch. Lại vào trùng phần ghi âm, nghe được cái đoạn ghi âm kia ngay trước mặt cậu. Nó trở mắt ra, đầu chăm chăm quay sang cậu:

”- Mày, mày ghi âm lại hồi nào đấy? Sao tao lại không biết?

- À, ha ha, hồi đó đấy! Tao ghi âm lên, sao mày biết được.

- Ghi âm làm gì?

- À....ghi âm để...- ” Nghĩ ra một lí do đi, Vương Hoàng Lãnh! Nghĩ đi! Nghĩ đi! ”

- Để làm gì?

Gãi đầu, gãi tai một lúc, cậu thở dài, ra vẻ bất đắc dĩ:

- Hầy, thôi thì tao cũng chả giấu mày làm gì! Chả là tao ghi âm để sau này lôi ra dọa bà xã í mà!

- Hả? - Mắt tròn, mắt dẹt nhìn cậu.

- Thì, sau này có xảy ra chuyện gì đấy, tao lấy đoạn ghi âm ra, rồi nói còn khối người muốn lấy tao, bỏ tao thì tao đi tìm người này tao lấy! - Kiểu này thì, cả đời nó, đừng hòng bỏ được cậu!

- Thế, lỡ sau này, vợ mày biết tao, nhận ra giọng tao thì làm sao? Rồi lỡ đâu đánh tao, tạt axit tao? - Thật chứ, mấy người này ghen lên là sợ lắm!

- Không có chuyện đó đâu! - Đương nhiên là không có chuyện đó! Có người bình thường nào tự đi đánh, tự tạt axit mình không?

- Sao mày dám chắc?

- Sau này mày sẽ biết! Tao bảo đảm luôn! ”

Thỉnh thoảng nhớ tới việc này, cậu lại cười. Bà xã nhà cậu ngốc lắm! Còn nó, thỉnh thoảng nhớ tới, cảm thấy buồn cười, cậu trẻ con quá! Nhưng xen lẫn là cảm giác buồn man mác! Chả hiểu vì sao, nó cứ cảm thấy tủi thân khi cậu nói về bà xã tương lai gì đó, cộng thêm cả một chút ghen ghét. Cái tâm trạng này là sao chứ? Nó ngày càng không hiểu bản thân rồi!

Cũng có lần nó đem việc này kể lại với cậu. Cậu nghe nó nói xong, đứng dậy, mở cửa đi ra ngoài. Nó không hiểu, vội hỏi:

” - Tao đang nói chuyện với mày cơ mà? Mày đi đâu vậy?

Cậu ngoảnh đầu lại, cười cười:

- Tao đi mượn mấy quyển tiểu thuyết của mẹ về ày!

- Làm gì? Tao không đọc mấy cái vở văn đấy đâu!

- Trong đó có câu trả lời cho chuyện của mày đấy! Đọc rồi mở mang trí óc đi!

- Tao không đọc! Một chết đi được! Mày nói thẳng ra luôn đi!

- Mày muốn tao nói à? Được thôi! Tao sẽ trả lời mày, cứ từ từ, mày nhất định hiểu! - Lúc nói câu này, cậu cười, một nụ cười hạnh phúc, xen lẫn chút cáng. ”

Nó cũng đã sớm quăng chuyện này ra khỏi đầu. Không nhận được câu trả lời ưng ý, nó cũng không thêm quan tâm nữa. Và cuộc sống cứ thế, diễn ra thật yên bình, cho đến ngày hôm nay.

Hôm nay là thứ 7, ngày đi học cuối cùng trong tuần của bọn nó. Chuông vừa reo, tụi học sinh lật đật cất hết đồ, xách cặp chạy mất, hoàn toàn không quan tâm đến giáo viên.

Nó và cậu cũng không ngoại lệ. Xách cặp, kéo tay nhau chạy, bỏ lại đằng sau là ánh mắt ghen tức của Hoàng Oanh và ánh mắt buồn rầu của Minh Thiên. Nhưng hai đứa nó quan tâm làm gì ba cái chuyện đó! Chờ cả tuần dài đằng đẳng, rốt cuộc cũng đến ngày nghỉ, lo mà về hưởng thụ, với cả mẹ nói hôm nay sẽ làm món cơm cà ri gà mà hai đứa nó thích. Gì chứ, cà ri gà mẹ Vân và mẹ Linh nấu là đỉnh của đỉnh luôn! Um, mới nhắc đến đã thấy đói! Càng nghĩ, hai đứa nó càng tăng tốc.

Chạy về đến nhà nó, hai đứa đẩy cửa, chạy ngay vào bếp, nhao nhao:

- Mẹ ơi, cà ri, cà ri! Mẹ ơi, con đói, con đói! Mẹ ơi, nấu xong chưa? Ăn được chưa?

- Đi thay đồ, rửa tay chân ngay! Còn nói câu nào nữa là nhịn! - Trúc Linh cầm cái muôi, gào lên. Ồn ào, điếc hết cả tai!

- Dạ! Tuân lệnh!

Vừa dứt lời, hai đứa nó chạy ngay đi thay đồ. Xong xuôi, lại chạy xuống bàn ăn, ngồi chờ.

- Hôm nay bố có về không hả mẹ?
- Chỉ có bố Hoàng về thôi! Bố Huy trưa nay đi ăn với đối tác rồi!
- À!

Lại tiếp tục im lặng. Mùi thơm lan toả khắp nhà làm hai đứa nó cứ ôm bụng thèm thuồng. Nhưng thèm thuồng vậy chứ tuyệt đối không mở miệng ra kêu ca! Kêu ca làm mẹ nổi điên lên là khóc không ra nước mắt.

Đến khoảng 10' sau, tiếng Kỷ Vân vang lên:

- Xong rồi đây! - Ba chữ đơn giản nhưng đem lại niềm vui sướng to lớn.

Hai đứa nó mắt sáng lên, lúc này ngoài cửa vang lên tiếng Nguyên Hoàng. Anh đi làm về rồi!

Cả nhà ngồi xuống bàn và bắt đầu ăn. Nó và cậu tuy chỉ chăm chăm vào việc ăn nhưng vẫn cảm nhận được cái không khí kì lạ trong nhà. Kỷ Vân, Trúc Linh và Nguyên Hoàng, ba người này cứ nhìn nhau rồi nhìn hai đứa nó. Hai đứa nó nuốt cái " ực " rồi dừng ăn luôn. Đúng lúc hai đứa đang hoang mang tột độ, Kỷ Vân mới chậm rãi lên tiếng:

- Hai đứa, mẹ hỏi này!
- Vâng, mẹ hỏi đi! - Đạo này nó và cậu có gây ra chuyện gì không ta?
- Hai đứa thấy thế nào nếu nhà mình có thêm thành viên mới? - Trúc Linh tiếp lời, ra vẻ thần thần bí bí.
-- Im lặng, sắp xếp lại lời nói, đảo mắt nhìn nhau, hai đứa nó phát hoảng mà gào lên:
- Là ai? Là ai có thai ạ? Mẹ Vân hay mẹ Linh? Thai mấy tháng rồi! Đã đi khám chưa? Là trai hay là gái? Mọi người biết từ lúc nào rồi, sao không cho bọn con biết? Mọi người trả lời đi, sao lại im lặng vậy?

3 vị phụ huynh nhìn con mình, cứ nhìn chằm chằm rồi cùng cười phá lên, Kỷ Vân và Trúc Linh ôm bụng cười ngặt nghẽo:

- Ôi! Chết mất thôi! Bụng tôi!
- Hai đứa bây dễ bị lừa quá rồi!
- O.....?

Nguyên Hoàng đằng hắng giọng, lấy lại bình tĩnh, nhìn hai đứa nó, vừa cười vừa nói:

- Thành viên mới tức là chó con ấy! - Nói xong, nhìn gương mặt ngơ ngơ của con mình, anh lại nói tiếp. - Bố mẹ định mua một con chó Ngao về nuôi đó mà! Hỏi ý hai đứa xem thế nào.

Hai đứa nó vốn rất yêu động vật, đặc biệt là chó, vừa nghe bố nói xong lại phấn khích quá độ:

- Dạ nuôi! Con nuôi! Lúc nào được nuôi hả bố?
- Sáng mai cả nhà mình ra tiệm mua!
- Vâng, mình tự làm nhà cho nó nha bố?
- Ủ, mai đi mua đồ về làm!

Anh vừa dứt lời, cậu và nó đã reo hò, vội vàng ăn xong bữa rồi chạy lên phòng để bàn về chó con.

Những người làm bố, làm mẹ, nhìn con mình, chỉ cười. Nụ cười tràn đầy yêu thương.

Cả ngày hôm đó, nó và cậu không ra khỏi nhà, chỉ ru rú trong phòng bàn về chó con và thiết kế nhà cho nó. Và lúc này đây, cậu lại có cảm giác Vương Hoàng Lãnh và Phạm Băng Du, hai người giống như đang thiết kế tổ ấm mới cho gia đình của mình, cho cuộc sống hôn nhân sau này. Càng nghĩ tới, lại càng cảm thấy ngọt ngào. Đúng rồi! Cậu còn phải nghĩ tên cho bé chó Ngao nữa. Cậu cũng quyết định rồi, bé chó Ngao từ nay về sau sẽ là con của Băng Du và Hoàng Lãnh, gia đình nhỏ của cậu sẽ là gia đình hạnh phúc nhất thế giới!

Sáng hôm sau, hai đứa thức dậy thật sớm, giục bố mẹ, rồi đi tới cửa hàng vật liệu mua đồ. Hai đứa nó chọn đồ cẩn thận từng tí một. Từ loại gỗ cho đến loại đinh, ốc, tì mỷ, cần mẫn mà chọn.

Chọn xong thì vội qua cửa hàng thú nuôi. Trong cửa hàng có rất nhiều loại động vật, nhưng nó và cậu vừa bước vào, mắt đã chú ý ngay đến chú chó Ngao với bộ lông màu nâu mật ong nằm ở góc tường.

Đó là một chú chó Ngao đực, 5 tháng tuổi, rất dễ thương. Không mất nhiều thì giờ, cả nhà nó chọn chú chó này rồi mang về nhà.

Bé cún con này cực kì thân thiện, chưa gì đã quấn nó và cậu rồi. Cả nhà nó ăn trưa rồi nghỉ ngơi, quyết định sẽ làm nhà cho chó con sau khi ngủ dậy.

Cậu với nó nằm chơi trên giường cùng thành viên mới. Cậu bỗng đứng ngẩng đầu lên nhìn nó, rồi nói:

- 3 đứa mình chơi trò gia đình đi! Tao là bố, mày là mẹ, nó là con! Trò gia đình này, 3 đứa mình biết thôi, cũng sẽ không nói cho ai cả! Được không?

- Sao tự nhiên mày muốn chơi trò gia đình?

- À thì.....tao thích thôi! Kiểu như hồi nhỏ chơi trò gia đình ấy!

- Mày yếu điệu như đàn bà ấy!

Cậu nghe nó nói, lườm nó một cái rồi lại chuyển chủ đề:

- Đúng rồi, mình còn chưa đặt tên cho nó!

- Tên hả? Tao muốn đặt là Fufu! - Nó mắt sáng rực, nhìn chó con trong lòng.

- Fufu? Cái quái gì vậy? - Cái tên gì thế này?

- Sao? Nghe dễ thương mà! Không được à?

Nhớ lại giọng nói của nó khi kêu Fufu, thôi thì cũng được!

- Được chó! Vợ yêu thích là được rồi!

- Ai là vợ yêu mày?

- Thì đang chơi trò gia đình mà! Tao là bố, mày là mẹ mà!

- À, cũng được. - Nó lại thành công bị cậu qua mặt. Nhưng mà, trong thâm tâm nó, cái cụm " vợ yêu " mà cậu gọi, thật sự cũng hơi....dễ nghe!

Cậu sung sướng, lại lừa nó tiếp:

- Ủa! Cho nên tao có gọi mày là vợ hay bà xã đều được cả! Mày cũng có thể gọi tao là chồng hay ông xã!

- Thế có hơi kì?

- Trò chơi mà! Trò chơi mà! - Cậu cười xởi lởi.

- Thế cũng được!

- Vậy, bà xã ơi?

- Oi?

- Bà xã, bà xã, bà xã....- Cậu sung sướng, gọi liên tiếp.

- Sao vậy ông xã? - Nó lại cảm thấy ngọt ngào và hạnh phúc rồi.

- Không sao cả!

Và hai đứa cứ ông xã, bà xã cả buổi chiều ngày hôm đó. Lúc làm nhà cho Fufu, nó cứ nhìn cậu, trong lòng là thứ cảm xúc khó hiểu. Và buổi tối hôm ấy, trong đầu nó chợt vụt lên câu hỏi: Mình có phải là thích Lành hay không?

17. Chap 16 : Hoàng Oanh Và Mỹ An

Chap nóng hổi mới ra lò, vừa thổi vừa đọc đây!

Bữa giờ bí ý quá >< tại=" trong=" đầu=" toàn=" ý=" tưởng=" cho=" ngoại=" truyện=" và=" truyện=" tiếp=" theo=" thôi=" >

Truyện tiếp theo là một truyện trưởng thành đó nha! Viết truyện trẻ con, học sinh này khó quá! >

Thật không hiểu sao @@ một đứa học sinh lại có suy nghĩ như này >

Mình già rồi >< tuổi=" tác=" hiện=" giờ=" chắc=" chắn=" là=" giả=" >

~Chẳng mấy chốc là hết ngày nghỉ, một tuần mới lại bắt đầu. Sáng thứ hai, chính là quãng thời gian chán nhất cuộc đời!

- Con chào mẹ! - Vừa xuống xe, Hoàng Oanh quay lại ôm mẹ một cái.

- Ủ, vào trường đi! Học tốt nhé con gái!

- Ui giời, con gái mẹ đương nhiên là chuyện gì cũng tốt rồi, con không học thì cũng vẫn sẽ tốt thôi! Con đi đây! Mẹ đi làm đi kéo muộn!

Mẹ của Hoàng Oanh chỉ mỉm cười nhìn con gái. Cô không biết phải làm sao để tính cách của con gái có thể bình thường một chút. Con gái cô quá kiêu ngạo và cũng rất ích kỷ, người làm mẹ như cô, thật sự lo cho nó. Chỉ mong con gái không gây sự với mọi người ở trong trường.

Hoàng Oanh thì nào biết tâm tư của mẹ, mà có biết nhỏ cũng chẳng quan tâm. Từ bé, nhỏ muốn gì được nấy, sớm đã thành thói quen. Không đứa con gái nào có quyền được hơn nhỏ! Ấy thế mà con bé Phạm Băng Du vì cớ gì mà lại hơn nhỏ ở mọi mặt, được mọi người yêu quý, và được Hoàng Lãnh yêu thương? Nhỏ coi thường, nhỏ không phục! Con bé ngu ngốc đó làm sao mà hơn nhỏ? Nhỏ nhất định sẽ từng bước ọi người thấy nhỏ mới là nữ hoàng, mới là người hoàn hảo. Và bước đầu trong kế hoạch của nhỏ là khiến Vương Hoàng Lãnh thuộc về mình. Hừm, sớm thôi, Hoàng Lãnh sẽ sớm bỏ con nhỏ Băng Du kia mà đến với Hoàng Oanh!

Nghĩ vậy, nhỏ vừa cười vừa bước vào trường. Mới bước vào lại gặp nó, bên cạnh là cậu và anh. Sự ganh ghét, đố kỵ lại xuất hiện. Cổ nọ nọ cười, nhỏ bước lại gần rồi khoác tay cậu:

- Lãnh à, ăn sáng chưa? Có muốn đi ăn cùng mình không?

Cả ba người kia đều quay lại nhìn nhỏ. Cậu đẩy người nhỏ ra, gằn giọng:

- Cậu điếc hả? Tôi nói bao nhiêu lần là đừng có đụng vào tôi, cậu có hiểu không? Tôi và cậu cũng chẳng thân thiết, chính xác là không quen biết, đừng bao giờ lại gần tôi!

- Mình đã nói rồi mà! Mình thích cậu và mình sẽ làm cho cậu thích mình! Cho nên mình làm gì là quyền của mình! Cậu cứ chờ đi, cậu nhất định sẽ thích mình mà!

Cậu nhìn Hoàng Oanh bằng ánh mắt chán ghét, chuẩn bị tâm trạng để bùng nổ, vừa định mở miệng, đã nghe tiếng nó:

- Này, cậu thích Lãnh hay không là quyền của cậu, tôi không cấm, nhưng làm ơn có tự trọng chút đi, cứ làm phiền người khác hoài vậy?

- Liên quan quái gì đến cậu? - Hoàng Oanh vênh mặt, không nhìn nó, mắt chỉ chăm chăm nhìn vào bàn tay được sơn vẽ rất đẹp của mình.

- Hứ, người ta là chồng yêu của Phạm Băng Du này đấy! Đừng có mà vớ vẩn! - Nó ngẩng cao đầu đầy kiêu ngạo, vỗ lấy tay cậu, nhìn Hoàng Oanh rồi cười cười. - Chồng à, mình vào lớp đi! Ở đây nghe tiếng rui kêu thật là khó chịu quá!

- Tuân lệnh bà xã! - Cậu cười, ôm nó đi ngay lập tức. Trong lòng cậu đang nở hoa. Chỉ tiếc là Minh Thiên không thấy được cảnh đấy, bực thật đấy! Thầy hiệu trưởng ơi là thầy hiệu trưởng, lúc em cần thì sao thầy không gọi tình địch của em đi cho khuất mắt, đợi đến lúc em cần thầy lại gọi người ta đi là sao?

Nó và cậu đi rồi, Hoàng Oanh vẫn cứng họng, đứng đơ ra như tượng. Cái gì đang xảy ra thế kia?

" Không được! Không thể được! Vương Hoàng Lân là của mình! Phạm Băng Du, mày hãy chờ đấy! Tao sẽ ày biết, dám vượt mặt tao, dụ dỗ người yêu của tao, rồi sẽ như thế nào! Giờ mới bắt đầu, ha ha, tao sẽ ày biết! Mày cứ chờ đấy! "

Cậu vừa đi vừa nhìn nó, cười tủm tỉm.

- Này, bà xã, này phản ứng dữ dội vậy?

- Thì mày không thích bị làm phiền mà, tao giúp mày còn gì nữa.

- Có thật là chỉ có thể thôi không?

- Thì.....cũng may ày là tao khá ghét Hoàng Oanh!

- Sao lại ghét? - Khả khà, cậu phải vạch trần bộ mặt thật của bé Du nhà cậu.

- Thì đấy, cứ bám dính lấy người ta, uốn éo, giọng thì nheo nhoẹt, lại còn cứ năm lần bảy lượt thái độ với tao! - " Vả lại, nó còn nói nó thích mày, làm sao mà tao không ghét được! "

Thật ra thì, từ ngày hôm qua, sau cái vụ trò chơi gia đình đó, nó chợt nghi ngờ liệu bản thân có phải là thích cậu hay không. Tại nếu dựa vào các biểu hiện khi thích một người mà mẹ hay nói với nó, nó có vẻ giống như là thích cậu. Nhưng nó không chắc lắm, vì nó đã thích ai bao giờ đâu, còn những cảm xúc kì lạ kia cũng có thể chỉ là vì hai đứa là bạn từ nhỏ và nó là một đứa có tính chiếm hữu rất cao. Nhưng, nó sẽ tìm hiểu, sẽ xem một thời gian nữa, để xem thứ tình cảm đó là gì. Nếu thật sự là nó thích cậu, thì nó sẽ trối cậu thật chặt bên mình.

Nó thật sự rất khâm phục mình! Làm sao mà nó thông minh thế nhỉ? Kiến thức thì không nói rồi, mà ngay cả chuyện tình cảm nó cũng có thể suy nghĩ ra, thế mà mọi người xung quanh nó cứ nói nó ngu như heo, toàn là ghen tị với nó thôi! >

- Mày còn nhận tao là chồng yêu của mày nữa!

Đang suy nghĩ, tiếng cậu vang lên khiến nó dừng bước. Cậu thấy vậy cũng dừng theo, hai đứa đứng ngay cầu thang, nó nheo mắt nhìn cậu.

- Thì mày chả bảo chơi trò gia đình là gì?

- Tao có nói là không nói cho ai biết mà!

- Mày không thích tao nói chứ gì? Không muốn người ta hiểu lầm chứ gì? - Cậu không muốn người khác hiểu nhầm mối quan hệ của nó và cậu sao? Sao lại cảm thấy bực bội và tủi thân thế này?

- Đương nhiên là tao thích! Càng nhiều người hiểu lầm càng tốt! Tao chỉ sợ mày không thoải mái mà thôi!

- Tao chỉ là giúp mày mà thôi, thoải mái với không thoải mái gì! - " Càng nhiều người hiểu lầm càng tốt sao? Cũng phải thôi, như vậy thằng Lân cũng sẽ đỡ bị mấy đứa kia làm phiền, thế thì đương nhiên là nó thích rồi! "

- Ủ....hehe.... - Cậu bỗng đứng nhìn nó chằm chằm rồi nhe răng ra cười. Cứ nhìn nó rồi cười mãi.

Nó bị cậu nhìn, chợt cảnh giác, lùi lại vài bước, hai tay giơ lên thành nắm đấm, hỏi:

- Cái kiểu nhìn tao rồi cười nham nhở thế là sao?

- Mày làm trò gì đấy? Bỏ tay xuống! Lại đây coi! - Vừa nói cậu vừa kéo tay nó rồi bước lên cầu thang.

- Này mày nghĩ cái gì vậy?

- Muốn biết lắm à?

- Nếu bỗng dưng có một thằng nhìn mày chăm chăm rồi nhe răng ra cười, mày có tò mò thằng đấy nghĩ gì không?

- Có!

- Đây là câu hỏi tu từ, không cần mày trả lời! Nói nhanh lên! - Nghe câu trả lời của cậu, nó vừa bước tới trước cửa lớp liền gào lên.

Cậu vẫn ung dung kéo nó vào chỗ ngồi, rồi chống cằm, chậm rãi nói:

- Tao chỉ là nghĩ, việc mượn mẹ mấy quyển tiểu thuyết ày đọc là vô cùng cần thiết. Nó đóng vai trò vô cùng to lớn cho sự hạnh phúc của tao, haizz...

- Hạnh phúc của mày thì liên quan quái gì đến việc tao đọc tiểu thuyết?

Cậu nhìn nó, mỉm cười rồi lôi điện

thoại, đeo tai nghe và bắt đầu chơi game.

Nó im lặng nhìn xuống bàn, lại nhớ tới đoạn đối thoại hồi trước. Lúc đó, cậu cũng nói tới việc đọc tiểu thuyết này, cậu nói trong đó sẽ có câu trả lời cho những cảm xúc của nó.

Quả thật, nó rất muốn biết có phải nó thích cậu hay không, nhưng nó không muốn đọc mấy cái tiểu thuyết tạp nham đó đâu!

” Có nên đọc không nhỉ? Đọc mấy cái đấy mệt lắm! Nhưng mà, mình chỉ cần đọc thử 1 quyển thôi mà, đọc 1 quyển là chắc biết được rồi! Thôi, cứ thử vậy! Đợi tí về nhà, vào phòng mẹ lấy 1 cuốn xem sao. ”

Một lúc sau, đến giờ vào lớp. Hoàng Oanh bước vào lớp, mắt cứ nhìn chăm chăm hai đứa nó. Nó thấy vậy, cũng nhìn lại, bĩu môi 1 cái rồi lại quay người đi. Hoàng Oanh sau khi nhìn thấy cái động tác bĩu môi khinh thường của nó thì tức điên lên, tay nắm lại, trong đầu bắt đầu suy tính.

Tiết đầu là môn Toán, cậu vẫn ngồi chơi game, còn nó đã gục xuống bàn ngủ từ khi nào. Ông thầy dạy Toán nhìn bọn nó mà cảm thấy bức bối. Ông ghét bọn này lắm, tuy đây là năm đầu ông dạy hai đứa nó, nhưng từ hồi bọn nó học lớp 9 ông đã ghét rồi.

Chuyện là, ông là bạn thân của thầy Hói (thầy thể dục ta có từng nhắc tới trong chap 6 đó, cái thầy bị bọn nó phá ột trận í ><),=“” nghe=“” ông=“” bạn=“” thân=“” chí=“” cốt=“” kể=“” lại=“” chuyện=“” bị=“” bọn=“” nó=“” phá=“” mà=“” cũng=“” nổi=“” điên=“” thay=“” bạn.=“” đã=“” thế=“” hai=“” đứa=“” này=“” rất=“” phách=“” lối,=“” ngồi=“” trong=“” lớp=“” toàn=“” ngủ,=“” không=“” thì=“” lại=“” ngồi=“” chơi=“” điện=“” thoại.=“” tuy=“” là=“” chả=“” làm=“” gì=“” gây=“” phiền=“” nhưng=“” thù=“” cũ=“” thêm=“” thù=“” mới,=“” làm=“” ông=“” rất=“” ghét=“” 2=“”>

Đã nhiều lần ông tìm cách làm khó hai đứa nó, ông cũng rất nặng lời với bọn nó nhưng hai cái đứa khùng đó hình như còn chả thêm để tâm. Vẫn cứ vui tươi như thường! Mà cũng không hiểu sao hai đứa nó lại giỏi như thế!

Tuy trong lớp lúc nào cũng làm việc riêng, không thì toàn ngủ tít mít ra, nhưng bất kì lúc nào ông gọi Hoàng Lân và Băng Du làm bài, bọn nó đều làm được. Kể cả những bài nâng à đám học sinh còn lại không đứa nào biết làm, hai đứa nó cũng chơi sạch, cách làm lại rất độc đáo.

Bình thường có được một học sinh giỏi như vậy, là phúc, là cục cưng của ông, nhưng riêng hai đứa nhóc này, càng giỏi ông lại càng ghét. Tuy hai đứa lúc nào cũng lễ phép với ông, nhưng ông vẫn thấy bọn nó hỗn láo, ai biết được, đến một ngày, không chừng ông lại bị ăn một vố như ông bạn thân chí cốt!

Càng nhìn càng thấy không vừa mắt!

Thầy (gọi là thầy bạn của thầy hói), trong lúc bức bối đã lôi một bài toán nâng cao trong đề thi đại học ra, chép lên bảng. Dù gì hôm nay cũng là tiết luyện tập, lấy việc công trả thù việc tư cũng chả sao! Chép xong, quay xuống nhìn mặt cả lớp đờ đẫn, còn hai đứa láo toét kia vẫn đứa chơi game, đứa ngủ, thầy bạn thầy hói lại càng sôi máu.

- Vương Hoàng Lãnh và Phạm Băng Du!!! - Thầy gào lên.

Hai đứa chậm rãi ngẩng đầu dậy, nó dụi dụi mắt, đồng thanh:

- Dạ thầy?

- Lên bảng làm bài này ngay!

- Ai ạ?

- Cả hai! - Thầy bạn thầy hỏi trừng mắt nhìn hai đứa nó.

Hai đứa nó lồm lũi bước lên bảng, nhìn bài một lúc, đứng yên lặng. Thầy bạn thầy hỏi cười thâm.

” Dù bọn bây có giỏi tới cỡ nào thì một lũ lớp 10 làm sao làm được bài này! Một lũ nhóc vắt mũi chưa sạch!
”

Ai ngờ, ngay sau đó, hai đứa nó đã bắt tay vào làm. Viết rất nhanh, bảng chưa gì đã kín chữ. Mọi người dưới lớp há hốc mồm ra nhìn, ngay cả thầy bạn thầy hỏi.

Lúc sau, nó và cậu đặt phần xuống bàn giáo viên rồi đi về chỗ. Thầy bạn thầy hỏi nhìn bài bọn nó thì không tin, cố gắng nhìn thật kĩ để bắt lỗi, dù chỉ là lỗi nhỏ. Nhưng nhìn đến đâu cả mắt vẫn không thấy lỗi nào cả. Hai đứa này, làm sao lại làm được bài này? Lại còn là hai cách giải khác nhau? Nghiến răng nghiến lợi, thầy dành cho bọn nó điểm 10.

Còn Hoàng Oanh sau khi thấy một màn trên bảng thì lại ghét nó tiếp. Vì có gì nó làm được còn nhỏ đọc cái bài vẫn không hiểu? Nhỏ không tin! Chắc chắn ở trên, Hoàng Lãnh đã bày bài cho nó!

Còn Dũng lúc này quay qua khều hai đứa nó, giơ ngón cái lên, miệng nói:

- Vẫn giữ vững phong độ!

Nó với cậu nhìn rồi cười! Thật ra thì, bọn nó giỏi toán thế này cũng là nhờ bố Hoàng và bố Huy.

Cả hai bố đều là kiến trúc sư nổi tiếng, rất nổi tiếng! Cả hai đều rất thích và rất giỏi toán nên từ nhỏ nó và cậu đã bị bố ngày ngày rèn môn Toán cho. Ngày nào cũng học Toán và làm bài, dẫn đến tình trạng như hiện nay. Riêng môn Toán bọn nó đã học hết chương trình cấp 3 rồi và cũng rất giỏi. Tuy là không thích môn Toán mấy, nhưng giỏi Toán thì được nhờ không ít. Ví như vừa nãy, nhờ có công ơn dạy dỗ của bố mà bọn nó có thể lên mặt với thầy! Ha ha! Cảm giác khiến người khác bẽ mặt thật sung sướng!

Tiết đầu nhanh chóng kết thúc trong sự bức bối của thầy bạn thầy hỏi. Tiết tiếp theo cũng mau chóng trôi qua và đã đến giờ ra chơi.

Nó bỗng dưng thềm ăn kem, liền rủ cậu và Dũng xuống canteen.

Lúc này, Hoàng Oanh đang ngồi trên lớp, bỗng dưng đứng dậy, chạy xuống sân. Hoàng Oanh chạy về phía khu cấp 3 bình thường rồi chạy tới một lớp 10 và hỏi:

- Bạn ơi, ỉnh hỏi, bạn Mỹ An có ở lớp này không? Nguyễn Ngọc Mỹ An ấy?

- Bạn tìm Mỹ An hả? Bạn ấy ở lớp 10B5 ấy!

- Mình cảm ơn!

Vừa dứt lời, nhỏ chạy thẳng sang lớp 10B5, sau khi hỏi một bạn trong lớp, nhỏ đến trước mặt Mỹ An.

Mỹ An đang ngồi dũa móng tay, thấy Hoàng Oanh đứng trước mặt mình, vừa định hỏi, thì Hoàng Oanh ghé sát xuống tai Mỹ An, nói nhỏ:

- Tôi là Lê Hoàng Oanh, học lớp 10 chuyên Anh. Cùng lớp với Hoàng Lãnh và Phạm Băng Du. Tôi chỉ muốn nói, tôi có biết chuyện năm ngoái cậu gây ra, và tôi cũng ghét cay ghét đắng con nhỏ Phạm Băng Du đó, muốn cho nó một bài học. Cậu có muốn hợp tác hay không? Nếu có thì hẹn cậu tí nữa tan học ở phòng đa năng.

Nói xong, Hoàng Oanh quay người bỏ đi, nhếch mép cười. Mỹ An vẫn ngồi yên, mặt cúi gằm xuống, một nụ cười dần hiện lên.

3 tiết học tiếp theo cũng nhanh chóng trôi qua. Chuông vừa reo, cậu lại theo thói quen, nắm tay nó kéo đi. Hoàng Oanh nhìn thấy tay 2 người, lại ghen tức, vội bước nhanh xuống phòng đa năng. Đứng chờ một lúc thì thấy Mỹ An xuất hiện, hai người nhìn nhau cười một cái.

Về phía nó, vừa về nhà liền chạy lên phòng Kỷ Vân tìm một cuốn tiểu thuyết.

Nó bày một đồng sách dưới đất, nhìn một lượt liền thở dài. Gì đâu mà toàn là " Anh yêu em hơn ngàn vì sao. ", " Sao mày chậm hiểu thế? ", " Chẳng giảng viên cầm thú. ",...nghe tên đã thấy ngán rồi! Sao bao nhiêu người kể cả mẹ nó lại thích đọc mấy cái thứ này nhỉ?

Vừa định từ bỏ kế hoạch đọc tiểu thuyết để tìm câu trả lời, chợt nó nhìn thấy một cuốn sách trên đầu giường.

" Hãy nói cho em biết thế nào là yêu! ", bìa sách cũng rất đẹp và trang nhã!

" Cuốn này chắc không đến nỗi nào đâu! Với cả nhìn tiêu đề có vẻ hợp với chuyện của mình đấy! Thôi cứ lấy về đọc thử! "

Nghĩ vậy, nó hí hửng cầm sách về phòng.

18. Chap 17 : Yêu Là Mù Quáng

Ấy dà, tại thời gian vừa rồi, dành thời gian để tập đàn nên không viết chap mới được, xin lỗi, bắt mọi người chờ lâu rồi!

Ta đang tập bài " All of me " để kết hợp với đứa bạn chơi guitar đó >

À, Facebook ta là Pansy MP (dùng email tìm cho dễ saishot@yahoo.com), bạn nào có Facebook thì kết bạn chơi!

Ngày hôm sau, vừa bước vào trường đã chạm mặt Hoàng Oanh và Mỹ An. Nó ngạc nhiên nhìn hai nhóc kia khoác tay nhau, vừa đi vừa cười đùa.

" Hai đứa đó có quen biết nhau á? Trước giờ mình có thấy nói chuyện thậm chí là nhìn nhau bao giờ đâu? Hai đứa cùng thích Lãnh, cùng ghét mình bỗng dưng thân thiết với nhau, ôi thôi xong rồi! Đời mày đến đây là tèo Du ạ! "

Lúc đi ngang qua nhau, Mỹ An còn cố tình huých tay vào người nó, nó không đề phòng nên người có hơi đổ về phía cậu.

Cậu vội vàng đỡ nó, dù nó vốn đã lấy lại thăng bằng từ đời nào, mắt tràn đầy sát khí nhìn thủ phạm. Bỏ nó ra, định tới cho Hoàng Oanh và Mỹ An một trận thì nó đã nắm lấy tay cậu, kéo lại.

Cậu nhìn nó, nó chỉ cười rồi khoác tay cậu và đi.

Hoàng Oanh lúc này quay qua nói với Mỹ An:

- Nó tưởng nó có gì hay ho chứ? Còn lồi lồi kéo kéo Hoàng Lãnh, nhìn thật chướng mắt!

- Bình tĩnh đi, còn cả kế hoạch to lớn của tụi mình mà! Chỉ cần chờ đợi thời cơ và " bụp " mọi thứ sẽ trở nên tươi đẹp thôi.

- Ừ, tôi sẽ cố gắng giữ bình tĩnh! Nhìn bản mặt của nó làm tôi chán ghét, vậy nên chính tay tôi sẽ huỷ hoại khuôn mặt đó! Xinh đẹp quá gì chứ? Mày sắp thành một con quái vật rồi! - Hoàng Oanh thăm thì như tự nói với chính mình, nhưng những lời nói kinh tởm đó vẫn được Mỹ An đứng sát cạnh nghe rõ, không thiếu một từ.

Mỹ An nghe xong câu nói của Hoàng Oanh thì rùng mình một cái.

” Như vậy có phải là quá ác độc và quá đáng sợ rồi hay không? Mình có nên tham gia vụ này không? Lỡ đâu bị bắt thì sao? Mình không muốn! Mình không muốn bị liên lụy đâu, còn tương lai của mình nữa. Nhưng mà, chẳng phải do con Băng Du đó mà mình bị tẩy chay, bị xa lánh sao? Chẳng phải do nó mà Hoàng Lãnh không bao giờ để ý tới mình? Là do nó mà mình mãi cũng không thể thành một nữ thần, một người hoàn hảo, xinh đẹp, không được mọi người trong trường biết đến! Vậy, có nên thử một lần không? Sẽ làm thật cẩn thận, không để ai biết! Với lại nhà mình và Hoàng Oanh đều rất giàu, chắc không có gì phải lo đâu! Mình cũng phải cho Băng Du ném mùi mất đi mọi thứ! ”

Vào lớp, tại chỗ ngồi quen thuộc, cậu kéo kéo tay nó, hỏi:

- Sao này mày cần tao? Bọn đây phải ột trận nên thân mới yên được, ba trợn ba trạo! Nãy đáng lẽ tao đã cho bọn nó vài tát rồi, nói miệng không thì không được mà! Mày á, tự nhiên lại cần tao!!! Hừ hừ!

- Mày làm thế rồi thì bọn nó lại càng ghét tao thêm thôi! Biết đâu lại giở trò gì nữa thì khổ, chỉ tổ rước hoạ vào thân!

- Ai dám? Ai dám làm gì mày, tao quyết sống chết với nó! Đứa nào dám thì phải bước qua xác tao trước! Phải bước qua xác tao...o..o..!! - Cậu, trong một phút bức xúc, đập bàn cái ” rầm ” rồi gào lên.

Mọi người đều ngẩng mặt lên nhìn cậu, kể cả nó. Cậu đang hùng hùng hổ hổ, bỗng dưng bị nhìn chăm chăm, chợt cảm thấy chột dạ và.....hơi hơi ngại ngùng.

Trong bầu không khí căng thẳng và yên lặng, tiếng vỗ tay vang lên. Dững đang đứng trên bục giảng, tay cầm giẻ lau bảng rách 2 lỗ, vừa vỗ tay vừa giả vờ lau nước mắt, lẩm bẩm:

- Thật cảm động! Thật quá cảm động! Còn gì cảm động hơn tình yêu chân thành đầy nhiệt huyết, sẵn sàng vào sinh ra tử vì người mình yêu! Ôi trời ơi, cuộc sống này được thấy cảnh này là mãn nguyện lắm rồi!

Cậu đen mặt, được, thằng này được, không giải nguy cho cậu, lại còn trêu chọc cậu. Để xem tí nữa về nó có còn toàn mạng nữa hay không. Cậu dù gì cũng là dân mặt dày, chút chuyện nhỏ này không thể làm khó được cậu.

- Ô, vậy giờ thím thấy rồi đấy! Mãn nguyện rồi thì chết quách đi, sống làm gì nữa. Mà sao khăn lau mặt của thím rách hai lỗ thế kia? Có cần tôi về lấy mấy cái giẻ lau nhà lên cho thím lau mặt không? Còn nguyên vẹn, chưa rách lỗ nào đâu!

- Hứ! - Dững phát tay rồi quay lưng đi về chỗ.

Mọi người trong lớp phá lên cười. Hoàng Lãnh hình như ngày càng dễ gần thì phải?

Nó cũng cười, lòng cảm giác ngọt ngào và yên bình. Tí đi học về, nó nhất định phải đọc quyển tiểu thuyết kia mới được.

Rồi vào tiết đầu, là tiết Anh của Minh Thiên.

Thật kì lạ! Hết sức kì lạ! Không hiểu sao hôm nay cậu cứ nhìn anh và cười mãi. Cũng không biết có phải do anh tưởng tượng ra hay không, nhưng mà, ánh mắt đó, nụ cười đó.....có vẻ kiêu ngạo và giống như đang chế giễu anh? Là do vụ đụng độ hôm qua với con bé Hoàng Oanh sao? Trong lúc anh đi đã xảy ra chuyện gì, anh đã bỏ lỡ điều gì rồi?

Mặc anh ở trên này suy nghĩ và hoang mang, ở dưới cậu vẫn cứ nhìn anh và cười. Phải rồi, không phải anh tưởng tượng ra đâu, mà chính xác là cậu đang nở nụ cười kiêu ngạo và chế giễu nhìn anh.

Há há, tuy cũng thật tiếc nuối vì hôm qua anh không nghe được câu nói thể hiện quyền sở hữu cậu của nó, nhưng không sao cả, tình cảm của nó dành cho ai chắc anh cũng đã sớm biết rõ.

” Vũ Minh Thiên à Vũ Minh Thiên, anh làm sao mà bằng được tôi! Chỉ có tôi mới xứng đáng với Du thôi! Du chỉ yêu tôi thôi! Anh sớm biến đi! Tôi là chồng yêu của Du đấy! ” - Cậu suy nghĩ, vừa nghĩ tới câu cuối, cậu lại ngoác miệng ra cười. Đúng lúc Minh Thiên lại nhìn cậu, cậu nháy mắt một cái rồi quay mặt đi, nụ cười vẫn giữ nguyên.

Minh Thiên muốn tức điên lên với thằng nhóc đó!

Ở một cái bàn cạnh cửa sổ, Hoàng Oanh vừa cười vừa viết cái gì đó trên giấy. Ở ngay giữa tờ giấy, là chữ "H2SO4 đặc nóng".

5 tiết học chán ngắt nhanh chóng trôi qua, chuông lại reo đến giờ ra về.

Cậu lại kéo tay nó đi về. Trên hành lang, cậu lại gần Dũng rồi cốc một cái thật mạnh vào đầu của thằng bạn thân, sau đó vội vàng vàng chạy đi, không quên ngoác miệng ra mà gào:

- Cho mày chết, dám bố láo bố toét với tao hả con? - Rồi cười há há chạy đi.

Dũng bị đánh, ôm đầu ghi hận, rơm rớm nước mắt. Đau đến phát khóc!

Nó nghĩ tới cú đánh kia, vừa buồn cười vừa xót cho Dũng.

Còn thằng thủ phạm gây ra những đau đớn vừa cười vừa cố tình đi vào nhà xe, đứng trước mặt Minh Thiên, nắm tay nó rồi nói:

- Em chào thầy ạ! Thầy buổi trưa vui vẻ nhé! - Rồi lại là nụ cười mắt nết dầy.

Nó thì cứ nghĩ quan hệ của hai người tiến triển tốt hơn nên cũng mừng. Vẫy vẫy tay với anh, nó toe toét:

- Em về đây! Anh về cẩn thận nhé!

- Ủa! - Minh Thiên cười, nhìn theo hai đứa nó. Một lúc sau, anh lên xe đi về nhà.

Trên đường, anh suy nghĩ mông lung, suy nghĩ về nó, về cậu, về nụ cười kiêu ngạo và chế giễu đó, suy nghĩ về tình cảm của chính bản thân mình. Bất chợt, anh nghĩ ra lí do mà Hoàng Lãnh cứ nhìn anh rồi cười.

" Chẳng lẽ Du đã nhận lời Lãnh rồi sao? Chắc không phải đâu nhỉ, chắc không phải đâu! Mình có lẽ phải tấn công Du nhiều hơn nữa, đúng rồi, chính là như vậy, rồi sau đó sẽ nói thật với Du, về tình cảm của mình. Mình sẽ sống thật hạnh phúc với Du, sẽ yêu Du và làm tất cả mọi thứ Du thích, làm tất cả mọi thứ vì Du! "

Anh nghĩ và hạ quyết tâm, anh yêu Du và anh phải bảo vệ tình yêu của mình.

Quay lại nói về nó một chút. Sau khi ai vào nhà nấy, vừa bước chân vào phòng khách, Kỷ Vân từ phòng bếp chui ra, mặt mày rất nham hiểm:

- Du ơi, mẹ hỏi này!

- Dạ! - Nó ngoan ngoãn quay đầu lại, chạy ra chỗ Kỷ Vân, trong lòng cảm thấy mình....hình như sắp toi rồi.

- Mẹ í, tối qua phát hiện ra, quyển tiểu thuyết để trên đầu giường không cánh mà bay. Cái quyển " Hãy nói cho em biết thế nào là yêu! " ấy.

-.....- " Ừ! ".

Kỷ Vân cười thâm trong lòng:

" Xem cái mặt nó kia! Ha ha, thú vị ghê! Con gái yêu của mẹ, cuối cùng con cũng thông minh ra rồi! "

- Xem ra nhà mình có trộm vào rồi, con nói xem, nên làm thế nào đây?

Nó ngẩng mặt lên nhìn Kỷ Vân, cô lại nói tiếp:

- Kể ra tên trộm này cũng lạ nhỉ? Bao nhiêu thứ không lấy, lại đi lấy một quyển tiểu thuyết.

-.....- Nó đang suy nghĩ cách đối phó.

- Con bảo mẹ nên làm thế nào? Tuy chả mất gì lớn lao, nhưng để lâu lỡ đâu lại nguy hiểm. Mẹ đang định báo với mọi người để tìm biện pháp giải quyết! Vậy đi, mẹ qua nói với mẹ Linh và thằng Lãnh trước, đợi bố về rồi bàn tiếp. - Kỷ Vân toan bước ra cửa, mới đi được hai bước, đã nghe giọng nó.

- Không cần đâu mẹ ơi!

Nghe con gái cản, Kỷ Vân cười một cái, rồi làm mặt hoảng hốt, quay lại nói với nó:

- Sao vậy? Con biết thủ phạm à?

- Là...là con lấy quyển tiểu thuyết đó!
 - Ôi, con á? Có thật không? Con không cần phải nhận tội thay thằng trộm kia đâu, cứ nói thật ra!
 - Nó nhìn mẹ, thở dài một cái rồi nói:
 - Con biết thừa là mẹ biết con lấy, mẹ không cần giả vờ nữa đâu, phát ớn!
 - Cái gì phát ớn?
 - Mặt mẹ phát ớn! - Thật đấy! Mắt to tròn long lanh, miệng mở rộng hoảng hốt, mẹ nó hợp làm diễn viên hơn là bác sĩ đấy!
 - Há há, vậy nói đi, con lấy tiểu thuyết của mẹ làm gì?
 - Con đọc!
 - Đọc làm gì?
 - Thì con thích thôi! - Nó suy nghĩ lại rồi, ẹ làm cảnh sát hình sự được hơn đấy! Vừa có khí chất bức người, giỏi y học lại biết đóng kịch, quá vượt chỉ tiêu.
 - Con đâu có thích mấy cái đấy? Tốt nhất là con nên nói thật đi, mẹ là mẹ biết thừa rồi, chỉ là mẹ muốn chính miệng con nói ra. Con gái có cái gì khúc mắc là phải tâm sự với mẹ, đừng có như cái hồi lớp 5, vớ va vớ vẩn.
 - Mẹ! Lúc đấy con bé mà!
 - Ủ rồi rồi, bé, được chưa? Nào giờ nói đi, mẹ tư vấn cho! - Kỷ Vân tự nhận thấy tài ăn nói của mình, thật sự, rất rất tuyệt vời.
 - Thôi...được rồi! Nhưng mẹ hứa với con là mẹ giữ bí mật nhé? - Nó đã đầu hàng trước số phận. Dù sao mẹ cũng là người từng trải, nói với mẹ, mẹ nhất định sẽ biết thế nào mới tốt cho nó.
 - Đương nhiên rồi! Con yên tâm đi! - Cô kéo con gái ra sofa.
- Và nó bắt đầu kể với mẹ tất cả mọi thứ về cảm xúc của nó, về những suy nghĩ của nó với cậu, kể với mẹ cả lí do nó lấy quyển tiểu thuyết.
- Kỷ Vân im lặng nghe nó nói, trong lòng thầm mừng cho cậu nhưng xen lẫn là cảm giác chua xót, đau lòng thay đứa con trai lớn Vũ Minh Thiên.
- Trong một cuộc tình có nhiều người, luôn luôn chỉ có hai người được hạnh phúc mà thôi. Những người đơn phương ở lại kia, tình cảm không sâu đậm thì dễ dứt, nhưng tình cảm đã sâu đậm thì khó lòng mà dứt ra được.
- Minh Thiên, tình cảm anh dành cho nó sâu đậm đến mức nào, mọi người đều biết cả, tất nhiên là trừ nó - con heo ngu ngốc - ra. Chỉ mong anh sớm dứt bỏ được quá khứ mà tìm được một người con gái thật tốt.
- Kể xong, nó quay qua nhìn mẹ:
- Là vậy đó mẹ! Mẹ nghĩ sao? Có phải là con thích nó hay không?
 - Con nghĩ sao? Muốn tự tìm hiểu hay để mẹ nói? - Tình cảm ấy à, phải tự mình nhận ra thì mới biết nó đáng quý như thế nào.
 - Ừm....thôi con sẽ tự tìm hiểu, nếu không ra thì mẹ nói sau cũng được!
 - Ủ, được rồi, lên thay đồ rồi xuống ăn đi! Hôm nay nhà mình ăn lẩu.
- Nó lên phòng, vừa mở cửa liền bị dọa cho hết hồn. Cậu đang nằm chình ình trên giường nó chơi điện thoại, nghe tiếng mở cửa liền quay ra cầu nhàu:
- Mà làm gì mà lâu thế? Tao chờ nãy giờ!
 - Ai bảo mà chờ đâu, nhớ cái gì? Còn dám tự tiện vào phòng tao.

- Hứ, thay đồ nhanh đi, tao muốn ăn lắm rồi!

- Muốn tao thay đồ thì cút khỏi phòng tao thằng đàn bà!

- Đã là đàn bà thì nhìn mày thay đồ cũng có sao đâu! - Đây là lần đầu tiên cậu thấy cụm từ "thằng đàn bà" rất có ích.

Nó không nói không rằng, xách cổ cậu và cái điện thoại cậu ra khỏi phòng.

Cậu đang ngồi bỗng dưng cổ áo bị cầm lên, rồi lại bị lôi xềnh xệch, đến khi ra khỏi phòng mới có phản ứng thì cửa phòng nó đã đóng sầm trước mặt cậu. Lè lưỡi một cái, cậu xuống phòng ăn.

Ở dưới Trúc Linh và Kỷ Vân đang bày đồ ăn, Khắc Huy và Nguyên Hoàng cũng vừa về.

Nó ở trên phòng, thay đồ xong, cầm quyển tiểu thuyết trộm của mẹ ra ngắm nghía, rồi để dưới gối, ăn xong sẽ đọc.

Lúc này, bỗng dưng lại nghĩ tới Hoàng Oanh và Mỹ An, nó nhúu mày rồi im lặng đi xuống phòng ăn. Có lẽ có gì đó nguy hiểm đang chờ nó phía trước.

Lúc ăn, không khí vẫn vui vẻ và ồn ào như mọi ngày.

- Tí nữa mẹ tới bệnh viện ă? - Nó chợt nhớ, liền hỏi Kỷ Vân.

- Ủ, tối nay mẹ cũng ở lại trực nữa nên mai mới về nhà.

- Vâng!

Bữa ăn cứ thế tiếp diễn rồi nhanh chóng kết thúc.

Cậu lẻo đẻo theo nó rồi chui lên giường nó nằm phơi bụng ra ngủ, nó cũng dắt con Fufu lên phòng chơi. Một gia đình 3 người, ôm nhau ngủ, ấm cực kì.

Còn Kỷ Vân và Trúc Linh kéo nhau lên phòng, để lại Nguyên Hoàng và Khắc Huy ở dưới dọn dẹp.

Trúc Linh nhìn cái mặt nham nhở của bạn, lên tiếng hỏi han:

- Có chuyện gì sao? Cái mặt mày bị sao thế?

- Có tin vui! Có tin vui! - Rồi cô kể cho bạn nghe về cuộc nói chuyện ban nãy với con gái, kể xong còn không quên dặn dò. - Nhớ giữ bí mật nhé! Đừng cho thằng Lanh biết! Để bọn nó tự biên tự diễn đi!

Trúc Linh nghe bạn nói thì giơ ngón cái lên, vui mừng ra mặt. Nhưng cũng giống như Kỷ Vân, cô bất chợt nghĩ tới Minh Thiên và có chút xót xa.

Trưa hôm ấy cứ thế trôi qua.

3 giờ chiều, ở một quán cafe nào đó, tại một cái bàn góc trong cùng, hai cô gái trẻ tuổi đang bàn bạc cái gì đó rồi lại nhìn nhau cười.

Mỹ An nhìn bản kế hoạch, trong lòng âm thầm đánh cược một phen. Lần này nhỏ liều vậy, nhỏ ghét Băng Du lắm, dù sao cũng chỉ là phá nát khuôn mặt thôi mà.

" Để xem với khuôn mặt xấu xí đó, Hoàng Lanh có còn yêu mày hay không! Mà cũng đâu cần phải lo, nhà mày giàu mà, bố mẹ mày chỉ cần bỏ chút tiền ra, thì khối thằng sẽ đánh ngâm đắng nuốt cay mà ở bên mày. Ai dà, Băng Du, mày hết thời rồi! "

- Vậy sai người bắt nó nhé! Tôi có biết một đám xã hội đen khá được việc, bỏ nhiều nhiều tiền một chút là không sợ lộ đâu! - Mỹ An nói với Hoàng Oanh. Gì chứ mấy cái con con này dễ thôi! Nhỏ thường xuyên lên đi bar cùng đám bạn cấp 2 nên quen được rất nhiều loại người. Tất nhiên chuyện này, bố mẹ nhỏ không hề biết.

- Ủ, cậu lo vụ đó đi. Vụ axit tôi sẽ lo!

- Vậy đi!

Hai người nhìn nhau rồi nhìn tấm ảnh của nó bị đâm nát bét đặt trên bàn, cùng nhau cười.

Yêu là mù quáng! Câu nói này thật sự vô cùng chính xác!

19. Chap 18 : Hóa Ra Là Yêu

Được rồi, hứa lần cuối, ta sẽ cố chăm chỉ viết truyện >

Hứa là phải làm được =3=

À mà, mọi người có thấy mục lảm nhảm của tác giả này phiền không T^T

~” ...

Không hiểu sao, ngày hôm nay cô bỗng thấy bức tức khi nhìn anh đi với người con gái khác. Cô thấy đau lòng và tủi thân, cô muốn khóc. Cô bỗng đứng lại sợ anh yêu người con gái đó.

...

Hôm nay, anh buồn và nhìn anh buồn, cô cũng buồn. Từ khi nào mà tâm trạng của cô đều dựa vào cảm xúc của anh thế này? Anh vui cô cũng sẽ vui, anh buồn cô cũng sẽ buồn, anh cười cô cũng cười,...cô dường như không còn là chính mình.

Cứ nhìn anh và cô lại có một suy nghĩ. Lần đầu tiên trong suốt 25 năm sống trên đời này, Hạ Nguyệt cô muốn trở thành chỗ dựa ột ai đó, ngoài bố mẹ mình.

...

Hôm nay anh đưa cô đi ăn. Cả buổi tối, hai người đều vô cùng vui vẻ. Lúc anh lái xe chở cô về nhà, cô thỉnh thoảng lại len lén nhìn anh, ai ngờ bị anh phát hiện. Anh cười cười, trên mặt là vẻ lưu manh thường ngày:

- Đừng nói là em thích anh đấy nhé? Nhìn anh suốt thế? Đáng nghi quá, hừ hừ!

Cô thích anh? Sao bỗng dưng tim cô lại đập thình thịch thế này?

- Vương Tuấn, từ khi nào anh lại tự luyến như thế? Thích? Thế nào là thích? Ai thích anh? - Chắc chỉ là cô giật mình vì bị anh phát hiện mình nhìn len anh, tuyệt đối không thể có chuyện cô thích anh. Trước giờ cô chỉ xem anh như anh trai.

- Vậy sao? Anh lại tưởng em thích anh? Hừm, thế đã có người trong lòng chưa? Chia sẻ cho anh đây chút nào!

- Người trong lòng? Em không rõ! Còn anh?

- Anh à? Anh đương nhiên là có người trong lòng rồi! Là một cô gái cực kì xinh đẹp và thông minh! Là cô gái mà anh yêu nhất đời này! - Lúc nói câu này, ánh mắt anh sáng ngời nhìn cô, nơi đáy mắt là ngọt ngào và yêu thương mà anh dành cho người con gái đã cướp mất trái tim anh.

Nhưng thật tiếc, cô lại không nhìn thấy ánh mắt ấy. Bởi lúc nghe câu nói của anh, cô cảm thấy tâm trạng mình suy sụp. Chính cô cũng không biết nguyên nhân.

...

Đã 2 tuần rồi, cô tránh mặt anh. Anh tìm mọi cách gặp cô, liên lạc với cô, đều bị từ chối. Anh đã làm gì sai sao? Không, trước giờ anh chưa từng làm gì không đúng với cô cả! Vậy thì tại sao cô lại tránh mặt anh? Anh suy nghĩ mãi nhưng không tìm ra câu trả lời. Thế giới của anh chợt mất đi ánh sáng khi không có cô, thế giới ấy chìm trong màn đêm u tối.

...

Lí do cô tránh mặt anh sao? Chính cô cũng không biết!

Chỉ là cô bỗng dưng cảm thấy mình thật kì lạ! Cô muốn chiếm hữu anh, muốn anh thuộc về cô, muốn....”
” ăn ” anh, cô luôn suy nghĩ về anh,...

Những suy nghĩ ấy làm cô không dám gặp anh, cô chỉ còn biết cách trốn tránh.

Không gặp anh, không nói chuyện với anh, cô cũng thấy đau khổ.

...

Đã 3 tuần kể từ ngày cô tránh mặt anh.

Hôm nay cô không chịu nổi nữa, cô sẽ đi nói với anh!

Cô mặc chiếc váy lụa màu xanh lam, trông nhẹ nhàng mà đầm thắm. Cô phóng xe tới công ty của anh, chạy thẳng lên tầng cao nhất của tòa nhà, đập cửa phòng Chủ Tịch gì gì đó, vừa bước vào phòng, mọi ánh mắt đổ dồn nhìn cô.

Chết cha! Hình như anh đang họp trong phòng! Đường đường là người đứng đầu một công ty lớn như cô lại xông vào phòng Chủ Tịch của một công ty lớn khác trong ánh mắt của bao nhiêu người, thử hỏi cô biết giấu mặt vào đâu?

Anh vừa nhìn thấy cô, lòng mừng muốn chết, vội vội vàng vàng đuổi hết mọi người ra khỏi phòng rồi đóng cửa lại, kéo cô vào lòng, ôm thật chặt.

- Những ngày qua sao em lại tránh mặt anh? Anh đã làm gì sai hay sao? Nói anh biết đi, anh sẽ sửa, chứ đừng bao giờ biến mất khỏi anh nữa, đừng bao giờ làm vậy nữa được không Hạ Nguyệt?

Cô đẩy anh ra, trong lúc anh đang bàng hoàng, cô nhỏ nhẹ nói:

- Tránh mặt anh là em sai, em xin lỗi. Chỉ là em không biết nên đối mặt với anh như thế nào!

Anh vẫn ngỡ ngàng không hiểu gì, cô lại nói tiếp:

- Vương Tuấn, anh đã có người trong lòng rồi vậy thì hãy nói cho em biết những cái cảm xúc vớ vẩn của em rốt cuộc là gì? Vì sao anh buồn em cũng sẽ buồn, anh vui em cũng sẽ vui, anh cười em sẽ cười? Vì sao anh thân thiết với người con gái khác em sẽ bức tức và khó chịu, em sẽ lo lắng và sợ hãi? Vì sao có người nói yêu anh, em lại ghét người đó, dù em và người ta vốn chẳng quen biết? Vì sao hàng ngày em chỉ toàn nghĩ đến anh? Vì sao em muốn chiếm hữu anh, muốn anh thuộc về em? Và vì sao em lại muốn...ừm, ” ăn ” anh? Vì sao hử Vương Tuấn? Em thật sự không hiểu bản thân mình nữa rồi!

Khuôn mặt anh từ ngỡ ngàng dần chuyển sang vui mừng và hạnh phúc. Anh lại ôm chặt cô vào lòng. anh cười thật rạng rỡ, buông cô ra rồi lại ôm vào lòng, giọng vui mừng như một đứa trẻ được cho kẹo:

- Vì sao ư? Là vì cá đã cắn câu chứ sao nữa! Hạ Nguyệt, em muốn biết vì sao em lại như thế ư? Thế thì Vương Tuấn này sẽ nói cho em biết! Hạ Nguyệt, em không cần phải lo lắng, em như thế chính là vì em yêu anh, yêu anh giống như anh yêu em. Vì thế nên Hạ Nguyệt, làm người yêu anh nhé? Không! Phải là làm vợ anh nhé? Được không Hạ Nguyệt?

Cô im lặng trong vòng tay anh, một lúc sau cô nở nụ cười hạnh phúc:

- Ừ! Hạ Nguyệt sẽ là vợ của Vương Tuấn! Mãi mãi!

Hóa ra lại đơn giản như vậy! Hóa ra là yêu!

... ”

Cả buổi tối, nó ngồi ôm cuốn sách dày gần 900 trang, nghiên cứu từng chữ một. Đến trang thứ 291, nhiệm vụ của nó rốt cuộc cũng đã hoàn thành.

Hóa ra là yêu! Vậy ra, nó thật sự yêu cậu à? Hừm giờ thì nó đã thông suốt, từ giờ chỉ còn việc lên kế hoạch để cá cắn câu nữa thôi! Phải làm cho cậu yêu nó mới được!

Cầm quyển sách, nó cất vào tủ, mai sẽ đem trả mẹ. Đọc đến trang 291 nó đã biết được tâm ý của mình rồi nên quyển sách không còn giá trị lợi dụng. Tuy ngôn tình cũng hay phết đấy, chả đến nỗi tởm lợm lắm, nhưng vẫn là nó không hợp với mấy cái tình cảm đấy được.

Hí hững cật sách rồi chui vào chăn, nó nằm và nghĩ đến cậu.

Thế mà trước giờ nó lại không nhận ra! Mà không cũng may là trúng phải nó nên mới sớm nhận ra tình cảm vậy đây chứ! Gặp mấy đứa kia thì chắc còn lâu mới nhận ra!

” Minh quả thật rất thông minh! Ủ uôi, Băng Du ơi, Băng Du à, sao mày lại thông minh như vậy cơ chứ? Ông Trời đã ưu ái mày quá rồi, haizzz. ”

Cuộn tròn trong chăn, cười khanh khách, nó dần chìm vào giấc ngủ. Lâu lắm rồi, nó mới ngủ sớm như vậy. Trong giấc ngủ của nó, có cậu xuất hiện, cậu tươi cười với nó và ôm nó vào lòng rồi nó và cậu sống hạnh phúc mãi mãi về sau.

10h tối, một cô gái cuộn tròn trong chăn mà ngủ, nước bọt chảy ướt một khoảng gối, miệng không ngừng lẩm bẩm:

- Tao yêu mày, là tao yêu mày đó!

Và ở ngôi nhà bên cạnh, một chàng trai ôm laptop chơi game, cứ hất xì liên tục. Vừa chúi đầu vào màn hình vừa nhả nhó:

- Quái, có đứa nào nhắc mình hay sao vậy? Bực cả mình!

~~Sáng hôm sau, đang ngủ, thấy có gì nặng nặng, cậu tỉnh ngủ, mở mắt ra nhìn. Vừa mở mắt thì giật cả mình.

Nó đang làm trò gì vậy hả? Nằm trên người cậu, tay chống cằm nhìn cậu. Nó có biết là nó làm như vậy khiến cậu xấu hổ hay không? >

Cố gắng lấy lại bình tĩnh, cậu hỏi nó:

- Mày đang làm trò gì vậy?

- Nhìn mày.

- Đi xuống ngay cho tao nhờ! Con gái mà vậy đó hả? Xuống dưới trước đi, 10 phút nữa tao xuống. - Vừa nói, cậu vừa đẩy nó ra khỏi không.

Nhìn cánh cửa phòng đóng sập trước mặt mình, nó lẩm nhẩm:

- Kế hoạch 1 : Gần gũi, thất bại. - Thở dài một hơi, nó bước xuống dưới nhà. Phải tính kế tiếp thôi!

Cái người hàng ngày đều tự cho là mình thông minh, thật sự nên xem lại trí óc mình ngay lập tức. Ai đòi lại đi tìm mọi cách cho ” cái thằng vốn đã yêu mình ” phải yêu mình? Cái kế hoạch vớ vẩn của nó thật sự dọa cậu hết hồn. Ngồi trong phòng mà tìm cậu vẫn đập thành thịch. Nó hôm nay đầu óc bị sao ư? Nãy nó không nghe thấy tiếng tim cậu đập chứ?

Vừa lo lắng, cậu vừa nhanh chóng làm vệ sinh rồi thay đồng phục, xong lại phóng như bay xuống dưới. Nhìn thấy nó, tim lại đập, má lại đỏ. Ước gì ngày mai, ngày kia và cả sau này, ngày nào nó cũng như thế, mỗi khi tỉnh dậy đều được nhìn thấy nó nằm trên người. Cậu phải sớm biến ngày này thành sự thật thôi!

Nó thấy cậu xuống thì vội vàng giục:

- Nhanh lên còn đi ăn sáng! Lẽ mề thấy ớn!

- Tao biết rồi!

Ăn sáng xong lại đến trường. Mới bước chân vào trường đã thấy cái bản mặt của Minh Thiên, làm cậu thực sự khó chịu. Lườm liếc anh đủ kiểu nhưng anh nào hay, chỉ chăm chăm nói chuyện với nó. Anh cũng là đang thực hiện nhiệm vụ cao cả, rước mẹ của những đứa con tương lai của anh về nhà. Và ban đầu đó chính là phải thân thiết hơn với nó, để bù lại quãng thời gian xa nhau trước đây.

3 người đi, 2 người vui vẻ chuyện trò, người còn lại thì mặt mày cau có, thu hút không biết bao nhiêu sự chú ý của mọi người trong trường. Sáng nào cũng là cảnh tượng này, Phạm Băng Du đúng là số hưởng, ngày nào cũng được hai mĩ nam của trường hộ tống và tranh giành.

Đứng trong góc, Mỹ An và Hoàng Oanh sắc mặt không hề tốt, vừa lườm nó vừa nắm tay thật chặt.

- Tôi vẫn không thể hiểu con nhỏ Bằng Du đó rốt cuộc có cái quái gì mà thằng nào cũng mê mệt nó. Ngay cả giáo viên như thầy Thiên.

Mỹ An vừa bấm điện thoại vừa nói:

- Chắc là làm trò lẳng lơ gì đấy thôi!

Đầu bên kia điện thoại vừa có tiếng nói, Mỹ An liền trả lời:

- Alo? Là tôi, Mỹ An đây!

-...

- Đúng rồi, tôi chính là bạn của lão Hồng đây! Ông ta đi vắng nên bảo tôi liên lạc với anh.

-...

- Được rồi! Chuyện đơn giản ấy mà! Giờ tôi không nói được, chiều nay gặp nhau ở đâu đó đi!

-...

- Ok!

Hoàng Oanh nhìn Mỹ An tắt máy, cười cười:

- Thế nào?

- Chiều nay đi gặp anh ta với tôi! Có gì thì bàn cụ thể luôn!

- Ủ, có đáng tin không?

- Yên tâm đi!

Rồi hai người lặng lẽ từ trong góc đi ra. Không một ai chú ý hai cô gái ấy cả.

Buổi học hôm ấy vẫn yên bình trôi qua.

~Cũng định viết dài cơ, mà sợ mọi người đợi T^T

Thôi mọi người đọc tạm đi T^T Mai đi du lịch về, ta sẽ viết tiếp, nói thật luôn!

Thiệt tình giờ đọc lại cái đoạn tự viết của bộ tiểu thuyết tự bịa " Hãy nói cho em biết thế nào là yêu! " thấy còn hay hơn truyện chính -,-

20. Chap 19 : Con Trai Hay Con Gái đều Được!

Chuyện quan trọng!

Bộ này ta dự định sẽ viết ngắn nên chắc không còn kéo dài quá lâu đâu. Sẽ cố nhanh chóng hoàn thành trong tháng 8 (có kha khá ngoại truyện đó)

Ta định xong bộ này sẽ viết ngay bộ khác, cái bộ trưởng thành hồi trước ta nói đó, nghĩ cũng ra một ít nội dung rồi!

Nhưng giờ có mấy bạn bảo muốn ta viết luôn cả bộ " Hãy nói cho em biết thế nào là yêu! ", tại vì nhiều bạn muốn nên làm ta cũng phải suy nghĩ. Giờ lên hỏi ý mọi người thử, tại căn bản bộ đó ta viết mấy đoạn ngắn để cho con Du nó thông minh ra 1 tí thôi nên nội dung là hoàn toàn không có =)))

Nhưng nếu mọi người muốn thì ta sẽ suy nghĩ thử, sẽ cố gắng thử viết.

Nói chung là muốn hỏi ý kiến, cũng chả phải chuyện gì quan trọng lắm >

~~~Buổi chiều, ở cái bàn trong góc của quán cafe, Hoàng Oanh và Mỹ An đang ngồi nói chuyện với một người đàn ông.

Người đàn ông nhìn khoảng 30 tuổi, cao lớn, làn da ngăm đen và chẳng chít những vết sẹo.

Hắn liếc nhìn hai cô bé ngồi đối diện mình, mỉm cười hỏi:

- Bao nhiêu tuổi rồi?

- Anh hỏi làm gì? - Hoàng Oanh cúi kính. Nhỏ có nhìn như thế nào thì vẫn thấy tên này không đáng tin!

- Đây cô bé, ở đây cô bé không có quyền lớn tiếng với tôi đâu! Hiểu không? Tôi mới là người có quyền ở đây, dù có là khách hàng đi chăng nữa, nhưng xin lỗi, trong thế giới ngăm này, không hề có cái câu " Khách hàng là Thượng đế " đâu! Biết điều thì ngoan ngoãn một chút!

- Đang học lớp 10! - Mỹ An trả lời, trong khi Hoàng Oanh vẫn còn đang cứng đờ. Mỹ An cũng rất sợ nên tốt nhất ngoan ngoãn vẫn hơn. Nhỏ cứ nghĩ người lão Hồng giới thiệu thì cũng hám gái như lão và sẽ chiều chuộng, nhỏ nhẹ với nhỏ, đâu ngờ rằng hắn ta lại đáng sợ thế này!

- Lớp 10 sao? Bọn trẻ con thời nay ghê nhỉ? Được rồi, người đâu, kế hoạch đâu, đưa đây?

Mỹ An im lặng đưa ảnh nó ra.

Hắn lặng lẽ cầm bức ảnh lên xem xét. Rất xinh đẹp!

- Hừm, vậy là ghen tị với sắc đẹp của cô bé này sao? Mà phải, cũng đúng thôi, người ta vừa đẹp người vừa đẹp nét mà! Dù hai đứa bây có làm gì thì vốn cũng không thể đánh bại được! - Đông - tên hắn - vốn là một người thích nói thẳng những gì mình nghĩ và cũng rất thích xiên xỏ người khác. Lần này lại gặp được hai con bé lớp 10 hư hỏng này, cái thú vui nói xiên xỏ người khác lại nổi lên.

Nhưng mà cũng là nói đúng sự thật thôi mà? Hắn tự thấy mình chẳng có gì sai cả!

- Rốt cuộc anh có làm không? Chúng tôi gọi anh tới không phải để anh dạy đời! - Hoàng Oanh cố gắng kiềm chế để không cầm ly nước hắt vào hắn. Người ngoài cuộc thì hiểu cái gì? Tại sao toàn nghĩ xấu và đổ lỗi cho nhỏ và Mỹ An, tại sao không một ai nghi ngờ bộ mặt thật của Băng Du dù chỉ một lần?

- Có tiền thì sẽ làm! Sẽ mất rất nhiều tiền, xác định trả nổi không? Tôi làm ăn uy tín, nên đương nhiên cái giá không hề rẻ!

- Bao nhiêu?

- 1 tỷ thôi!

- Cái gì? Anh đùa tôi à? Chỉ là bắt một con bé mà 1 tỷ? Anh giỡn mặt với tôi đấy chắc? Bọn tôi chỉ là học sinh lớp 10! - Vẫn là Hoàng Oanh mặt bình tĩnh trước.

- Đó vốn là cái giá rất rẻ rồi! Không thích thì tìm người khác, lúc đấy bị bắt thì đừng khóc lóc!

Hoàng Oanh thật sự không kiềm chế nổi rồi! Hắn là ai mà dám phách lối với nhỏ chứ? Định cầm ly nước lên thì Mỹ An đã nắm lấy tay nhỏ. Nhỏ quay qua nhìn, Mỹ An chỉ bình tĩnh nói:

- 1 tỷ phải không? Được! Quyết định vậy đi! - Quay qua Hoàng Oanh đang trợn mắt nhìn mình. - Mọi việc tí nữa bàn sau, cậu cứ bình tĩnh đi!

- Tốt! Kế hoạch cụ thể là gì?

- Về thời gian, khi nào chuẩn bị xong, tôi sẽ báo trước cho anh hai ngày. Về việc dụ con nhỏ đó ra chỗ vắng người, tôi sẽ lo liệu. Phần người của anh đứng đó sẵn để lo việc chụp thuốc mê. Khi đã bắt được rồi, tôi có thể cho đàn em của anh chơi với nó một chút, chơi xong thì còn lại sẽ là việc của tôi! Đúng rồi, anh bảo con nhỏ đó xinh đẹp mà nhỉ? Thế để nó hầu hạ anh một chút cũng rất tốt!

Đông cười khinh khỉnh nhìn hai nhỏ, nhưng khi nhắc đến một người nào đó, giọng hắn dịu lại và tràn đầy yêu thương:

- Xin lỗi nhưng tôi có vợ rồi! Kế hoạch là vậy phải không? Tôi biết rồi! Khi nào gọi điện báo cho tôi thì nhớ gửi luôn trước 500 triệu. 500 triệu còn lại, khi nào xong chuyện tôi sẽ lấy! Vậy, đi trước!

- Được!

Đông vừa rời khỏi quán cafe, Hoàng Oanh đã vội hỏi Mỹ An:

- 1 tỷ, cậu định lấy ở đâu ra? Thuê người khác cũng được, việc gì cứ nhất thiết phải thuê hẳn ta?
- Tin tôi đi! Chọn hẳn ta là một sự lựa chọn đúng đắn và an toàn! Cậu cũng không muốn bị bắt mà phải không?
- Nhưng...tiền...?
- Mỗi người một nửa.
- Dù là thế tôi biết lấy đâu ra 500 triệu?
- Chẳng phải bố mẹ cậu rất chiều cậu hay sao?
- Chuyện này khác! Mỹ An, chuyện này không đơn giản là chiều hay không chiều!
- Thế thì hãy làm giống tôi! Trộm! Hãy trộm tiền của bố mẹ cậu, tôi trộm tiền của bố mẹ tôi! Vậy đi! Tôi đã liều rồi, thì cậu cũng liều đi! Hãy nghĩ tới thành quả sau này của chúng ta!

~~Và đây là cảnh tượng trong nhà tắm phòng cậu.

Hai con người đang vật một con chó.

- Fufu ngoan nào! Tắm nhanh lắm, tắm cho sạch. 10 phút thôi, không lâu đâu! - Nó và cậu đang tìm mọi cách dụ dỗ bé chó Ngao nhà mình.
- Khổ! Hồi xưa mua quách con chó Phốc thì giờ nhắc một phát là xong rồi, cần gì phải vật vã thế này. - Nó than ngắn thở dài.
- Là đứa nào thích chó Ngao, nằng nặc đòi mua cho bằng được? Không phải mày à?
- Mày không thích, không đòi mua chắc mà đổ thừa tao? - Nó chống nạnh, nhìn cậu.

Cậu thấy vậy cũng đứng thẳng người, chuẩn bị tư thế cãi nhau.

Hai đứa vừa định bắt đầu thì nghe tiếng cào cửa và tiếng kêu " ư ử " của ai đó. Fufu nhân lúc bọn nó lơ là đã vội vàng chạy trốn. Cũng may là cậu cao tay, khi vào phòng tắm đã khóa cửa lại.

- Hehe, cưng ơi, trứng mà đòi khôn hơn vịt sao? Có biết câu " Hồ phụ sinh hổ tử. " không? Con là con, papa mới là papa, nghe chưa?
- Gâu gâu gâu, grrr! - Fufu gầm gừ nhìn cái thằng tự nhận là papa rồi ngoảnh mặt đi, làm ai đó đau lòng, quay sang chui vào lòng nó.
- Bà xã à, con trai chúng ta khinh thường anh kìa! Híc híc!

Nó cố nén cười, nén cả cảm giác lằng lằng vì được cậu ôm lại, đẩy đẩy cậu ra, rồi bảo:

- Được thằng bố vô tích sự như anh, nó chỉ mới khinh cho là may lắm rồi! Nào Fufu, ngoan, tắm xong mama cho đi dạo nhé, rồi tối về cho ăn thịt bò xào nấm nhé! Ngoan ra đây mama yêu nào!
- Ặc! - Fufu im lặng chui vào lòng nó rồi trong lúc được nó bế vào bồn tắm, Fufu nhìn cậu, thè lưỡi ra, một cách đầy thách thức.

Cậu trợn mắt nhìn nó.

" Đồ con bất hiếu! Mày tưởng mày hơn papa mày à? Mày chỉ là con thôi, papa mới là chồng của mama! Đã rõ vị trí chưa? "

Rồi cậu âm thầm giờ ngon giữa lên, bấu môi nhìn " con trai ".

Fufu được nó tắm cho, im lặng hưởng thụ, lâu lâu còn nhìn cậu, sữa " gâu gâu " vài tiếng.

Cậu không nói gì, chỉ âm thầm ghi hận. Quân tử trả thù mười năm chưa muộn.

Tắm xong, cả gia đình lại đi dạo. Vừa đi vừa ăn kem. Cậu, ngoài việc ăn kem còn có nghĩa vụ cầm kem, thỉnh thoảng cúi xuống đút cho thằng " con trai ". Đây, nhìn nó phê phờ kia, chỉ muốn đấm cho 1 phát!

- Sau này nếu có con, mày muốn con trai hay con gái? - Bỗng dưng nghĩ tới vấn đề mà vợ chồng thường hỏi nhau, nó hỏi cậu.

- Trai hay gái đều được! Là con trai thì hai bố con tao sẽ bảo vệ vợ tao, là con gái thì tao sẽ bảo vệ hai mẹ con cô ấy! - Cậu lại một lần nữa công khai ăn cắp câu nói của mấy thằng nam chính trong ngôn tình. Hừm, cậu muốn thay cụm từ " cô ấy " thành " mày " lắm, nhưng thôi, chưa đến thời cơ.

- Ồ! - Chính nó sẽ là mẹ vợ ấy, chắc chắn!

- Miễn sao đừng có là đứa con vô tích sự và bất hiếu như thằng này là được rồi! - Nói xong, cậu giơ chân ra đá mông ai đấy ở dưới đất.

Fufu bị đá thì sữa mấy tiếng rồi rúc vào chân nó, mắt long lanh. Nó cúi xuống ôm Fufu, xoa xoa.

- Ngoan, thương thương, không đau, không đau! Thằng kia, mày coi chừng đấy, dám đá Fufu của tao! - Nó vừa dứt lời, cậu đã cảm thấy ánh mắt kiên nghị của con tiểu quỷ kia đang nhìn mình.

Thua một con chó 5 tháng tuổi. Hừ! Cậu nhất định sẽ báo thù!

Về đến nhà, nằm chơi đến giờ ăn cơm, trong lúc ăn cơm, Kỷ Vân nhìn Fufu đang ăn thịt bò xào nấm, chép miệng:

- Đây, bọn bây là papa và mama, thế ông bà già này lên chức ông bà luôn à? Mới 41 tuổi đã có cháu bé rồi!

- Mẹ đừng nói chuyện dễ gây hiểu lầm thế!

- Mẹ chỉ nói sự thật thôi mà, nhỉ, cháu trai yêu Fufu của bà?

- Gâu gâu!

- Cháu đích tôn của bà, haha! - Trúc Linh cực kì thích cụm từ này.

- Là cháu út nhom! - Nguyên Hoàng và Khắc Huy cũng rất hào hứng khi bàn đến vấn đề cháu chắt.

- Gâu gâu!

- Đấy! Cháu bà thông minh quá! Giỏi, giỏi! Thưởng thêm iếng thịt nè!

- Gâu gâu!

Và buổi ăn diễn ra cực vui vẻ giữa ông bà nội, ông bà ngoại và cháu út nhom. Và trạng thái của hai nhân vật chính:

-...

Buổi tối, đang nằm trên giường xem Phineas and Ferb, nó nhận được tin nhắn từ " Ông Trời ".

" Chủ nhật hai anh em mình đi xem phim nhé? Phim kinh dị, anh đặt vé rồi! Nhé Du! T^T "

" Vâng, được ạ! "

~~Tui cũng biết là nó chóng vành T^T

21. Chap 20 : Chàng Trai Ấy Có Nên Bỏ Cuộc?

Hôm up chap 19, mới up mà đã có mấy cmt vào giật tem, ta vui cực í. Cứ đem đi khoe mãi =)))

Ta lười viết nên tốc độ up chap luôn không ổn định, thậm chí có lúc cả tháng ta mới up 1 chap vốn vốn có hơn 3000 từ, thế mà mọi người vẫn ủng hộ, không ném đá ta. Có được các độc giả như vậy, thật sự cũng là thành công đối với ta.

Chân thành cảm ơn mọi người!

~Hôm nay là một ngày chủ nhật đẹp trời, cũng là ngày mà nó có hẹn với anh.

Mới sáng sớm ngủ dậy, vừa mở mắt ra nó đã thấy cậu ngồi dưới đất ôm Fufu, mặt chùi ụ nhìn nó.

Hãy, từ cái hôm nó nói với cả nhà là tối chủ nhật sẽ đi chơi với Minh Thiên là không ngày nào mà nó không nhìn thấy cái bản mặt phát chán này của cậu. Từng giây từng phút, cậu cứ như oan hồn bám theo nó.

Nó ngồi dậy, nhìn cũng không thèm nhìn, một mạch đi thẳng vào nhà vệ sinh. Cậu rúc mặt vào lông Fufu, rưng rức:

- Đến cả nhìn cũng không thèm nhìn. Hai bố con mình bị bỏ rơi rồi Fufu ạ!

- Gâu! - Fufu cố đẩy cậu ra rồi chạy về phía nó, nằm trước cửa, sau đó nhìn cậu, như kiểu muốn nói : " Chỉ có papa mới bị bỏ rơi, đừng có vợ đũa cả nắm. "

Cậu bỗng dưng cảm thấy bị tổn thương, đứng dậy rồi cười:

- Haha, được, đến cả con cũng bỏ papa mà đi. Được, hai người được lắm, tôi đã hiểu rồi, tôi sẽ...

Đúng lúc này, nó mở cửa bước ra, nhìn cậu với vẻ chán nản:

- Mà có bị thần kinh không hả Lãnh? Bớt nhảm giùm tao đi! Mà sẽ làm sao, hả?

- Hê hê, có gì đâu, có gì đâu. - Vừa nhìn thấy nó, cậu liền co rúm, rồi đổi lại bộ dáng đáng thương. - Mà đừng đi với Minh Thiên có được không? Hãy chơi với tao, với Fufu nữa, đi mà!

- Vô duyên vừa thôi! Mà đừng hoang lại ngay cho tao và tao mà còn nghe thấy bất kì câu nói nào về vụ đi chơi chiều nay hay mà còn làm trò trước mặt tao nữa thì đừng trách tao, nghe chưa, hả Vương Hoàng Lãnh?

- Vậy thì...hay là...

- Tao cấm mày bám theo! - Dứt lời, nó với Fufu đi thẳng xuống bếp, để lại cậu mặt mày bí xị đứng trong phòng.

Cậu lôi điện thoại ra, tìm số anh trong danh bạ rồi nhấn cho anh một tin nhắn.

" _ _ "

Tin nhắn đã gửi đến " Anh trai ". Phải chính là anh trai. Chắc chẳng ai có thể ngờ rằng cậu lại lưu số anh là " Anh trai ". Chính cậu cũng không muốn mọi người biết được.

Cậu từ trước tới nay không hề ghét anh, cậu luôn muốn có anh trai và từ bé, anh đã chính là anh trai tuyệt vời nhất của cậu. Nhưng kể từ khi lớn lên, hiểu rõ được tình cảm của cả cậu và anh, cậu khó có thể đối xử với anh như bình thường được.

Nếu nó chọn cậu, cậu sẽ vô cùng áy náy, nếu nó chọn anh, cậu sợ cậu sẽ căm ghét anh. Vì thế nên cậu chọn giấu tình cảm dành cho người anh trai này ở trong lòng, ngoài mặt luôn tỏ ra chán ghét anh. Với lại, đối xử xa cách với anh cũng có lẽ vì trong thâm tâm cậu vẫn còn sự giận dỗi của một thằng bé dành cho anh mình, người anh đã bỏ mình mà đi. Đó không phải là lỗi của anh, nhưng kí ức ngày hôm ấy vẫn cứ mãi canh cánh trong lòng:

" Mọi người ở sân bay nhìn hai đứa trẻ khóc, đều không khỏi xót xa.

- Anh, anh Thiên ơi, đừng đi mà, ở lại với bọn em đi. - Hết nịu áo Minh Thiên, hai đứa nó lại quay sang nịu áo bố mẹ anh. - Bác ơi, đừng mang anh Thiên đi mà, để anh ở lại đây đi, ở lại nhà cháu, cháu sẽ xin bố mẹ cho đi làm, cháu sẽ nuôi anh Thiên mà! Bác ơi, bác, anh Thiên là anh trai của cháu mà, sao bác lại mang anh đi?

Clavis hay còn gọi là Vũ Minh Phong nhìn hai đứa nhóc ôm chân mình, không biết phải làm sao. Minh Phong quý bọn chúng lắm, giờ phải xa cũng rất buồn mà bây giờ, chúng lại nịu chân Minh Phong khóc lóc thế này, thật sự làm khó anh quá.

Minh Thiên lúc này, ngồi xuống, tách hai đứa trẻ ra khỏi bố mẹ mình, mỉm cười lau nước mắt cho bọn nó, nhẹ nhàng nói:

- Nào hai đứa, từ Việt Nam sang Mỹ, từ Mỹ về Việt Nam, chỉ cần ngồi máy bay một chút là tới mà, cần gì phải khóc. Ngoan, nín đi anh thương!

- Vậy anh sẽ về phải không? Anh chỉ đi 1 ngày thôi phải không? Mai anh lại về à?

Minh Thiên không trả lời, cố gắng không rơi nước mắt, ngẩng đầu nhìn bố mẹ của hai đứa nó, chào tạm biệt rồi quay sang bố mẹ mình:

- Bố mẹ, chúng ta đi nhanh thôi!

Rồi Minh Thiên đi thẳng, không ngoảnh mặt nhìn bọn nó, không trả lời cho cái câu hỏi " Mai anh lại về à? ".

Lãnh và Du khóc nức nở, bị Nguyên Hoàng và Khắc Huy giữ chặt. Hoàng Lãnh nhìn Minh Thiên, nhìn bóng lưng thẳng tắp, tàn nhẫn bước đi mà không nhìn cậu, cậu quyết định sẽ giận anh, đợi ngày mai anh về, cậu sẽ không thềm nói chuyện với anh.

Ấy thế mà, ngày mai anh vẫn chưa về, cậu chờ không biết bao nhiêu ngày, vẫn chẳng thấy anh đâu. "

Cậu lắc lắc đầu, bỗng dưng lại nghĩ tới chuyện gì thế này? Hừ, cắt điện thoại, cậu xuống phòng bếp.

Ở nơi khác, Minh Thiên cười nhìn tin nhắn đầu tiên cậu gửi cho anh. Không biết cậu lưu số anh là gì nhỉ? " Kẻ thù " chẳng?

Sau lời đe dọa của nó, cậu không dám làm điều gì dại dột nữa. Nó rất hài lòng với biểu hiện ngoan ngoãn đầy xuất sắc của cậu.

Khoảng 4 giờ chiều, nó bắt đầu thay đồ và sửa soạn. Đúng 5 giờ, Minh Thiên đã đứng dưới nhà chờ nó.

Chào mọi người xong, anh đưa nó thẳng tới rạp phim. Mua nước, mua bắp xong, hai người vào rạp. Nó thật sự rất hào hứng, nghe nói bộ kinh dị này hay lắm.

Trong suốt quá trình xem phim, trái ngược với mọi người gào thét, la hét vì sợ, nó và anh cứ cười sằng sặc rồi khen ngợi thể này thế nọ, thế nọ thế kia, trong ánh nhìn kì thị của mọi người. Biết làm sao được, nó với anh đâu thể giả vờ sợ hãi và phim hay thì phải khen hay chứ?

Xem xong phim, lại đi ăn tối. Anh nhìn nó ăn, trong lòng cảm thấy ngọt ngào.

- Này, em không thấy anh rất thiết thời à?

Nó ngạc nhiên, không hiểu anh đang nói gì, buông đũa xuống, hỏi:

- Thiết thời gì hả anh?

- Thì đây, bình thường bọn được rửa bọn anh rủ phái nữ đi xem phim kinh dị là để được hưởng lợi. Mà anh đi với em, rốt cuộc chả được hưởng lợi tí nào! - Anh làm mặt trách móc nhìn nó.

Nó nghe anh nói xong, suy nghĩ một chút về ý nghĩa của từ " hưởng lợi ". Một lúc sau, bật cười trong sự ngạc nhiên của anh.

- Anh mà muốn hưởng lợi thì anh chọn nhầm người rồi!

- Anh biết chứ!

- Biết mà vẫn chọn sao? - Nó nói câu này chỉ để vui, nhưng câu trả lời của anh làm nó thấy bối rối.

- Nếu không phải là em thì anh cũng chả đi xem phim làm gì.

Nhận thấy sự bối rối của nó, anh đành chuyển sang chuyện khác.

- Hầy, có thằng bạn nhờ anh tư vấn chuyện tình cảm, mà anh thì có biết cái gì đâu. Hay hôm nay em giúp anh đi!

- Em á? Em cũng có biết gì đâu, anh lại chọn nhầm người rồi.

- Dù sao hai người vẫn đỡ hơn một. Giúp anh đi!

- Thôi thì anh nói đi, em nghe thử.

- Ủa, là thế này! Bạn anh nó thích một cô gái, mà đứa em trai của bạn anh cũng thích cô kia. Bạn anh rất thương em trai, luôn sẵn sàng hi sinh tất cả để em trai được thoải mái và vui vẻ, nhưng riêng chuyện lần này, nó cảm thấy không thể vì em trai. Nó cũng rất yêu cô gái kia, là tình cảm thâm kín của mười mấy năm trời và dù có cố gắng thế nào, nó vẫn không quên cô gái kia được. Và thế là nó bị dằn vặt giữa tình yêu và tình anh em. Và nó cũng có cảm giác, dường như cô gái kia có tình cảm với em trai mình. Nhưng dù thế, nó vẫn cứ không thể dứt khỏi cô gái đó được. Và nó hỏi anh, nên cố gắng hay bỏ cuộc. Nó không muốn vứt bỏ tình yêu của mình, nhưng cũng không muốn làm em trai tổn thương. Em nghĩ nên thế nào?

- Em á, ừm, em nghĩ bạn anh ấy không nên bỏ cuộc. Có là em trai đi nữa, cũng phải ích kỉ một chút. Đôi lúc, không phải cái gì cũng hi sinh được. Hay dù cô gái kia có thích người em trai đi chăng nữa, thì bạn anh vẫn là nên thử bày tỏ tình cảm với cô gái đó. Hãy thử cố gắng xem sao!

- Anh sẽ nói lại với nó. Cảm ơn em, em vừa cứu anh một mạng đấy! Thằng đấy nó còn hơn bà chằn nữa!

Nó bật cười. Anh của nó cũng biết đến từ " bà chằn " này sao?

Ăn xong, anh đưa nó về. Lúc nó xuống xe, giọng anh vang lên:

- Du, cảm ơn em! - Giọng nói nhẹ nhàng, trầm thấp mà đầy sức hút.

- Hả? Tại sao lại cảm ơn em.

Anh cười, lại nụ cười mỉm nhưng rực rỡ ấy, anh trả lời, câu trả lời mà có lẽ nó sẽ nhớ mãi.

- Vì em đã cho anh thêm sức mạnh và dũng khí!

Rồi anh phóng xe đi, để lại nó vẫn thắc mắc vì câu nói và cả câu chuyện của anh.

~~~ Ngày thứ 3 hãy hành động! Tiền tôi đã gửi trước cho anh rồi đấy!

22. Chap 21 : Đã Chết Rồi

Hôm trước vì vụ lướt web, search tên truyện thì thấy nhiều trang web khác ngoài wattpad có up truyện của ta, thực sự thì được như vậy cũng vui lắm, vì truyện đã được chú ý. Nhưng mong mấy bạn có lấy truyện của mình đi up chỗ khác thì hãy ghi rõ nguồn nhé!

Không phải là ích kỉ hay gì đâu, nhưng cái cảm giác, tâm huyết của mình không được biết đến mà còn bị người khác nhận vơ nó khó chịu lắm!

Có vào 1 trang web thì nó có ghi tác giả là Zugaikotsu, trang gì mà ... ấy, cũng cảm ơn nhiều!

Ta cũng xin nhắc lại, truyện của ta hoàn toàn do ta tự viết và chỉ up trên wattpad thôi nhé!

+ s:// .wattpad.com/user/Zugaikotsu : đây là link Wattpad

+ s:// .facebook.com/nguyenlyly.bui : đây là link Facebook

Cảm ơn mọi người!

Nó bước vào phòng, thấy cậu cùng với Fufu đang ngồi dưới đất ăn táo. Cậu ăn được một miếng thì lại cắn một miếng dứt cho Fufu. Nghe tiếng mở cửa, cả hai quay đầu lại nhìn ngay lập tức, thấy nó thì quảng luôn quả táo xuống đất, hốt hớ chạy ra.

- Sao mà về trễ thế?

- Gâu...gâu...

Nó nhìn hai vật thể, một kéo chân, một kéo tay, thật sự không biết nên nói gì.

- Mới có 9 giờ thôi, trễ cái gì! Mà nữa, sao hai đứa mày lại ở trong phòng tao?

- Không ở phòng mày thì ở đâu? - Cậu vịn vịn người, hỏi lại.

- Mày không có phòng à? - Nó không thể nào chấp nhận được câu hỏi vớ vẩn của cậu.

- Tại bỗng dưng tao cảm thấy phòng tao thật trống trải, nên dù không muốn làm phiền mày nhưng tao không biết đi đâu cả! - Nói rồi cậu cố nháy nháy mắt sao cho trông thật tội nghiệp, nhưng thật tiếc, cậu càng nháy càng làm nó phát gớm.

- Xuống phòng Fufu mà nằm!

- Ý mày là...nói thẳng toẹt ra...tức là chuồng chó hả?

- Thông minh đấy! - Nó cười toe toét nhìn cậu, rồi cúi xuống ôm Fufu nhảy lên giường.

Để lại cậu đứng trước cửa phòng với biểu cảm thế này (° °). Quay đầu nhìn nó và con Fufu đầy uất hận, không biết phải làm sao để thể hiện nỗi bức dọc và tủi thân thì cậu bỗng nhìn thấy quả táo nằm lẩn lóc trên đất. Hít một hơi, cậu bắt đầu chơi trò ‘ Giận cá chém thớt ’.

- Fufuuuuu, tại sao quả táo lại nằm dưới đất thế kia?

Fufu giật mình nhìn cậu, rồi nhìn ngón tay cậu đang chỉ vào quả táo nằm dưới đất, sủa chống đối.

- Gâu...gâu gâu gâu gâu...gâu...

- Dám cãi lại papa à?

- Chính mày quăng xuống đất giờ dở giọng gì đấy? - Nó bất bình. Fufu thấy được bênh thì rúc vào lòng nó.

- Nhưng...nhưng...lúc tao quăng xuống nó phải nhặt chứ...

- Bỏ thẳng thần kinh! Về phòng đi, hôm nay tao muốn ngủ sớm.

Nghe nó nói muốn ngủ sớm, cậu nghĩ nó mệt, nên cũng không đòi co nữa, vào phòng định bế Fufu đi thì bị nó chặn lại:

- Mày làm gì thế?

- Thì mày bảo muốn ngủ mà? - Cậu ngờ vực nhìn nó.

- Tao bảo muốn ngủ, sao mày ra đây làm gì?

- Bé Fufu về!

- Hôm nay Fufu ngủ với tao, mày đi ngủ đi.

Fufu nghe vậy, đuôi vẫy lia lịa, còn cậu mặt dài như cái ống bơm.

- Tại làm sao mà nó được ngủ cùng mày, còn tao thì phải về phòng?

Nó nhìn cậu kiểu ‘ Mày có thấy nào mày thiếu chất xám sau khi hỏi câu đó không? ’. Không trả lời câu hỏi, nó chỉ nói:

- Tao mệt! Cho tao ngủ nhé!

Giọng nói nó ngọt lịm, làm cậu bị câu dẫn.

- Vậy tao về phòng nhé! Có chuyện gì thì gọi nha! Ngủ ngon!

- Ừ! Cảm ơn mày!

Nhẹ nhàng khép cánh cửa, bước được vài bước, cậu chợt cảm thấy có gì đó không đúng. Hình như...hình như...cậu bị lừa rồi! ~

~~Nó sau khi xong xuôi mọi việc và trèo lên giường nằm, bỗng nhiên lại nhớ tới chuyện của Minh Thiên.

” - Ừa, là thế này! Bạn anh nó thích một cô gái, mà đứa em trai của bạn anh cũng thích cô kia. Bạn anh rất thương em trai, luôn sẵn sàng hi sinh tất cả để em trai được thoải mái và vui vẻ, nhưng riêng chuyện

lần này, nó cảm thấy không thể vì em trai. Nó cũng rất yêu cô gái kia, là tình cảm thầm kín của mười mấy năm trời và dù có cố gắng thế nào, nó vẫn không quên cô gái kia được. Và thế là nó bị dằn vặt giữa tình yêu và tình anh em. Và nó cũng có cảm giác, dường như cô gái kia có tình cảm với em trai mình. Nhưng dù thế, nó vẫn cứ không thể dứt khỏi cô gái đó được. Và nó hỏi anh, nên cố gắng hay bỏ cuộc. Nó không muốn vứt bỏ tình yêu của mình, nhưng cũng không muốn làm em trai tổn thương. Em nghĩ nên thế nào? ”

” - Du, cảm ơn em! Vì em đã cho anh thêm sức mạnh và dũng khí! ”

Nghĩ tới câu chuyện anh kể, câu nói cảm ơn của anh, nó bỗng dưng cảm thấy lo lắng. Không hiểu sao, nó nghi ngờ câu chuyện đó là của chính bản thân anh. Ánh mắt và giọng nói của anh khi kể, thật sự vô cùng tâm trạng.

” Chẳng lẽ anh Thiên xảy ra chuyện gì? ”

Câu hỏi đó chợt xuất hiện trong đầu nó. Nó cảm thấy bất an. Nó có nên hỏi anh đã có chuyện gì xảy ra không? Chắc là không đâu nhỉ? Chuyện của anh mà nó hỏi thì kì lắm! Nhưng...

Và cứ thế, nó suy nghĩ mãi cho đến khi dần chìm vào giấc ngủ. Trong mơ, nó thấy anh nhìn nó bằng ánh mắt buồn rầu và đau khổ, rồi anh lặng lẽ quay về Mỹ, anh lặng lẽ xóa mọi vết tích, lặng lẽ rời xa cuộc sống của nó và cậu như trước đây anh từng làm.

Đang ngủ, Fufu bỗng cảm thấy người nằm cạnh mình run rẩy. Fufu vội vàng liếc mắt nó rồi đặt ” tay ” mình lên tay nó. (Mọi người đừng nghĩ là hư cấu >< vì= ” có= ” lần= ” ta= ” buồn,= ” chớ= ” con= ” nhà= ” ta= ” liếm= ” mặt= ” ta= ” rồi= ” tự= ” nhiên= ” đặt= ” tay= ” lên= ” lưng= ” ta= ” xong= ” ngủ= ” tiếp= ” đó.= ” >

Nó, cảm nhận được hơi ấm, cơn ác mộng cũng biến mất. Lại một giấc mơ khác. Lần này, là cảnh ở sân bay nhiều năm trước, anh không bỏ bọn nó lại mà ôm bọn nó vào lòng rồi bảo anh sẽ ở lại, anh sẽ không đi, rằng nó và cậu đừng khóc. Rồi anh ở lại với bọn nó thật! Và bọn nó đã hạnh phúc biết bao trong cái cuộc sống được cùng anh lớn lên.

~~Ở một nơi khác, Minh Thiên cầm tấm ảnh từ thuở thơ ấu và ngắm nhìn chăm chú. Anh nhìn bản thân, nhìn cậu rồi nhìn nó.

Anh đặt tấm ảnh lên bàn rồi dựa lưng vào ghế, thở dài một hơi.

Tình yêu là gì? Mà vì sao khi biết bản thân mình và người xung quanh sẽ bị tổn thương, con người ta vẫn cứ lao đầu vào? Yêu là hận, yêu là đau hay yêu là vui, yêu là mừng? Tại sao bây giờ, anh chỉ cảm thấy day dứt thế này?

Anh không phải là anh trai tốt, anh không thể hi sinh vì em trai mình, anh quá ích kỉ!

- Lạnh, đừng giận anh nhé! Cho anh trai vì bản thân mình một lần này thôi! - Nhắm mắt lại, anh thều thào với chính bản thân mình.

~~Sáng hôm sau.

Một tuần mới lại bắt đầu, và việc đi học lại tiếp tục.

Trong suốt cả ngày hôm nay, nó cứ nhìn Minh Thiên và phân vân liệu có nên hỏi anh đã xảy ra chuyện gì không?

Và việc đó đã thật sự khiến ai kia phát bực. Vừa bước ra khỏi cổng trường, cậu đã hất hàm hỏi nó:

- Ê!

- Lại có chuyện gì? - Nó chán nản hỏi cậu. Cứ mỗi lần cậu ” ê ” với nó là y như rằng sắp có chuyện. Nó hiện giờ thật sự đang lo cho anh nên không còn tâm trạng đâu mà đùa giỡn với cậu nữa.

- Mà làm cái gì mà hôm nay cứ thơ thẩn thế? Nhìn đi đâu suốt vậy?

- Tao ngắm cảnh thôi.

Cậu vốn không muốn hỏi thẳng toẹt ra, nhưng cái câu trả lời của nó làm cậu.....làm cậu.....muốn bùng nổ. Sự thật rõ ràng rành ra đấy, mà nó còn nói dối được.

- Ngắm cảnh cái đầu mày! Mày tưởng tao mù hử? Hử? Mày nhìn ông Thiên rõ ràng rành ra đấy, nói dối làm gì?

- Mày biết thế rồi còn bày đặt hỏi làm gì nữa?

Nó thừa nhận kìa! Ôi trời ơi, nó dám thừa nhận, cậu cảm thấy cực kì tổn thương.

- Sao mày dám thừa nhận là mày ngắm ông? Hử? Hử?

Nó thật sự chỉ muốn cho cậu vài đập. Thở dài một hơi, cố gắng kiềm chế để không đánh cậu giữa đường, nó đành hỏi cậu:

- Rốt cuộc mày muốn nói gì?

- Hôm qua, mày với ông Thiên xảy ra chuyện gì à? - Đây chính là câu hỏi mà cậu muốn hỏi nhất kể từ khi nó đi chơi về. Nó đi chơi với thằng khác cậu đã khó chịu rồi, lần này đi về, tâm trạng còn thất thường thế này, bảo cậu phải làm sao?

- Không có gì đâu!

- Hehe, đừng nói với tao là mày thích Minh Thiên nhé? - Dù ngoài mặt cười nhưng trong lòng cậu thật sự rất khó chịu khi nói câu này ra. Chuyện tình cảm, cậu không còn đủ tự tin được nữa rồi!

- Đương nhiên là không! - Nó bình thản trả lời. Đợi đến ngày nó nói nó thích cậu, thì cậu sẽ rõ. Chắc ngày đó cũng sớm đến thôi, nó sẽ tiến thẳng tới bước cuối luôn, khỏi lằng nhằng làm gì ất công. Không cần kế hoạch, không cần mất thời gian, chỉ cần nói thẳng ra là được. Còn chuyện về sau? Sau này tính sau.

Chả biết nó có nói thật không, nhưng cậu vẫn thật sự lo lắng. Cậu phải sớm hành động thôi!

Và mọi chuyện yên bình trôi qua, cho đến ngày hôm sau.

Thứ ba, nó vẫn đi học như bình thường, mọi chuyện cũng không có gì lạ. Nó đi học xong thì về nhà, rồi dùng bữa với mọi người.

Buổi trưa đang nằm đọc truyện thì bỗng có người gọi. Nó cầm điện thoại, là số lạ gọi tới. Suy nghĩ một lúc, nó quyết định bắt máy.

- Alô?

- Du, là tôi, Mỹ An!

- Cậu gọi tôi làm gì?

- Tôi muốn hẹn cậu ra quán cafe để có thể xin lỗi về việc đã làm với cậu ở hội thao! Lúc đó là do tôi quá ngu ngốc và không suy nghĩ thấu đáo, thật sự xin lỗi cậu.

- Ồ? - Nó rất muốn nói thẳng vào mặt Mỹ An câu này ‘ Cũng biết là cậu ngu ngốc cơ đấy? ’, nhưng người lịch sự, ai lại làm thế. - Thế thì cậu đã xin lỗi xong rồi đấy, không cần phải ra tận quán cafe nữa đâu.

- Không, tôi muốn có thể xin lỗi cậu堂堂 hoàng! Du hãy cho tôi cơ hội để tôi không còn phải áy náy nữa!

- Thế thì hãy đợi lên trường đi!

- Cậu cũng biết, lên trường Lãnh sẽ bám dính lấy cậu mà, đặc biệt là biết đi với tôi, Lãnh đương nhiên sẽ không bỏ qua. Du, tôi biết cậu là người tốt, xin cậu hãy hiểu cho tôi lần này được không? Có thể đối với cậu, lời xin lỗi này chẳng là gì, nhưng đối với tôi, lời xin lỗi này sẽ xóa đi những áy náy, những lỗi lầm của tôi. Cả việc hôm trước tôi đã tỏ thái độ với cậu, đã huých tay cậu. Cho tôi xin lỗi!

Nó im lặng. Nó thật sự chẳng muốn đi chút nào cả, nó không thích Mỹ An, nhưng đây không phải là chuyện thích hay không thích mà nó vốn không muốn ngồi uống cafe với những người xa lạ. Nhưng Mỹ An nói thế này làm nó khó xử quá!

Suy nghĩ một lúc, nó quyết định đành đi, dù sao nó cũng không muốn người khác phải năn nỉ mình thế này!

” Chỉ cần đi một chút thôi là được ấy mà! ”, nhủ thầm trong lòng, nó nói với Mỹ An:

- Được rồi! Ở đâu?

- Du, cảm ơn cậu! Cảm ơn cậu nhiều! Là cafe Navie ở đường xyz, hẻm xxx. Tôi sẽ chờ cậu!

- Được, tôi sẽ tới!

Cúp máy xong, nó thay đồ rồi bước xuống nhà chào Kỷ Vân.

- Mẹ ơi, con đi đây một chút, tí nữa về nhé!

- Ủ, đi với Lanh à?

- Dạ không!

Kỷ Vân cũng không hỏi nhiều, chỉ dặn dò con gái một chút rồi lại tiếp tục làm việc.

Nó bắt taxi tới trước hẻm xxx rồi xuống xe, đi bộ vào.

Hẻm vắng tanh, đi một đoạn rồi mà nó vẫn không thấy quán cafe nào cả.

Đi được một lúc, cảm thấy có người ở đằng sau, nó liền quay lại. Đằng sau nó là một thằng con trai cao lớn, nó cũng chẳng bận tâm gì lắm, tiếp tục đi tiếp. Ai ngờ, mới bước được vài bước, nó liền bị tên con trai kia dùng khăn bịt miệng. Vội vàng đẩy ra nhưng không được, nó đang định lấy sức để quật tên kia thì bỗng dừng chân tay bủn rủn, người không còn sức lực. Trong cái khăn có thuốc mê!

Mắt nó nhắm lại và hoàn toàn mất hết ý thức. Tên kia thấy vậy thì lục lấy cái điện thoại của nó, tắt nguồn rồi quăng xuống đất, nhìn Hoàng Oanh và Mỹ An đang bước tới, gật đầu.

~~Cậu đang trèo qua ban công phòng nó, mở cửa ra, không thấy nó, nghĩ nó ở dưới tầng nên ngồi chờ.

Chờ đến 10 phút vẫn không thấy nó lên, đành phải xuống nhà dưới. Xuống nhà dưới thấy chỉ có mình Kỷ Vân thì ngạc nhiên:

- Ủa? Du đâu rồi hả mẹ?

Kỷ Vân ngẩng đầu nhìn con trai rồi nói:

- Nãy nó bảo nó đi có việc, mẹ tưởng nó nói cho con biết rồi?

- Dạ không, có nói gì đâu! Hồi trưa nó còn rủ con chiều đi ăn kem mà! Nó đi bao lâu rồi hả mẹ?

- Cũng cỡ 45 phút rồi đó!

- Để con gọi nó thử xem!

Cậu lấy điện thoại, bấm số nó. Một giọng nói truyền tới:

” Thuê bao quý khách vừa gọi hiện thời không liên lạc được! Xin quý khách vui lòng gọi lại sau! ”

- Mẹ ơi! Thuê bao rồi!

Kỷ Vân nghe vậy thì ngạc nhiên, hỏi lại:

- Điện thoại nó chắc chắn không hết pin, làm sao thuê bao được? Nó cũng không bao giờ tắt nguồn! Nếu đi chơi thì chỉ có đi với mấy đứa thời mấu giáo, thế thì con cũng phải biết chứ?

- Để con gọi Minh Thiên thử!

Rồi cậu gọi anh, Kỷ Vân cũng bỏ hết hồ sơ xuống, chăm chú.

- Sao hôm nay lại gọi anh thế này? - Minh Thiên bắt máy, vẫn là giọng nói dịu dàng và đầy ý cười.

- Du có ở chỗ anh không?

- Hử? Không! Hôm nay anh đâu có gặp Du!

Nghe vậy cậu càng lo lắng hơn. Nhìn Kỷ Vân bên cạnh, cậu khẽ lắc đầu, lúc này giọng anh lại vang lên:

- Đã xảy ra chuyện gì à?

Đến lúc này, cậu không còn quan tâm đến việc anh có là tình địch hay không, đành nói cho anh biết:

- Du đi đâu cả tiếng đồng hồ rồi, điện thoại cũng tắt.

- Cái gì?

- Giờ tôi sẽ dùng hệ thống định vị cài trên điện thoại Du, chỉ mong điện thoại chỉ tắt nguồn chứ không hư hại gì.

- Được rồi, 10 phút nữa anh sẽ qua đó!

Dứt lời, anh cắt điện thoại, mặc vội cái áo khoác, rồi cầm chìa khóa xe, chạy xuống tầng hầm.

Còn cậu và Kỷ Vân giờ đang nhìn vào hệ thống định vị. Nó đang ở hẻm xxx, đường xyz.

- Gọi mẹ Linh luôn đi! Mẹ con mình đi xem thử thế nào!

- Vâng!

Cậu qua nhà gọi Trúc Linh rồi tiện thể nhắn tin cho anh, bảo anh đi đến địa chỉ kia.

15 phút sau, 3 mẹ con tới nơi, cũng là lúc Minh Thiên tới. Để xe ở ngoài, 4 người đi bộ vào hẻm.

Đi sâu vào trong thì bỗng nhiên nhìn thấy điện thoại của nó nằm trong góc. Kỷ Vân cầm điện thoại lên.

- Đúng là của Du rồi! Nó xảy ra chuyện gì rồi! Gọi, mau gọi cho Nguyên Hoàng và Khắc Huy đi! - Nhìn thấy điện thoại của con gái nằm lẩn lóc trên đất, Kỷ Vân không còn giữ được bình tĩnh. Vừa dứt lời, nước mắt cô đã chảy dài.

Cậu vội gọi điện cho bố, nói sơ qua tình hình rồi báo cảnh sát đến đây.

Theo lí mà nói, mất tích 24h, báo cảnh sát mới có hiệu nghiệm nhưng Nguyên Hoàng có quen biết nên có thể tìm ngay bây giờ.

Một lúc sau, cảnh sát, Nguyên Hoàng và Khắc Huy đến nơi. Về lo lắng hiện rõ trên mặt hai người bố.

Vị cảnh sát mời mọi người về nhà để biết thêm nhiều thông tin, còn những người cảnh sát kia thì ở lại để điều tra hiện trường.

~~Trong lúc đó, ở một nơi khác.

” Rào.”

Nguyên một xô nước lạnh hắt vào người nó, làm nó tỉnh lại.

Nó mở mắt ra nhìn, thì thấy Mỹ An, Hoàng Oanh và rất nhiều thằng bặm trợn khác xung quanh mình. Kéo kéo tay thì phát hiện bị trói, nó lại nghĩ:

” Quả này là xong rồi! ”

- Mà tỉnh rồi à? – Hoàng Oanh lên tiếng.

- Nước đá đầy, lạnh không? – Mỹ An cười hỏi nó.

Nó nheo mắt nhìn hai nhỏ, rồi lại nhìn chằm chằm Mỹ An, không nói gì. Mỹ An bị nhìn, chợt cảm thấy chột dạ. Một lúc sau nó mới chậm rãi mở miệng:

- Đây là cách cậu xin lỗi tôi à?

- Xin lỗi mà? Hừ, tại sao tao phải xin lỗi mà? Mà đừng làm tưởng, tao trước giờ chưa hề hối hận hay áy náy về việc đã hại mà.

Nó không quan tâm đến câu trả lời của Mỹ An, tiếp tục hỏi:

- Tại sao lại làm chuyện này? Vì Lã à?

Nó hỏi câu này là thắc mắc thật lòng. Tại vì nó thấy chuyện của Lãnh thì sao lại bắt nó? Không được Lãnh thích thì là lỗi của nó à? Mà đâu có ai vì chuyện người khác không thích mình mà chơi trò bắt cóc nhỉ? Nó nghĩ chuyện đó thật sự rất khó xảy ra.

- Đúng vậy! Chính là vì Lãnh!

Nó sốc nặng! Chuyện này quá là kì khôi!

- Gì chứ? Tôi làm gì mà các cậu lại bắt tôi? Chuyện của Lãnh? Lãnh không yêu, không thích các cậu thì là lỗi của tôi sao?

- Chính là lỗi của mày, vì có mày nên Lãnh mới không chú ý đến bọn tao! Nên bọn này nhất định ày một trận. Mày cứ kiêu ngạo đi! Thật chướng tai gai mắt!

Gì mà chướng tai gai mắt, người nói câu đó phải là nó mới đúng!

- Hai cậu có biết cái gì gọi là đơn phương không? Chẳng lẽ hai cậu thích Lãnh, Lãnh phải thích lại hai cậu, đó mới là lẽ phải à? Mà ai kiêu ngạo, ai chướng tai gai mắt? Chẳng phải hai cậu sao? Mà dù cho không có tôi đi nữa, Lãnh vẫn sẽ không bao giờ thích hai cậu, hai...

Chưa kịp nói hết câu, Hoàng Oanh đã tát nó, rồi chỉ tay vào mặt nó:

- Mày nên biết vị trí và hoàn cảnh bây giờ của bản thân! Hiểu chưa? Mày không có quyền gì để mà lên tiếng ở đây cả!

Nó chỉ cười, không trả lời. Vì giờ không còn cần thiết.

” Mày hãy nhớ cái tát này! ”

- Tất cả ra ngoài. Để lại 3 người ở đây thôi. Mỗi lượt chơi, chơi 3 người thôi! Cứ chơi thỏa thích, đến tối tôi sẽ xử lí nó. – Hoàng Oanh nhìn nó cười. – Mày sắp được ném thử H₂SO₄, cứ chờ nhé!

Rồi tất cả đi ra, chỉ còn lại nó và 3 người khác ở trong phòng.

3 tên kia nhìn nó rồi cười một cách dâm dề. Một tên lại gần và sờ chân nó, sờ từ dưới lên.

Nó cảm thấy ghê tởm, thật sự rất muốn bật khóc. Nhưng lúc này, nó lại càng phải bình tĩnh hơn bao giờ hết.

Trong lúc 3 tên đang chăm chú với chân nó, một thằng còn đang đưa tay lên để kéo khóa quần nó ra thì...

” Phập ”

Nó cảm con dao đâm thẳng vào mặt của một thằng cạnh mình, rồi nhân lúc hai tên còn lại đang ngớ ra, liền co chân lên, cầm dao cắt đứt dây thừng và ối thằng một đá ngay chỗ đó.

- Việc giấu mọi người cái gì mình cũng biết có vẻ rất có lợi nhỉ! Nói ấy thằng oắt con biết, chị đây là dân võ nhé, biết chưa? Hả? Hả? Hả?

Cứ mỗi lần ‘ Hả? ’ nó lại đá và đâm hai tên kia. Lúc đó tên còn lại bị nó đâm vào mặt, từ đằng sau, chồm lên định đánh nó, nó vội quay lại và đá vào bụng tên kia. Trong lúc ba tên vẫn nằm lăn lóc dưới đất, nó vội lấy điện thoại của một tên định gọi cho cậu, thì một tiếng hét vang lên:

- Mau vào đây! Nhanh lên! Con nhỏ đó thoát rồi!

Tiếng hét vừa dứt, gần 20 người xông vào. Mỹ An và Hoàng Oanh đã đi đâu đó, nên không có mặt ở đây.

- Chậc! - Nó vì chưa bao giờ đánh người nên không dám ra tay đánh quá mạnh, nãy đâm dao vào mặt tên kia đã thấy kinh lắm rồi, cứ có cảm giác như giết người. Nhưng giờ nó lại hối hận, khi nãy sao quá nhẹ tay.

Bỏ điện thoại xuống, nó cầm con dao, chuẩn bị sẵn tư thế. Thật may sao, khi chiều, không biết nghĩ gì mà nó lại cầm con dao sư phụ tặng, để trong túi quần. Thật may mắn quá!

Rồi bọn kia xông lên, cầm đủ thứ vũ khí, nó lao vào đánh. Cố gắng dùng hết sức, cố gắng kiềm nén cảm giác hoảng sợ, mỗi khi đâm dao vào người nào đó.

Và rồi nó bị trúng một nhát dao ngay lưng, rất sâu và dài.

- Á. - Cảm giác đau đón truyền tới. Nó cũng dần đuối sức rồi. Dù có giỏi võ thể nào đi chăng nữa, nó cũng chỉ là đứa con gái, đánh bại từng này người, thật sự là quá sức với nó.

Và rồi nó tính kế. Vừa cố gắng cầm cự, nó cố gắng tiến về phía cánh cửa. (Ta không biết phải miêu tả mấy cảnh hành động làm sao cả, nên viết ngắn gọn nhé, mọi người chịu khó tưởng tượng xù >0<)

Nó chạy nhanh ra cửa, đóng cửa rồi bấm ổ khóa lại, chạy ra ngoài. Vừa ra đến ngoài, cảnh rừng bao la làm nó choáng ngợp.

Ổ khóa sắp không giữ được nữa, nó quyết định chạy trốn vào rừng trước. Đến lúc nó vừa chạy vào bụi cây, bọn kia đã phá xong cửa, những người còn khá lành lặn, vội vàng đuổi theo vết máu của nó, nhìn thấy có gì đó thấp thoáng sau bụi cây, liền lôi cả súng ra bắn. Lúc này vì yêu cầu của khách là nó phải sống nên không dám dùng súng, còn bây giờ, không còn cách nào khác nữa rồi.

Nó bị trúng viên đạn ngay vai trái, đau đớn tăng thêm gấp mấy lần, vội vàng ôm vai bỏ chạy. Cố gắng lấy tay giữ máu đừng chảy xuống đất.

Xung quanh nó là rừng núi, đằng sau là gần 10 người đuổi theo, khắp người lại bị thương, nó không biết nó còn có thể cầm cự được bao lâu.

Lần đầu tiên trong đời, nó sợ hãi như thế này! Lần đầu tiên nó cảm thấy được ranh giới mỏng manh giữa sự sống và cái chết.

Nó cứ chạy, chạy mãi cho đến khi trời sẩm tối và nó hoàn toàn kiệt sức. Đành ngồi tạm xuống cái cây gần đó, để nghỉ ngơi. Ngồi một chút thôi rồi nó sẽ lại chạy tiếp. Bỗng dưng, nó cảm thấy choáng váng đến cực độ, mọi thứ tối sầm và nó ngất đi. Nó bị mất quá nhiều máu! Nó ngã và lăn xuống đồi.

Bọn xã hội đen nghe thấy tiếng động, vội chạy ra chỗ đó, chỉ thấy vết máu chảy dài xuống dưới, vội vàng rẽ bụi cây, chạy xuống theo.

Vết máu kéo dài tới cuối đoạn đường, và hết đoạn đường đó là vực sâu, ở dưới là khu biển nổi tiếng với những mỏm đá sắc nhọn bậc nhất thế giới.

- Ngã xuống đây thì chỉ có đường chết! Chúng ta quay về thôi! - Một tên trong số đó nói và tất cả quay về.

~~~ Các ông sao không để chúng tôi đi tìm? Con gái tôi đang gặp nguy hiểm, vì sao cứ giữ chúng tôi lại? Con gái tôi, đó là con gái tôi! Làm ơn...làm ơn.....con ơi..hức....con ơi...

23. Chap 22 : Anh Không Muốn Từ Bỏ Khi Chưa Cố Gắng!

Ta ghét cầu huyết, ta ghét ngược! Vậy đi! =3=

Ờo, ta ẩn nhằm đăng truyện nên vội xóa vì chưa có viết xong chap, làm mọi người hết hồn .-. xin lỗi nha >

Tặng ột bài violin & piano để đền bù nè ( )

Nhân tiện, ta cũng là dân violin đó nha >

- Bác sĩ, bác sĩ! Làm ơn hãy cứu cô gái này! Làm ơn! - Một nhóm thanh niên 6,7 người hét hoảng bẽ mặt cô gái máu me đầy người xông thẳng vào bệnh viện.

Các bác sĩ và y tá trực vội vàng đưa nó vào phòng cấp cứu, chuẩn bị bắt đầu tiến hành chữa trị cho nó.

Ở bên ngoài, một người y tá hỏi nhóm thanh niên:

- Anh chị là người thân của bệnh nhân à? Bệnh nhân đã xảy ra chuyện gì vậy ạ?

Một anh chàng người dính đầy máu vì bẽ nó trả lời thay cả nhóm:

- Không! Chúng tôi không quen biết cô ấy! Nhóm tôi đang đi chơi trong núi, nhìn thấy cô ấy lăn từ trên cao xuống, vội vàng chặn lại. Chỉ sợ chậm trễ một chút là cô gái ấy đã rơi xuống vực. - Nghĩ lại đến khoảng

khắc đó, anh chàng lại rùng mình hoảng sợ. Chỉ cần bọn anh chậm chân một chút nữa thôi là số phận của cô gái đó....

- Còn nhiều chuyện khác nữa, tôi nghĩ phải để lại nói với cảnh sát! Giờ chúng tôi sẽ gọi cảnh sát! Mong mọi người hãy cố gắng cứu cô gái ấy! - Một người khác lên tiếng.

Y tá không hiểu rõ chuyện gì xảy ra cũng không hỏi nhiều, chỉ im lặng gật đầu rồi bỏ đi.

Nhóm thanh niên kia nhìn nhau rồi một người cầm điện thoại, gọi cho cảnh sát.

- Alo, cảnh sát ạ! Tôi....

-15 phút sau-

- Tôi là cảnh sát, anh có phải là người báo tin hay không? - Một trong hai đồng chí cảnh sát hỏi Vĩnh (người báo cảnh sát, người bế nó).

- Vâng, là tôi!

- Cô gái đó....? - Người cảnh sát còn lại hỏi.

- Cô ấy vẫn đang trong phòng cấp cứu. Cô ấy bị thương rất nặng!

- Vậy phiền anh hãy kể lại cho chúng tôi mọi việc đã diễn ra!

- Vâng, nhóm tôi hôm nay có chuyến đi dã ngoại ở vùng rừng núi Thanh Hòa (hư cấu hết nhé, hãy để trí tưởng tượng bay cao), khoảng buổi chiều có nghe tiếng súng nổ, chúng tôi nghĩ là thợ săn nên không để ý lắm. Đến chiều tối, đang đi thì thấy cô gái này lặn từ trên cao xuống và đâm thẳng xuống vực nên bọn tôi vội chạy ra giữ cô ấy lại. Lúc đó, cô gái bất tỉnh, trên người toàn máu, chúng tôi lại nghe thấy tiếng bước chân và tiếng ra lệnh tìm cô gái nào đó, vì sợ đám người đó là người tấn công cô gái nên chúng tôi vội trốn vào rừng rồi đưa cô ấy đến bệnh viện. Tất cả là như thế!

- Thời gian anh chị nghe thấy tiếng súng là chiều nay, và phát hiện ra cô gái đó là vào chiều tối?

- Vâng! Khoảng từ 3h45 đến 5h30, bọn mày nhỉ? - Vĩnh quay sang hỏi đám bạn của mình.

- Ủ, khoảng tầm thời gian đó!

Hai người cảnh sát nhìn nhau gật đầu rồi một người rút điện thoại ra.

- Sếp, phát hiện một nạn nhân bị dẫn đến vùng rừng núi Thanh Hòa, bị thương và có thể bị trúng đạn. Thời gian khá trùng khớp với nạn nhân mất tích Phạm Băng Du.

-...

- Vâng, chúng tôi đang ở bệnh viện ABC, cô ấy đang trong phòng cấp cứu, được một nhóm thanh niên nhìn thấy và cứu.

-...

- Rồi! - Cất máy, cảnh sát quay sang nói với Vĩnh. - Phiền mọi người ở lại thêm chút nữa! Mong mọi người thông cảm!

- Vâng, không sao đâu ạ! Cứu người mới quan trọng!

Hai cảnh sát nghe được câu nói này bỗng cảm thấy ấm lòng. Trên đời này, còn bao nhiêu người được như vậy nữa?

~~Vị đội trưởng đội cảnh sát quay sang nói với mọi người:

- Có một cô gái bị thương ở trên núi Thanh Hòa, đã được cứu, vẫn đang cấp cứu trong bệnh viện ABC. Thời gian nếu so với Băng Du thì khá trùng khớp. Chúng ta đi thôi!

Ông vừa dứt lời, mọi người liền mừng rỡ, vội vàng chạy ra lấy xe.

" Ông trời ơi! Làm ơn hãy là con gái con! Làm ơn hãy cho nó được bình yên vô sự! Chỉ cần con gái con được an toàn, mọi thứ con xin gánh hết! " - Kỳ Vân vừa suy nghĩ vừa không kiềm được nước mắt.

Nguyên Hoàng ngồi ở ghế lái, nhìn vợ mình qua gương chiếu hậu, nhẹ nhàng an ủi:

- Đừng khóc nữa em, con gái chúng ta sẽ không sao đâu! Chúng ta sẽ đến với con bé ngay đây! Con bé nhất định sẽ ổn mà. Em phải tin tưởng con mình chứ!

Khắc Huy cũng xót ruột và đau lòng, nhưng vẫn cố kiềm chế, nói lời an ủi:

- Đúng đấy, Vân với Linh. Du sẽ không sao đâu! Con bé làm sao mà có chuyện gì được.

Còn ở trong xe của anh, không khí im lặng bao trùm. Anh chăm chú lái xe, còn cậu nhìn chăm chăm ra cửa sổ.

Có thứ gì đó lấp lánh trong mắt cậu. Là cậu đang khóc! Cậu đang trách bản thân mình không bảo vệ tốt cho nó, cậu đang xót xa và đau lòng vì nó. Người con gái bé nhỏ mà cậu yêu, cậu trân trọng, cậu nuông chiều, lại phải chịu đau đớn như vậy. Làm sao mà nó chịu nổi? Mắt cậu long lên sòng sọc.

” Hoàng Oanh và Mỹ An, hai đứa mày sẽ phải trả giá! Và tất cả những đứa làm Du đau, bọn mày phải nhất định phải trả giá! ”

Anh ngồi bên cạnh, khuôn mặt vô cảm. Nhưng đôi bàn tay nắm chặt vô lăng đến trắng bệch.

~~Một lúc sau, tất cả đến bệnh viện. Trúc Linh và Kỷ Vân chạy đến chỗ 2 anh cảnh sát kia, không tìm được nước mắt mà hỏi:

- Có phải con gái tôi không? Con gái tôi có xảy ra chuyện gì hay không? - Rồi lại quay sang hỏi y tá gần đó. - Khi nào con gái tôi mới phẫu thuật xong? Nó bị sao? Tôi cũng là bác sĩ, hãy nói tôi biết tình trạng của con bé đi!

Y tá nhìn Kỷ Vân e ngại, không biết có nên nói không.

Kỷ Vân biết y tá không tin mình, đành nói cả tên ra.

- Tôi là Kỷ Vân của H&S. Hãy nói cho tôi biết tình trạng của con gái tôi! - Trong giới y khoa, Kỷ Vân khá có tiếng. Cô rất giỏi và còn là học trò cưng của vị giáo sư nổi tiếng của ngôi trường danh tiếng tại Mỹ.

Y tá nghe vậy, ngạc nhiên, trong mắt liền xuất hiện sự sùng bái và ngưỡng mộ, nhưng cô sớm lấy lại sự nghiêm túc của mình.

- Bệnh nhân bị chém sau lưng, vết chém dài và sâu. Một viên đạn sượt qua vai trái, không ảnh hưởng nhiều. Hiện giờ các bác sĩ đang cầm máu và xử lý vết thương. Sẽ nhanh thôi ạ!

Vừa dứt lời, một giọng nói gấp gáp vang lên:

- Trong kho hết máu nhóm A rồi, người nhà bệnh nhân có đây không?

- Có! Tôi là bố nó! Lấy máu của tôi đi!

- Mời anh theo tôi!

Nguyên Hoàng đi theo y tá, Khắc Huy ở lại, quay sang nhìn nhóm thanh niên đã cứu nó, anh mỉm cười rồi nói:

- Gia đình chú nợ các cháu một ân tình! Không biết làm sao để thể hiện lòng cảm kích và biết ơn. Đây là danh thiếp của chú, có gì cần giúp đỡ, các cháu đừng ngại, hãy để cho gia đình chú có thể báo đáp ân tình ngày hôm nay!

Vĩnh nhìn danh thiếp, nhận lấy rồi nói:

- Danh thiếp cháu xin nhận, còn chuyện báo đáp không cần đâu chú ạ! Giúp người là lẽ thường tình, có gì đâu mà phải báo đáp hả chú?

- Thế sao được! Cháu đã cứu con bé nhà chú, mà thế này thì gia đình chú áy náy lắm!

Vĩnh cười nhìn Khắc Huy, rồi nói:

- Vậy thì thế này đi! Đợi khi con gái chú khỏe lại rồi, gia đình chú mời bọn cháu một bữa, thế là được rồi ạ!

- Được, được! Cho chú số điện thoại để liên lạc nhé!

- Vâng. 098xxx

Trong khi đó, anh và cậu ngồi yên lặng trên dây ghế chờ, mắt nhìn cửa phòng cấp cứu không rời.

~~Nửa tiếng đồng hồ trôi qua, lúc này, cánh cửa phòng cấp cứu bật mở. Mọi người vội vàng đứng dậy, chạy về phía nó. Vị bác sĩ già tháo khẩu trang, rồi nói:

- Cô bé đã qua cơn nguy kịch rồi! Mất máu nhiều nên dẫn đến tình trạng này, còn lại hoàn toàn không bị nhiễm trùng hay nguy hiểm gì cả. Viên đạn chúng tôi cũng đã lấy ra và gói lại, y tá của tôi sẽ đưa cho các anh cảnh sát. Còn giờ cô bé cần được nghỉ ngơi, chúng tôi sẽ đưa cô bé về phòng.

Và hiện tại, nó đang nằm trên giường bệnh trong một căn phòng vip rất rộng và tiện nghi. Mắt nó vẫn nhắm nghiền, làn da tái nhợt.

Kỷ Vân ngồi bên cạnh nó, nắm tay nó để trong lòng rồi nhẹ nhàng xoa đầu nó.

- Con gái mẹ phải chịu khổ rồi! Không sao rồi, có mẹ, có bố, có mọi người ở đây, bên cạnh con rồi! Ngủ đi con, rồi sáng mai dậy là lại được thấy mọi người. Ngủ ngoan con nhé! - Cô hôn lên trán con gái mình. Bất chợt nghĩ tới cảnh nó bị hành hạ, cô lại rơi vài giọt nước mắt.

~~Anh đã về nhà, vì ngày mai còn phải đi dạy.

Trong lúc lái xe, anh lại nghĩ về nó. Anh cứ suy nghĩ mãi về một điều gì đó mông lung.

~~Còn cậu cả buổi tối hôm đó trầm lặng và đáng sợ vô cùng.

Cậu cứ ngồi nhìn nó và tay nắm chặt lại. Cả một đêm dài cậu không ngủ, chỉ ngồi nhìn nó.

~~Sáng hôm sau, nó vẫn chưa tỉnh lại.

Cậu sau khi thành công đuổi bố mẹ đi làm và xin nghỉ học 1 tuần để được chăm sóc nó, thì sung sướng lấy khăn lau tay chân và mặt mũi cho nó.

Cậu đã trở về trạng thái vui tươi thường ngày. Đang ca hát vui vẻ, bỗng dưng cửa phòng bị đẩy ra, và đám bạn dỡ hơi của cậu và nó xuất hiện.

- Bọn mày làm gì ở đây? - Cậu tròn mắt ngạc nhiên.

Không ai chú ý đến lời cậu cả, lao đến bên giường nó, nhao nhao:

- Du ơi mày sao rồi? Chưa tỉnh à? - Xong rồi lại đưa tay lên miệng. - Suyt, suyt, Du đang ngủ, nói nhỏ thôi.

Cậu nhìn lũ ngố đó mà bật cười. Hắng giọng, cậu lặp lại câu hỏi:

- Bọn mày làm gì ở đây?

- Mày bị ngu à? Đến thăm Du chứ còn làm gì nữa. Mới có một ngày đã ngu ngu dần dần rồi! - Minh Béo nói với vẻ khinh khỉnh.

- Ý tao là giờ này bọn mày phải ở trên trường chứ? - Cậu cũng chẳng thèm tranh cãi nhiều.

- Trốn học mấy hồi? Mày nghỉ 1 ngày đi học với đứa bạn bị thương nằm bệnh viện, cái nào quan trọng hơn hả thằng ngu? - Lần này là Dũng lên tiếng.

Mấy đứa kia nghe Dũng nói xong, gật đầu theo phụ họa.

Cậu cười.

” Du ơi, bọn mình hạnh phúc nhỉ? Có được bọn ngố này, thật may mắn quá! Cho nên mày phải nhanh tỉnh lại nhé! Bọn tao chờ! ”

- Mà này, có phải là hai con đó không? Bọn nó làm đúng không? Chắc chắn chỉ có hai con nhỏ đó mà thôi!

- Phong vừa hỏi, cả đám liền nhao nhao lên.

- Hôm nay hai đứa đó đâu có đi học. Sáng sớm còn có cả cảnh sát đến trường mình, bọn lớp tao nói đó.
  - Tao mà thấy được hai đứa nó, tao, chắc tao giết chết luôn quá!
- Rồi lại quay sang nhìn nó, đứa nào cũng ngậm ngùi.
- Tội nghiệp con Du! Càng nhìn càng muốn cho bọn kia một trận.

...

~~Chơi đến trưa, cả đám lũ lượt kéo nhau đi về.

Cậu dọn dẹp phòng một chút, định mua cái gì bỏ bụng thì lại thấy anh đẩy cửa bước vào.

- Du vẫn chưa tỉnh à?
- Như anh thấy đấy!
- Ăn gì chưa? Anh có nấu mang qua đây, chưa ăn thì ăn cùng anh đi.

Cậu dứt khoát trả lời:

- Không! Tôi ăn rồi!

Vừa dứt lời, bụng cậu đã báo động.

” Rột rột rột...”

Cậu ngượng chín mặt, quay sang nhìn Minh Thiên, thấy anh đang cố nhịn cười. Thẹn quá hóa giận, cậu ngồi xuống trước mặt anh, giật lấy bát đĩa.

- Ăn thì ăn, anh mời thì tôi ăn! Sợ gì nhau!

Minh Thiên không trả lời, chỉ im lặng ngồi ăn.

Mọi việc vẫn diễn ra bình thường cho đến chiều.

Bố mẹ của hai đứa, tan làm xong vội chạy qua viện. Mở cửa phòng, nhìn con gái mình vẫn nằm bất động mà xót xa và thất vọng.

Minh Thiên nhìn phản ứng của mọi người, thở dài.

- Cô chú, vào phòng đi! Không sao đâu! Em ấy sẽ sớm tỉnh lại mà!

Mọi người ngồi nhìn nó, không ai nói một câu.

Một lúc lâu sau, bỗngưng thấy ngón tay nó hơi cử động, vội vàng bật dậy lại gần nó.

Vài giây sau, nó chậm chậm mở mắt ra, nhìn mọi người, chớp mắt, không lên tiếng.

Cậu thấy nó như vậy thì lo sợ, dè dặt lên tiếng hỏi:

- Mà có nhận ra ai không? Mà có nhận ra mà là Du không?

Nó nhìn cậu, mãi một lúc mới trả lời:

- Lanh, tao bị thương ở lưng, chứ hoàn toàn không va đập gì vào đầu nhé!

Mọi người nghe nó trả lời thì thở phào, ôm chầm lấy nó.

Kỷ Vân hét lên:

- Nào! Nào! Để cho bác sĩ kiểm tra nào. Tránh ra!

Mọi người vội vàng tránh ra cho Kỷ Vân kiểm tra. Kỷ Vân kiểm tra cho nó, rồi thừa cơ ôm chầm lấy nó:

- Đùa chứ! Tôi mới là người có quyền được ôm trước nhé!

Ai cũng ngớ ra, rồi bật cười.

- Đều vừa thôi!

Nó cũng cười. Cuối cùng nó cũng trở về với gia đình rồi. Nó không còn phải sợ hãi hay chạy trốn nữa.

- A, đau quá, mọi người buông con ra chút đi! - Bị ôm chặt, vết thương sau lưng nó bỗng nhói lên.

Tất cả vội buông ra. Kỷ Văn liền xem thử vết thương của nó, may quá, không sao cả.

Ngày hôm ấy, trôi qua trong hạnh phúc. Cả đám bạn đỡ hơi của nó trưa mới thăm xong, nghe tin nó tỉnh lại lóc cóc tới bệnh viện ngay tối hôm ấy.

Lúc này đây, nó cảm thấy an toàn và yên bình hơn bao giờ hết!

~~Mẹ nó bắt nó phải nằm trong bệnh viện thêm 1 tuần nữa. Vậy nên những ngày này, nó chán vô cùng chán!

Còn lí do vì sao, mẹ không chuyển nó qua H&S, vì mẹ bảo vết thương nó còn nặng, tránh vận động nhiều.

Nó đến cả game, hay thậm chí là anime, manga cũng không được đụng vào.

Mẹ bảo nó phải sống cuộc sống lành mạnh trong 1 tuần. Và mới có 3 ngày trôi qua thôi, nó đã thấy như cả 30 năm.

Những ngày này, cậu luôn ở bên nó, cả anh cũng vậy. Đi dạy xong là ở lại với nó luôn. Hai nó từng giây từng phút phải nghe anh và cậu tranh cãi.

~~Hôm nay là ngày thứ 4, cậu từ chỗ bác sĩ đi về phòng bệnh.

Vừa mở cửa, liền nhìn thấy nó đang ngủ, anh ngồi bên cạnh đang nắm tay nó và hôn lên đó.

Cậu sôi máu, bước vào kéo tay anh ra ngoài sân bệnh viện.

Cậu giơ tay lên định đấm anh, nhưng rồi lại hạ xuống. Lấy lại bình tĩnh, cậu nhìn anh rồi nói:

- Anh nghĩ anh đang làm gì vậy?

Minh Thiên nhìn cậu, lần này là khuôn mặt nghiêm túc, không còn nụ cười như thường ngày.

- Anh chỉ hôn lên tay mà thôi! Anh nghĩ anh không làm gì sai cả!

- Anh chắc phải nhận ra người Du có tình cảm là tôi chứ nhỉ? Sao anh vẫn không bỏ cuộc? Anh dai đến thế à?

- Lanh, anh sẽ không bao giờ bỏ cuộc khi chưa cố gắng! Anh thà là cố gắng thật nhiều để rồi thất bại, còn hơn là chưa làm gì, đã nhận thất bại về mình.

Anh nhìn cậu. Cậu im lặng không nói gì, anh lại nói tiếp:

- Du có tình cảm với em, anh đương nhiên nhận ra. Nhưng hai đứa vẫn chưa là một mà, anh vẫn có quyền cố gắng theo đuổi em ấy chứ? Người tổn thương dù sao cũng là anh mà, em lo gì chứ?

Nói xong câu này, anh lại cười. Là nụ cười nhẹ nhàng và dịu dàng mọi ngày.

- Hay em sợ bại trận trước anh?

Cậu cũng cười theo anh.

- Đương nhiên là không! Cả đời này, Du chỉ yêu mình tôi thôi!

- Thế sao em phải lo lắng?

Cậu không trả lời, quay lưng đi, lúc này mới lẩm bẩm trong miệng:

- Vì anh là anh trai. Vì là anh nên mới như thế.

~~Bản thân cũng cảm thấy chap này thật gọn T^T

24. Chap 23 : Cảm Giác Đó, Các Người Hiểu Không?

Chap sau sẽ là chap cuối nhé mọi người! * tung hoa *

Để kỉ niệm cho sự hoàn thành của bộ truyện dài đầu tiên, ta sẽ tặng chap cuối cho bạn nào bình luận đầu tiên trong chap này nhé!

Hết chap cuối thì vẫn còn nhiều ngoại truyện nhé!

Khi nào chính thức kết thúc toàn bộ truyện, ta sẽ thông báo ọi người! =3=

Cảm giác truyện có hơi đứt quãng, không ăn khớp với nhau >< ta=" xin=" lỗi,=" nhưng=" mà=" do=" laptop=" dính=" virus=" đang=" sửa=" nên=" ngồi=" viết=" bằng=" điện=" thoại,=" mỗi=" tay=" quá=" nên....=">

Sáng sớm, hai vợ chồng vừa mở cửa ra, chuẩn bị đi làm, bỗng dưng vài người cảnh sát ập vào nhà. Không hiểu chuyện gì, Tùng (bố Hoàng Oanh) ngơ ngác hỏi:

- Có chuyện gì sao mấy anh cảnh sát?

- Anh chị có phải là phụ huynh của Lê Hoàng Oanh?

Nghe đến con gái, Tùng lo lắng.

- Vâng! Là chúng tôi! Con bé...con bé đã xảy ra chuyện gì sao?

- Cô bé có nhà không?

- Không, nó đã xin phép chúng tôi cho đi chơi với bạn dài ngày rồi.

- Đi nhiều ngày như vậy, nghỉ học nhiều ngày như vậy và cả số tiền lớn đó, anh chị cũng vẫn đồng ý sao?

Hạnh (mẹ Hoàng Oanh) nghe tới " số tiền lớn " lắp bắp:

- Làm..làm..sao anh biết về số tiền đó? - Dừng một chút, hít thở sâu, cô bình tĩnh kể lại mọi chuyện. - Thật ra chúng tôi đâu có đồng ý cho nó đi, không, thậm chí là còn chả có quyền để mà đồng ý hay không đồng ý. Đang ở công ty, tôi nhận được tin nhắn của nó, bảo là đi chơi dài ngày, nhờ tôi xin phép cho nó nghỉ học. Rồi còn bảo đã lấy thẻ tín dụng của tôi, nó còn hứa chỉ lấy 500 triệu thôi, số tiền còn lại, về nó sẽ trả. Khi về, trách mắng gì nó cũng được.

Tùng ở bên cạnh nghe, nghe xong, anh lại lo lắng và giận dữ.

- Giờ nó ở đâu, chúng tôi cũng không biết, điện thoại cũng tắt. Nhưng con gái chúng tôi ngoan lắm, nó cũng sẽ không làm gì dại dột, vì vậy chúng tôi không báo cảnh sát, ở nhà chờ con gái trở về rồi sẽ dạy bảo lại nó.

Nghe hai vợ chồng kể lại, một vị cảnh sát nói với vẻ mặt nghiêm túc:

- Giờ tôi không nói rõ được, nhưng nếu thật sự muốn tốt cho con gái của anh chị, mong anh chị hãy hợp tác với chúng tôi!

Tùng và Hạnh là dân tri thức, đương nhiên biết cách hành xử, nghe cảnh sát nói vậy, suy nghĩ một chút rồi đồng ý.

- Được rồi!

- Vậy mời anh chị theo chúng tôi về đồn!

~~Bước theo cảnh sát vào một căn phòng, Tùng và Hạnh ngạc nhiên vì thấy một cặp vợ chồng khác cũng ở đây. Kéo ghế ra ngồi, 4 người lặng lẽ nhìn nhau rồi nhìn cảnh sát, trong lòng đầy thắc mắc.

Vị trưởng cảnh sát nhìn hai người rồi nói:

- Đây là phụ huynh của cháu Lê Hoàng Oanh, và đây là phụ huynh của cháu Nguyễn Ngọc Mỹ An, mọi người làm quen với nhau trước đi.

Đợi hai bên chào hỏi xong, ông bắt đầu nói tiếp:

- Con gái của mọi người đều lấy thẻ tín dụng và nhân tin nói là đi chơi xa và sẽ dùng 500 triệu phải không?

Tùng nghe vậy, vội quay qua hỏi bố mẹ của Mỹ An:

- Con gái của anh chị cũng vậy sao?

- Đúng vậy, anh chị cũng vậy à? Đạo này tôi ít dùng tới nên cho đến lúc con bé nhân tin tôi mới biết là thẻ đã mất. - Thông (bố Mỹ An).

- Có lẽ hai đứa đi chơi với nhau...

Chưa nói hết, vị trưởng cảnh sát đã cắt ngang:

- Hai cô bé đi chung với nhau, đúng vậy. Nhưng không phải đi chơi mà là thực hiện một vụ bắt cóc, còn bây giờ, có lẽ đang chạy trốn ở đâu đó rồi!

- Cái gì? - Tùng là người phản ứng nhanh nhất. - Ông có biết ông đang nói gì không? Làm sao mà ông có thể vu oan cho người khác như thế? Dù ông có là cảnh sát đi chăng nữa, tôi vẫn có thể kiện ông ra toà! Gọi người khác tới đây để đùa à? Đi về thôi, đừng nên dây dưa với lũ cảnh sát.

Anh quay qua nói với vợ chồng Thông, còn mình thì kéo tay vợ đứng dậy.

- Tôi sẽ coi như là chưa nghe thấy việc anh xúc phạm cảnh sát chúng tôi. Còn về việc con gái anh, anh tin hay không đó là quyền của anh, anh có muốn kiện tôi cũng được, nếu anh có thể kiện! Và đến lúc đó, cả hai bố con anh đều sẽ vào tù, một vì tội bắt cóc và một là vì tội vu oan, xúc phạm người thi hành công vụ.

Tùng lúc này bình tĩnh hơn một chút, do dự, rồi anh lại ngồi xuống ghế, nhìn cảnh sát bằng ánh mắt giận dữ.

- Dù anh có thái độ với tôi đi chăng nữa, cũng không thay đổi được sự thật! Nếu mọi người không tin, sau khi rời khỏi đây, có thể đến hỏi nạn nhân.

Nghe lời nói và khuôn mặt nghiêm túc của cảnh sát, bố mẹ của Hoàng Oanh và Mỹ An bắt đầu có chút lung lay. Con gái họ bỗng nhiên biến mất, còn mang theo một số tiền lớn...chẳng lẽ lại thật sự như vậy?

- Số tiền đó có lẽ là để trả cho băng xã hội đen mà hai cô bé đó thuê. Đây có lẽ là một băng lớn, đến giờ chúng tôi vẫn không lần ra được bọn chúng. Hai cô bé đó còn mua cả axit với ý định tạt để huỷ hoại mặt của nạn nhân. Nhưng nạn nhân có biết võ nên đã chạy trốn.

Nhìn gương mặt căng thẳng của từng người, vị cảnh sát thở dài rồi nói tiếp:

- Trong lúc đánh và chạy trốn, nạn nhân bị chém sau lưng và bị một viên đạn sượt qua vai. Suýt ngã xuống vực ở vùng rừng núi Thanh Hoà, nhưng có người đi ngang qua nên cứu kịp. Còn đám xã hội đen kia có lẽ nghĩ nạn nhân đã ngã xuống vực nên bỏ đi.

Vị cảnh sát vừa dứt lời, căn phòng chìm trong yên lặng.

Hạnh run run, nước mắt lăn dài trên má, nghẹn ngào một lúc, cô mới thốt nên lời:

- Làm sao, làm sao mà con gái tôi lại như vậy được? Nó có lẽ hơi kiêu căng một chút, hơi ngang ngạnh, hơi ương bướng, nhưng con bé không phải là đứa trẻ hư! Nó luôn phấn đấu để có thể vào được lớp chuyên Anh, môn nó yêu thích, nó luôn phấn đấu vì tương lai của nó. Không thể được, anh cảnh sát à, người làm mẹ như tôi, hiểu con gái mình hơn ai hết! Có lẽ...có lẽ là có nhầm lẫn gì đó rồi, con gái tôi...hức...

Tùng ôm vợ vào lòng, im lặng không nói gì.

- Học sinh trong trường cũng đã xác định rồi. Mỹ An và Hoàng Oanh đã từng nhiều lần kiếm cớ gây sự với nạn nhân. Trong hội thao năm ngoái, Mỹ An từng bỏ đinh vào giày của nạn nhân trong mục chạy 2 người 3 chân, khiến cô bé bị thương khá nặng.

- Cô bé đó...có phải là Phạm Băng Du hay không? - Ngọc (mẹ của Mỹ An) nhớ lại hội thao năm ngoái, nhớ lại cảnh một cô bé xinh xinh và nổi tiếng ngoan hiền học cùng lớp với con gái mình, chân đầm máu.

- Phải!

Mọi người nghe xong đều chấn động. Cô bé Phạm Băng Du đó, những người làm phụ huynh như họ, ai cũng đã từng nghe qua. Một cô bé nổi tiếng với vẻ xinh xắn, ngoan ngoãn và thông minh.

- Tại sao? Làm gì có lí do gì để hai đứa nó hại Băng Du? Con gái tôi đâu có tiếp xúc gì với Băng Du đâu?

- Con gái tôi cũng thế, chúng nó có bao giờ chơi với nhau đâu? Không thể có chuyện mà hai đứa hại cô bé Du kia được! Tôi tin con gái tôi mà!

- Mọi người biết Băng Du thì chắc cũng biết Hoàng Lân, đúng không?

Tất cả đều gật đầu, vị cảnh sát lại nói tiếp:

- Cũng biết việc Lân không tiếp xúc với ai ngoài Băng Du và đám bạn từ thuở nhỏ, và đó cũng chính là lí do. Tình cảm không được đáp lại dẫn đến hành động mà không suy nghĩ. Tất nhiên tôi cũng không thể ngờ được sự việc lại đến mức này. Thử hỏi cho tôi hỏi câu này, mong mọi người đừng để bụng. Không biết hai cô bé có bị vấn đề gì về thần kinh không?

Bố mẹ của hai nhỏ đều lắc đầu.

- Vậy nếu bắt được, thì con gái chúng tôi, sẽ..sẽ làm sao?

- Tại vì chưa đủ tuổi, nên chúng tôi sẽ đưa hai cô bé vào trại cải tạo. Đến năm 18 tuổi sẽ thả ra.

- Vậy...nếu bên nạn nhân đồng ý bỏ qua, thì liệu hai con bé, có được thoát tội không?

- Được! Vì đây chưa tính là giết người, và cũng chỉ là hành động của trẻ vị thành niên, nên chỉ cần bên bị hại bỏ qua thì sẽ không sao cả. - Nhìn khuôn mặt mừng rỡ của những người ngồi đối diện, vị cảnh sát lại nói tiếp. - Tuy nhiên, tôi khuyên mọi người, đừng đi thoả thuận với bên đó. Nếu không, tôi e rằng hậu quả không chỉ là vào trại cải tạo đâu.

- Chúng tôi sẽ thử! Tương lai của con gái tôi không thể bị huỷ hoại bởi mấy chữ "trại cải tạo" được. Nó sẽ xấu hổ và suy sụp tinh thần mất.

- Chẳng phải xấu hổ vẫn tốt hơn là áy náy, mặc cảm tội lỗi sao? Dù sao cũng cảm ơn mọi người đã hợp tác. Và còn một điều nữa, dù bên kia có đồng ý hay không đồng ý thì mong mọi người vẫn hãy liên lạc với chúng tôi khi có tin tức của hai cô bé. Làm thế là để tốt cho hai cô bé. Chúng đã lầm đường lạc lối thì các vị cần phải tỉnh táo và đưa ra những quyết định sáng suốt. Hãy vì tương lai của bọn chúng.

- Vâng, chúng tôi hiểu rồi!

~~~ Du, anh mới thấy món này trên mạng, làm thử luôn nè, em ăn thử đi. - Minh Thiên đưa món ăn thử nghiệm của mình ra cho nó.

Cậu vội giật cái hộp về phía mình, lườm lườm anh.

- Du còn là bệnh nhân đấy, anh đừng có hành hạ nó. - Rồi lại mặt mày tươi rói, quay sang nó. - Tao mới làm bánh táo nè, mày ăn đi!

Minh Thiên bóp đầu, hít thật sâu.

- Có ăn bánh táo của em mới là hành hạ con bé ấy. Em tự đi mà ăn đi, và đưa ngay cái hộp cho anh. Chỉ có món anh nấu mới xứng đáng để Du ăn.

- Tôi nói với mẹ Vân và mẹ Linh đấy nhé!

- Cả cô Vân và cô Linh nữa, anh chưa liệt kê hết mà!

- Anh đã kết thúc câu rồi, gì mà chưa hết?

- Em không....

- Hai người ngậm mồm hết cho tôi!!! - Nó, đã quá sức chịu đựng, đành phải hét lên để ngăn hai tên thần kinh kia lại.

Cậu với anh giật mình, hoảng hốt nhìn nó. (° °)

” Cách ”

Chưa kịp nhào tới giường nó, tiếng mở cửa vang lên.

Mới 2 giờ chiều, ai lại vào đây?

Quay mặt lại nhìn, cả 3 trở mắt ngạc nhiên.

Nó và cậu chả biết ai và ai lại nghe anh nói:

- Anh chị là phụ huynh của Hoàng Oanh mà, sao lại ở đây?

Hai đứa kia nghe vậy thì cũng chăm chú nhìn những người đứng trước mặt.

Hạnh cầm giỏ trái cây, bước vào.

- Chào thầy! Chào hai cháu! Cô chú là bố mẹ của Hoàng Oanh và Mỹ An.

Minh Thiên nghe vậy, mặt đanh lại khiến cho bố mẹ của hai nhỏ cảm thấy lo lắng và có đôi chút sợ hãi.

- Vậy tức là anh chị đã biết chuyện rồi?

- Vâng, chúng tôi mới biết sáng nay. Cảnh sát đã đến nhà và mời chúng tôi tới đồn, cũng đã kể hết mọi chuyện. - Dừng lại nhìn phản ứng của cả 3, Hạnh lại nói tiếp. - Mấy ngày trước, hai con bé lấy thẻ tín dụng và nhả tin bảo chúng tôi là đi chơi xa, nên đến tận ngày hôm nay chúng tôi mới biết chuyện.

- Rồi sao?

Câu hỏi lạnh lùng và ánh nhìn đáng sợ đó của Minh Thiên làm bố mẹ của hai nhỏ không biết phải nói gì mới đúng, mới ổn thoả. Từng bước đến bên cạnh hai đứa nó, do dự một lúc rồi chậm rãi mở lời:

- Hai cháu à, thay mặt con gái, cô chú thật sự xin lỗi hai cháu, thật sự xin lỗi Băng Du. Là do cô chú dạy bảo con cái không tốt mới để xảy ra sự việc này. Nhưng hai đứa nó còn trẻ người non dạ, chỉ là nhất thời bồng bột mà thôi. Hai đứa nó cũng là bạn cùng lớp với hai cháu, cũng có chút nhiều ấn tượng và kỉ niệm. Chúng còn có cả tương lai phía trước, nên hai cháu có thể bỏ qua cho hai đứa nó lần này hay không?

- Cô chú sẽ dạy bảo lại con bé thật tốt, sẽ đích thân đưa hai con bé đến nhận lỗi với gia đình cháu.

Anh vừa định nói thì đã nghe giọng cậu.

- Nếu chỉ cần vài lời xin lỗi, vài lời năn nỉ, thì pháp luật là để làm gì hả cô chú? Đã có gan làm thì phải có gan chịu. Du nhà cháu chịu đựng đau đớn rồi sợ hãi như thế và suýt thì mất cả mạng, vậy mà cô chú nghĩ vài lời đơn giản và giỏ trái cây đó là ổn thoả hết sao? Chuyện cũng là do con cô chú làm, không liên quan đến cô chú, đừng tự hạ thấp bản thân mình để đến đây nói những lời như thế!

- Chúng ta có thể giải quyết ổn thoả mà! Hay là chúng ta giải quyết hết bằng tiền nhé? Cô chú sẽ trả mọi chi phí và...

Minh Thiên không để Ngọc nói hết câu đã gầm lên.

- Tiền!?! Tiền!?! Các người chỉ còn biết đến thế thôi sao? Các người nghĩ với gia thế nhà các người thì bằng được một góc của gia đình chúng tôi à? Làm người xin hãy giữ lòng tự trọng của mình. Hai năm trong trại cải tạo là đã quá nhẹ rồi, đừng để mọi chuyện thêm rắc rối hơn. Các người còn nói nữa, thì hậu quả sẽ không chỉ là trại cải tạo thôi đâu!

Hạnh lúc này, then quá hoá giận, quên mất mục đích mình đến đây là gì, quát lại anh:

- Thầy cũng là thầy giáo của Hoàng Oanh, vì sao lại thiên vị bọn nó hơn con gái chúng tôi? Vì gia thế nhà đó hơn nhà tôi sao? Hay vì con bé đó xinh hơn con gái nhà tôi? Thầy là thầy giáo, phải có đạo đức một chút đi. Đây là chuyện giữa gia đình chúng tôi, người ngoài như thầy đừng nên xen vào.

Minh Thiên cười khẩy.

- Hãy cảm ơn vì chị đang ở trong bệnh viện này đi, nếu không thì giờ chị đã không còn lành lặn thế này rồi! Dù có là đàn bà con gái đi nữa, tôi vẫn không ngại ra tay đâu! Chị nói tôi không có tư cách xen vào chuyện này, nói tôi thiên vị?

Không để ai nói, anh lại tiếp tục.

- Đúng đấy, tôi thiên vị thì làm sao nào? Giữa đứa em gái bé bỏng và một con bé xa lạ không quen biết, đương nhiên tôi phải thiên vị em gái mình. Huống hồ người bị hại lại là em gái tôi, người hại em gái tôi lại chính là con bé không quen biết kia. Vậy xin hỏi, tôi thiên vị em gái mình là đúng hay sai?

Hạnh cứng họng, không nói được gì. Ba người còn lại cũng chần động. Đâu có ai biết thầy là anh của hai đứa nhỏ đó, đã lỡ lời đắc tội với thầy rồi.

- Mấy người có hiểu được cảm giác người nhà mình phải sợ hãi, phải chịu đau đớn, chỉ còn một chút nữa thì rời bỏ gia đình, cảm giác đó, mấy người đã trải qua chưa? Các người biết không, hai đứa nhỏ này đều là hai đứa em bé bỏng của tôi, tôi ở bên cạnh và chăm sóc bọn nó từ khi bọn nó mới sinh ra. Vậy mà giờ tôi phải tìm kiếm một đứa trong sợ hãi, tôi phải ngồi ngoài phòng cấp cứu, nhìn các bác sĩ đang giành giật mạng sống cho nó, tôi phải bất lực nhìn nó nằm trên giường với đôi mắt nhắm nghiền. Tôi phải im lặng nghe người khác kể lại rằng nó suýt thì mất mạng, suýt thì rơi xuống vực sâu, tôi còn nhìn thấy cả viên đạn đã bắn vào người nó.

- Cảm giác đó, mấy người hiểu được không? Nếu còn biết suy nghĩ thì mong mọi người hãy về đi, trước khi tôi quyết định tống hai đứa nhỏ đó vào tù. Với gia thế nhà tôi, chuyện đó chỉ dễ như trở bàn tay.

Nói rồi anh mở cửa phòng, nhìn bố mẹ của Hoàng Oanh và Mỹ An.

- Mời!

Bố mẹ của hai nhỏ, đành phải ra về.

Đóng cửa lại, Minh Thiên đợi một lúc rồi rút điện thoại ra, gọi cho ai đó.

- Alô.

- Minh Thiên à? Sao lại gọi cho bác thế? Bố mẹ của hai cô bé kia vừa đến đó phải không?

- Vâng, phải ạ!

- Cháu muốn nhờ bác chuyện gì?

- Bác, cháu muốn nhờ bác cho người theo dõi bọn họ.

Phía bên kia vang lên tiếng cười của vị cảnh sát.

- Ai cần gì cháu nhắc. Bác đã cho người theo dõi bọn họ từ sáng rồi. Nếu có manh mối gì về hai cô bé kia sẽ bắt ngay lập tức và báo cho gia đình, được chưa?

- Vâng, cảm ơn bác!

Cúp máy, anh nhìn hai đứa nó rồi cười.

- Nào ăn bánh của anh đi! Hãy quăng cái bánh táo dở hơi đó đi Du ơi!

- Tôi cho phép anh nói lại đó!

...

25. Chap 24 : Tạm Biệt

Theo lời hứa, tặng chap này cho @ThaoNguyen2309 nhé ==)) rình mãi, để giật tem đây ==)))

Chap cuối rồi mọi người, nhưng vẫn còn ngoại truyện nhé, đừng xoá truyện khỏi thư viện vội nha >

Chap này cứ lằng xẹt sao sao ấy, xin nhối T^T

Vài ngày sau.

Nó đã được ra viện và đi học lại như bình thường. Sắp đến kì thi cuối học kì nên không khí ở trường Royal giờ đây nghiêm túc và căng thẳng hơn bao giờ hết, tất nhiên, trừ 3 đứa khủng nào đó.

Chuyện của Mỹ An và Hoàng Oanh đã làm cả trường Royal chấn động. Học sinh thì ngạc nhiên rồi xía xói, khinh bỉ. Thầy cô thì thấy tiếc cho hai cô học sinh thông minh của mình.

Hoàng Oanh và Mỹ An đã bị cảnh sát bắt khi đang đi nghỉ mát ở khu du lịch nổi tiếng STO. Lúc bị giải về đồn, bố mẹ của hai nhỏ, nó và cậu, Minh Thiên, và cả đám Kỷ Vân đều đang ở đó.

Nhìn thấy nó, Hoàng Oanh và Mỹ An vừa la hét, vừa lao vào, nhưng đã bị cảnh sát giữ lại. Cậu, mặc kệ bố mẹ nhỏ, mặc kệ hai nhỏ, lại gần và tuyên bố sẽ đăng vụ việc này lên báo.

Một người bạn của Minh Thiên làm trong toà soạn báo đã viết bài báo này.

Vụ việc đã làm xôn xao dư luận một thời gian dài. Nhưng, quan tâm làm gì? Đó chỉ là chuyện của nữ phụ, bây giờ, mới là chuyện của nữ chính.

Những ngày vừa rồi, nó chìm ngập trong sự quan tâm của mọi người, đặc biệt là cậu và anh. Cậu quan tâm nó thái quá thì thôi đã đành, đến cả anh ngày nào cũng nhằng nhẵng bám theo nó, thì nó biết phải làm sao?

Ngày ngày, anh đứng chờ sẵn trước cửa nhà nó, với lí do chở nó đi học, tránh đi bộ làm ảnh hưởng vết thương. Rồi cậu sẽ xông ra, tranh cãi, đuổi anh về. Rồi anh sẽ lại bảo, anh chở nó, có chở cậu đâu. Và kết quả cuối cùng, cậu hậm hực ngồi trên xe, còn nó phải nhẩn nhẩn nghe hai tên thần kinh tranh cãi.

Tiếp theo sẽ là quãng thời gian kinh khủng ở trường. Cậu và anh sẽ bám theo nó mọi lúc có thể, sẽ hỏi han và đưa nó đủ thứ đồ ăn. Lần đầu tiên trong đời, được ăn mà nó lại đau khổ như vậy.

Anh cứ bám lấy nó, và luôn nói chuyện với nó. Anh còn rất hay làm nũng và không nhẽo với nó. Một Vương Hoàng Lãnh là đã đủ lắm rồi, tại sao lại còn xuất hiện Vương Hoàng Lãnh thứ hai?

Nó cũng đã hỏi anh:

” - Đạo này anh có bị vấn đề gì về thần kinh hay không?

Và đáp lại nó là nụ cười nhẹ nhàng thường ngày cùng câu trả lời làm nó muốn đâm.

- Bây giờ chưa nói cho em biết được, nhưng mà đừng lo, em cũng sắp biết rồi!

Xì, thần kinh mà còn làm ra vẻ bí ẩn. Nó không muốn phải chịu đựng cái tình trạng này thêm một chút nào nữa! ”

Nhưng mà, đời đâu như mơ, cuộc sống của nó những ngày này, phải nói là ‘ vô cùng nhộn nhịp ’.

Lại nói đến chuyện kì thi, nó quyết định thi xong thì sẽ nói với cậu là nó thích cậu. Và nó sẽ chẳng quan tâm đến việc cậu có thích nó hay không, vì cậu bắt buộc phải thích nó. Một người hoàn hảo như nó, không có chuyện thất bại trong mấy cái tình yêu sến sẩm phát gớm này được!

Vậy nên, Vương Hoàng Lãnh, hãy chờ đi!

~~Sau thời gian dài ôn luyện, học tập căng thẳng của học sinh trường Royal, đã đến kì thi cuối kì.

Hai đứa nó, một đứa tên Du, một đứa tên Lãnh, là ‘ D ’ và ‘ L ’, cách xa nhau ‘ muôn trùng vạn dặm ’ nên lẽ dĩ nhiên là chả được chung phòng thi với nhau. Bao nhiêu năm nay, Vương Hoàng Lãnh cậu luôn phải bứt rứt và khó chịu mỗi khi đến ngày thi, cũng chính vì lí do này.

Đứng chờ ngoài hành lang, cậu nhìn danh sách thi mà chán nản.

Trường đông học sinh làm gì? Để giờ nó và cậu cách nhau tới tận hai phòng thi?

Nó nhìn cậu thờ dài, chép miệng rồi bảo:

- Năm nào cũng thế này, từ lớp 1 tới giờ, có phải lần đầu đầu mà mày bày đặt thế?

Cậu nghe nó nói xong, quay lại nhìn nó bằng ánh mắt kinh hãi.

- Tao đau buồn, tao tiếc thương, mày không an ủi tao, lại còn chà đạp tao ư?

- Kệ nó đi Du, thằng điên đó ầy mà, quan tâm làm gì. Quan tâm tao là được rồi! - Dũng từ đâu nhảy ra, quàng vai nó rồi nhìn cậu cười đầy thách thức.

Cậu nhìn mặt Dũng rồi chợt nhớ ra nó tên Dũng, máu sôi sùng sục, lời điện thoại ra nhẩn vội.

" Mẹ, sao mẹ lại đặt tên con là Lân -__-? Đã đặt là Du thì cũng phải đặt tên con từ chữ ' d ' chứ -__- "

Ngay lúc sau, có tin nhắn từ Trúc Linh.

" Mày lên cơn à con? == Thi thì lo thi đi, để yên ẹ ngủ! "

Vừa mới đọc xong tin nhắn, đã nghe tiếng cười của Dũng ngay bên cạnh.

- Há há há, tội nghiệp, hoá ra ngưỡng mộ tao nên muốn có tên giống tao, hổ hổ hổ, thế mà không nói sớm. Xưa nay cứ chành chọe với tao, tưởng gì, hoá ra cũng chỉ vì ghen tị với tao, hí hí hí...

- Bớt ảo tưởng! Tao...

" Reng! Reng! Đã đến giờ tập trung, các học sinh vào phòng thi theo số báo danh của mình. Xin nhắc lại, đã đến giờ tập trung, các học sinh vào phòng thi theo số báo danh của mình. "

- Chậc, thôi, tao đi, mày vào lớp đi!

- Đừng lo lắng, có Dũng ở đây rồi! Lân cứ thoải mái biến đi! - Dũng nói xong, vội vội vàng vàng kéo tay nó, chạy biến vào phòng thi.

Nghe tiếng cười của nó và Dũng, cậu cười rồi đi về phía phòng thi của mình.

~~Kì thi nhanh chóng trôi qua. Hôm nay là ngày thông báo kết quả thi, và cũng là ngày nó sẽ trối cậu bên mình.

Đứng trước gương, nó cứ kiểm tra đi kiểm tra lại, xem thử mình có ' OK ' chưa. Fufu ngồi bên cạnh, vẫy đuôi nhìn ' mama ', lâu lâu lại " ăng " một tiếng.

Đang xoay vòng vòng trước gương, lại nghe tiếng cậu.

- Mày đang làm cái trò quái quỷ gì trước gương vậy?

- Ai ày tự tiện vào phòng tao? Lại còn vào bằng cửa sổ?

- Chờ mày lâu quá chứ còn gì nữa! Gớm, hôm nay còn chả chuốt cơ đấy, chuẩn bị đi cua anh nào chắc?

Nghe đến ' cua anh nào ', nó cười cười.

- Chính là vậy đấy, mày thông minh! Đi thôi!

Cậu nghe nó nói thì lại giật mình. Chẳng lẽ...chẳng lẽ...nó yêu Minh Thiên sao?

Vậy là cả sáng hôm đó cậu thất thần. Kể cả khi biết kết quả thi là cậu với nó nhất khối, rồi cậu, nó và Dũng nhất chuyên Anh, cậu vẫn cứ như người mất hồn.

Đến giờ ra chơi, nó vội vàng kéo tay ai đó vẫn đang mất hồn chạy lên sân thượng của trường. Cậu cứ để mặc nó kéo đi, không lên tiếng, cũng không nhìn nó.

Nó nhìn cậu, húng khởi.

- Mày có biết tại sao tao lại kéo mày lên đây không?

- Không!

- Uầy, cái thái độ mày vậy là sao? Nè nè, giờ tao nói nha, mày nghe cho kĩ nha! Tao...

- Thôi, tao biết rồi, mày đừng nói nữa. - Cậu vội cắt ngang lời nó. Cậu chắc chắn nó định nói với cậu là nó yêu Minh Thiên, nó sẽ đi nói với anh, sẽ đi tỏ tình với anh.

Những ngày qua, Minh Thiên cứ bên cạnh nó, đã khiến nó rời bỏ cậu rồi. Cậu không muốn nó khoe với cậu việc nó yêu ai đó với khuôn mặt hớn hở như thế! Nên thôi, cậu đành làm nó buồn và thất vọng về cậu vậy.

- Mà biết á?

- Ồ! - Nói rồi, cậu quay người muốn bỏ đi.

Nó vội nhào đến ôm tay cậu.

- Này này, mà bảo mà biết thì ít nhất mà cũng cho tao câu trả lời chứ? Tại sao lại dùng thái độ đó nói chuyện với tao, rồi còn muốn bỏ đi ngay như vậy?

Cậu gạt tay nó ra, không nhanh không chậm nói:

- Mà yêu Minh Thiên, mà muốn nói với anh ta gì đó, đó là việc của mà! Hỏi ý kiến tao à? Mà muốn đùa giỡn tình cảm của tao sao?

Nhìn mặt nó ngơ ngác, cậu không còn giữ được bình tĩnh:

- Du, mà là ngốc thật hay giả ngốc đây? Từ khi sinh ra, tao đã ở cạnh mà, tao cùng mà lớn lên! Tao luôn ở bên cạnh mà, luôn bảo vệ mà, luôn tìm cách làm mà vui! Từ nhỏ, trừ bọn kia ra, tao không tiếp xúc với ai khác, đặc biệt là bọn con gái. Vì tao ghét bọn nó, đó chỉ là một phần, còn lại đó chính là tao sợ mà sẽ ghét tao, sẽ nghĩ tao bỏ rơi mà.

Dừng lại nhìn nó một chút, cậu lại nói tiếp:

- Tao cố gắng học nấu ăn, giấu không ày biết, vì ai? Chẳng lẽ mà không đoán ra? Bữa ăn đầu tiên tao nấu, cũng là nấu vì mà. Tao luôn cố gắng quan tâm mà, cố gắng thể hiện trước mặt mà, là vì cái gì? Tại sao tao phải khó chịu với Minh Thiên, phải khó chịu với đám con trai bám đuôi mà, mà không hiểu được hay sao? Tao cũng đã từng nói, tao sẽ ghen nếu mà thân với bọn con trai khác, chẳng lẽ mà cũng không hiểu câu nói của tao? Tao luôn cố gắng, thế nhưng mà không hiểu, và rồi giờ, mà gọi tao để khoe khoang rằng mà yêu đứa khác à? Du à, tao là con trai, nhưng tao cũng là con người, đừng đùa giỡn với tao như thế!

Nói rồi, cậu bỏ đi. Nó vội kéo tay, ngăn cậu lại.

- Mà ngu vừa thôi! Chưa nghe tao nói đã phán, đã cho nguyên một tràng vào mặt tao là sao?

- Mà....nói vậy là sao?

- Mà bảo tao không nhận ra tình cảm của mà, vậy tình cảm của tao, mà có nhận ra không? Tao hôm nay muốn nói với mà, tao yêu mà, và dù mà có không yêu tao đi nữa, mà vẫn bắt buộc phải yêu tao. Mà hoá ra, mà lại yêu tao từ thuở bé tí. Mà không nói, thì làm sao tao biết được? Tao cũng chỉ mới nhận ra tao yêu mà cách đây một thời gian, mà giờ tao đã tỏ tình với mà rồi. Còn mà? Mà nhận ra từ xưa kia, mà mà không thêm nói, giờ lại quát tao thế này thế nọ là sao?

Cậu tròn mắt nhìn nó, không nói gì cả.

- Tao nói thật đấy! Lạnh, tao yêu mà! Xin lỗi, vì đến mãi sau này tao mới nhận ra! Tao...

- Được rồi, tao mới là người phải xin lỗi. Nhưng mà bỏ qua hết nhé!

Rồi cậu lại nở nụ cười thật hạnh phúc, từng câu từng chữ cậu nói, khắc sâu trong lòng nó.

- Du, làm người yêu tao nhé, rồi sau này làm vợ tao, và làm mẹ của những đứa con của tao! Tính tao thì mà biết thừa rồi! Tao cũng mười mấy năm trời yêu thương mà, mà cứ tin tưởng tao! Mà tao có làm chuyện gì có lỗi đi nữa, mà cứ đập tao chết cũng được, mà chắc chắn tao chẳng làm gì có lỗi đâu! Nói tóm lại, yêu nhau nhé?

Nó choàng tay qua vai cậu, nhón chân và đặt môi mình lên môi cậu.

Đây là nụ hôn đầu của bọn nó. Đủ các yếu tố ột nụ hôn lãng mạn: sân thượng của trường, trời trong xanh gió mát, ông mặt trời lấp lánh và đôi uyên ương tình nồng ý thắm.

Cậu cũng đã đọc rất nhiều sách để chuẩn bị cho việc hôn hít này. Vậy nên, một cách rất thuần thực, nụ hôn đầu của cậu và nó rất thành công.

Ngày hôm đó, cậu và nó cúp học, đi chơi.

~~Buổi trưa về nhà, cậu vui vẻ chạy vào bếp, tíu ta tíu tít:

- Mẹ, mẹ. Mẹ có con dâu rồi nhé! Mẹ, mẹ. Mẹ có con rể rồi nha!

Kỷ Vân và Trúc Linh nghe cậu nói, đang nói chuyện vui vẻ thì im bật. Hai người nhìn nhau một chút, rồi cười ha hả.

- Sui gia à, xin chào!

- Hello, hello. - Kỷ Vân cũng ngoác miệng ra mà cười. - Mà đứa nào tỉnh tò đấy? Kể nghe tí coi!

Lãnh ưỡn ngực tự hào.

- Không bao giờ! - Rồi bỏ chạy lên phòng trong tiếng gào của hai bà mẹ.

Bữa cơm trưa diễn ra vui vẻ, rộn ràng hơn mọi ngày. Nguyên Hoàng và Khắc Huy biết chuyện cũng ngoác miệng ra trêu hai đứa nó cả buổi.

Trước sự bàn tán xôn xao của dư luận, nó ngượng chín mặt, chẳng biết phải nói gì, còn cậu không những không xấu hổ mà còn rất mặt dày mà ưỡn ngực tự hào.

- Fufu của ông sắp có em rồi.

- Đúng đấy, Fufu ngoan phải biết trông em nghe chưa? - Trúc Linh vừa xoa đầu vừa nhìn Fufu đang ăn mà cười cười nói nói.

Cậu nghe vậy thì khoái chí, cười không ngậm được mồm. Còn nó đen mặt.

- Bố, mẹ, bọn con công khai yêu đương chứ không hề thông báo là có thai nhé. Mà bố mẹ đang giáo dục con mang thai ở tuổi 16 sao? Thật không vậy hả bố mẹ?

- Thì đợi 2 năm nữa. Gì đâu mà, Fufu cũng sẵn sàng chờ em nhỉ?

- Gâu gâu...

- Rồi, cho thêm miếng mực nè!

-..... —

~~Đang nằm trên phòng, nó bỗng dưng nhận được cuộc gọi của anh.

- Alô, anh ạ?

- Ủ, anh đây! Gặp anh một chút có được không?

- Giờ hả anh?

- Ủ!

- Dạ được!

- 10 phút nữa anh đến đón em, chuẩn bị đi nhé!

Cúp máy, nó thay đồ rồi xuống xin phép Kỷ Vân. Kỷ Vân nhớ lại chuyện hôm trước, lo lắng hỏi nó.

- Con gặp ai? Hay bảo Lãnh đi cùng đi!

- Con đi với anh Thiên mà, mẹ yên tâm đi!

- À, thằng Thiên hả? Được rồi, về sớm nhé!

- Vâng!

Anh đưa nó tới bãi biển, chạy vội qua hàng tạp hoá, mua cho nó cây kem, theo yêu cầu của nó.

Nó cầm kem, vừa ăn vừa ngắm biển.

- Oà, lâu lắm rồi, em mới ra biển đấy! Hê hê, cảm ơn anh nhá! Mà có chuyện gì hả anh, tự nhiên đưa em ra đây?

- Du à, anh có từng nói, mọi chuyện, kể cả việc anh làm giáo viên của em, đều không phải là trùng hợp, mà là vì em, em nhớ chứ?

Sao bỗng dưng anh lại nói tới chuyện này? Nó thật sự chẳng nhớ tí ti gì về vụ này cả, nhưng cứ nói dối cho anh đỡ tủi thân.

- Vâng, em nhớ.

- Ủ, là anh sắp đặt cả đấy!

- Hả? - Anh bảo anh sắp đặt? Ủ nhỉ, anh bảo anh là vì nó cơ mà. Nhưng, thế có nghĩa...chẳng lẽ...

- Anh yêu em, Du ạ!

Sốc! ! Tính từ duy nhất để miêu tả tâm trạng nó bây giờ.

- Anh thích em từ nhỏ rồi cơ! Tất nhiên lúc đấy, cũng có biết gì là thích đâu, cứ nghĩ là em gái thì đương nhiên phải như thế. Nhưng đến khi anh qua Mỹ rồi, dần dần anh nhận ra là, anh không coi em như đứa em gái của anh, mà thật kì lạ, tuy xa là vậy, không hề liên lạc luôn mà mỗi ngày, anh lại càng thích, càng yêu em. Anh cũng không hiểu tại sao nữa.

-....

- Anh đã cố gắng học, để chứng minh cho bố, để có thể về đây, và anh cũng là người sắp xếp để làm giáo viên của em. Những ngày qua, anh cũng rất cố gắng, anh muốn em hiểu được tâm ý của anh. Anh biết làm vậy là có lỗi với Lãnh, nhưng, anh vẫn phải cố gắng vì tình yêu của mình. Anh đã day dứt nhiều lắm Du à, anh cũng nhận ra là em có tình cảm với Lãnh, nhưng, anh vẫn có quyền cố gắng mà em nhỉ?

Nó im lặng, không biết nên nói gì. Rồi nó cười nhẹ nhàng, nhìn anh.

- Câu chuyện hôm bữa anh kể em đấy, em đã nghi nghi là chuyện của anh rồi mà! Chỉ không ngờ, em lại là nữ chính.

- Ủ, anh đã dần vật lắm đấy!

- Nhưng anh à, em đã là người yêu của Lãnh rồi...em...và Lãnh sẽ sống bên nhau mãi mãi. Anh à...em..em xin lỗi!

- Có gì đâu mà xin lỗi anh. Kết quả này, anh vốn đã biết rồi mà.

- Em...xin lỗi anh. Anh đừng yêu em nữa, hãy tìm một cô gái khác, người có thể đáp trả tình cảm của anh.

- Nếu chuyện quên và yêu một người dễ như vậy thì anh đã sớm quên được em rồi.

Nó nhìn ra biển, giọng nói xen lẫn hạnh phúc và chua xót.

- Em đã là người yêu của Lãnh, anh hãy cố quên em đi nhé!

Lúc này, anh mới quay mặt nhìn nó. Anh lại cười, là nụ cười nhẹ nhàng và quyến rũ thường ngày, nhưng sao, nhìn nụ cười đó bây giờ, nó cảm thấy khác xa thường ngày. Nụ cười của anh bây giờ, vô cùng bi thương.

- Anh yêu bố mẹ anh, dù họ có xấu hay tốt, anh vẫn yêu họ. Cũng giống như anh yêu em, dù em có thuộc hay không thuộc về anh, dù em có yêu hay không yêu anh, anh cũng vẫn yêu em. Anh tự mình chấp nhận tổn thương này mà, em đừng áy náy.

-...

- Được rồi, anh em mình về thôi! Chuyện hôm nay, em cứ quên đi nhé! Anh sẽ lại là anh Minh Thiên của em như trước kia, em lại là em gái Băng Du của anh. Đi thôi nào!

Trên quãng đường về nhà, cả anh và nó đều không nói tiếng nào. Đến khi đến trước cửa nhà nó, trước khi xuống xe, nó quay lại nhìn anh.

- Anh à, anh sẽ không vì chuyện hôm nay mà lại bỏ về Mỹ, cắt đứt mọi liên lạc với bọn em chứ?

Nghe nó hỏi, anh ngạc nhiên. Nó lo sợ anh bỏ đi tới vậy sao?

- Anh không đi đâu! Anh sẽ không bỏ rơi hai đứa em của anh như hồi xưa nữa đâu!

- Anh hứa nhé?

- Anh hứa.

Nhìn nó bước vào nhà, anh phóng xe về căn hộ của mình. Vừa vào nhà, anh đã lấy điện thoại ra.

- Cho tôi một vé đến New York vào sáng sớm mai nhé!

-...

- Ok!

Quăng điện thoại xuống ghế, anh mỉm cười đầy chua chát.

~~

Bước lên phòng, hình ảnh cậu nằm chềnh ềnh trên giường đập ngay vào mắt nó. Thấy nó, cậu lườm, nguyệt đủ thứ kiểu.

- Đi chơi vui không? Quăng chồng ở nhà, đi với thằng khác có vui không?

Nó không nói không rằng, chạy tới, ôm lấy cậu, cạ cạ đầu trong lòng cậu.

Cậu ban đầu ngạc nhiên, lúc sau thì sung sướng hưởng thụ.

- Mà sao thế? Có chuyện gì, kể tao nghe!

- Lành này, mày phải ở bên cạnh tao mãi nhé! Không được bỏ tao, không được theo con khác đâu đấy!

- Đương nhiên! Mày nói hay!

- Sống đến già luôn nhé!

- Ủ!

- Chúng mình đi!

- Từ nay về sau tao chỉ đi theo mày nhé, thành cái đuôi nhé! Khỏi lo nhé!

- Không, phiền lắm!

- Thế làm sao cho tin đây?

- Hì hì, lúc nào tao chả tin mày!

- Cậu nói mát lòng ghê, hun cho cái nè.

...

~~Sáng hôm sau, đang chuẩn bị đi học, nó nhận được tin nhắn của anh.

" Anh xin lỗi, hôm qua đã nói dối em rồi. Nhưng anh chỉ quay về Mỹ thôi, không cắt đứt liên lạc đâu, em đừng buồn nhé! Hai đứa sống thật tốt nhé! Cho anh gửi lời chào cô chú!

À mà, em đừng ra sân bay hay gì nhé, anh đang ngồi trên máy bay rồi, sắp cất cánh, anh tắt máy đây! "

Nó khóc, chạy xuống dưới nhà, mọi người đi làm hết rồi, chỉ còn cậu vội vàng chạy lại chỗ nó.

- Mày cũng nhận được tin của Minh Thiên à?

- Ủ!

- Sao bỗng dừng lại về Mỹ?

Nó kể lại chuyện ngày hôm qua rồi khóc nức nở.

- Là do tao làm tổn thương anh Thiên, là do tao...hức...

Cậu ôm nó vào lòng.

- Không phải do mày, phải kết thúc chuyện này thì anh Thiên mới bắt đầu một cuộc sống mới được chứ! Đừng khóc nữa, đâu phải là không bao giờ gặp lại, không bao giờ nói chuyện đâu? Có tao đây rồi, mày đừng khóc nữa. Mày khóc thế, tao vừa ghen vừa xót đấy!

~~Làm thủ tục xong, Minh Thiên bước lên máy bay. Ngồi ở vị trí của mình, anh cầm điện thoại gọi ẹ.

- Mẹ à, con sắp về rồi đấy, đang ngồi trên máy bay nè!

- Đã về rồi sao? Con...với bé Du...

- Vâng, con trai mẹ thất tình rồi.

Nhã Khanh nghe con trai nói mà xót xa. Thằng con trai của cô, thằng con trai bé bỏng của cô...

- Mẹ đừng lo, con không sao đâu! Rồi sẽ ổn thôi mà mẹ!

- Mẹ biết thế này có hơi gấp, nhưng con có cần mẹ sắp xếp vài cuộc gặp mặt để dễ quên con bé hơn không?

- Không đâu mẹ! Con không cần đâu, mẹ đừng làm vậy. Tình cảm của con vẫn dành hoàn toàn cho Du, gặp mặt người khác như vậy, sẽ làm tổn thương họ đó. Con không muốn đâu! Chuyện của Du, một thời gian, chắc chắn con sẽ quên được mà, mẹ đừng lo quá!

-...Ừ...

- Mà mẹ này, xấu hổ quá. Con trai mẹ từng này tuổi đầu rồi mà còn khóc này, xấu hổ mẹ nhỉ? Trời ạ, tự nhiên con làm sao thế này? - Nghĩ về nó, một giọt nước mắt lăn dài trên má anh. Anh đang thương xót cho chính bản thân mình.

Nhã Khanh nghe vậy, xót con trai mà khóc theo.

- Con trai của mẹ...con trai của mẹ...

- Mẹ à, có một giọt chảy xuống thôi mà, mẹ làm gì mà khóc nức nở lên thế? Con mới là cái đứa thất tình cơ mà...Mà thôi, con tắt máy mẹ nhé, sắp cất cánh rồi. Mẹ đừng khóc nữa đấy!

- Bố mẹ chờ con về! Mẹ sẽ nấu món con thích nhé, con trai. Mẹ tắt máy đây! Vui lên con nhé! Đừng buồn, có biết chưa?

...

Anh đi, bỏ lại mối tình đầu dang dở của mình nơi quê hương.

" Tình chỉ đẹp khi tình dang dở. ". Vậy là anh đã có một mối tình đẹp rồi, đâu có gì phải hối tiếc nữa đâu nhỉ?

~~Nó nắm tay cậu, nhìn lên bầu trời.

- Anh phải sống thật tốt nhé!

26. Ngoại Truyện 1 : Đám Cưới

Ngoại truyện này viết chủ yếu là để cập nhật tin tức của Minh Thiên, nên yếu tố hài hước chả có bao nhiêu .-. mà nó cũng cứ lằng lằng sao sao ấy .__.

Hai đứa kia lớn rồi, nên ta chuyển cách gọi từ " cậu - nó " sang " anh - cô " nhé!

8 năm sau.

Hôm nay là đám cưới của anh và cô.

Khách khứa, họ hàng và nhân viên trong công ty của hai người tấp nập, ồn ào.

Anh và cô giờ đã 26 tuổi và là chủ của một công ti quy mô lớn trong nước.

Nhớ lại quãng thời gian khổ sở, quãng thời gian đầu mới mở công ti, bao nhiêu khó khăn, nặng nề đều đổ lên đầu hai đứa sinh viên năm 3. Và đến cuối cùng, sự cố gắng của cả hai đã được đền đáp, công ti LYD của Vương Hoàng Lãnh và Phạm Bằng Du đã vươn lên đứng đầu cả nước.

Và hôm nay, Vương Hoàng Lãnh và Phạm Bằng Du, tạm gác chuyện công việc sang một bên, bắt đầu cho cuộc sống mới của mình. Bắt đầu cho cuộc sống hôn nhân địa ngục, nhằm, cuộc sống hôn nhân ngọt ngào.

Theo ý thích của cô, đám cưới được tổ chức ở quán bar yêu thích của hai người, một quán bar ngoài biển.

Chỉ còn 5 phút nữa là tới giờ làm lễ. Anh mặc bộ vest trắng, đứng bên cạnh cha xứ, vừa hồi hộp, lo lắng, vừa hạnh phúc, vui mừng.

Cứ chốc chốc, anh lại chỉnh sửa quần áo, rồi quay qua hỏi cha xứ:

- Cha ơi, nhìn con có ổn không?

- Rất ổn rồi con, yên tâm đi, đừng lo lắng quá!

- Ổn thật hả cha?

- Ừ!

- Vậy có đẹp trai lắm không?

-....Đẹp..!

- Đẹp hay là cực kì đẹp?

-.....Là đẹp!

- Phải là cực kì đẹp chứ cha? Con không nghĩ có ai đẹp được như con đâu! Đúng không cha?

- À...ừ...- Vị cha xứ trầm ngâm trong lòng, sau này ông sẽ chú ý tìm hiểu trước về tính cách chú rể.

...

- Cha ơi, trông con ổn chứ?

-....Con đã hỏi câu này 14 lần và lần gần nhất là chưa đầy 2 phút trước...

Anh phụng phịu.

- Người ta sắp lấy vợ chứ bộ!

...

Và đã đến giờ làm lễ. Tất cả mọi người ngồi thật nghiêm túc, im lặng ngắm nhìn cô dâu bước vào.

Anh đứng ngay ngắn, dõi theo từng bước chân của cô. Cuối cùng, cô cũng chính thức là vợ anh.

Cô mặc chiếc váy trắng lộng lẫy, hai tay khoác tay Nguyên Hoàng và Khắc Huy, từng bước tiến tới phía anh. Tim cô đang đập thình thịch trong lồng ngực, cô đang rất căng thẳng và hồi hộp. Chỉ còn một chút nữa thôi, là cô và anh...

Anh nhìn cô bước tới mà trợn mắt lên, dùng ánh mắt nói với cô:

” Đi gì mà chậm thế? Bước nhanh lên tí nào! ”

Nhưng cô lại không chú ý tới anh, vậy nên ánh mắt của anh, cô không hề nhìn thấy, trái lại ánh mắt ấy lại lọt vào tầm ngắm của Dũng.

Dũng đứng khá gần anh, nói nhỏ, đủ để anh nghe:

- Người ta mặc váy khổ lắm mà ạ! Cứ bình tĩnh, không chết ai đâu! Đẳng nào đến tối váy mới được động phòng cơ mà.

Anh quay qua lườm Dũng rồi lại tập trung ánh nhìn về phía cô. Cô đã tới gần anh, anh nở nụ cười rạng rỡ, đưa tay về phía cô. Cô rút tay ra khỏi vòng tay bố, đặt bàn tay mình lên tay anh.

Nguyễn Hoàng và Khắc Huy nhìn hai đứa con của mình, cười rồi đồng thanh nói.

- Ê nhóc con, chăm sóc con gái bố cho tốt, không là bố đập chết đấy!

- Con cũng là con bố cơ mà!

...

(Giản lược đi mấy lời nói của cha xứ và cặp vợ chồng trẻ nhé! =)))

Cha xứ vừa dứt lời, anh và cô hạnh phúc chạm trán vào nhau. Cả hai nhìn đối phương, cảm giác trong lòng ngọt ngào, nhìn thấy hình bóng của mình trong ánh mắt người kia. Rồi, anh đặt môi mình lên môi cô, trao cho cô tất cả yêu thương và cưng chiều, trao cho cô cả trái tim của anh.

Cuộc đời mỗi con người, hạnh phúc nhất là khi có gia đình, có bố mẹ, có bạn bè tốt và tìm được tình yêu của mình.

Tất cả những điều đó, anh và cô đã có, cuộc đời của hai người hạnh phúc hơn ai hết.

...

Mọi người, sau buổi lễ, thoải mái hoà mình vào bữa tiệc chúc mừng đôi vợ chồng trẻ.

Anh và cô phải đi từng bàn để tiếp khách. Anh thì lo lắng cô mệt, chân cô đau, lo lắng cô mặc váy không thoải mái, cứ luôn miệng bảo cô đi nghỉ. Cô thì cứ cứng đầu, đòi đi tiếp khách với anh cho bằng được.

Nhân viên của LYD nhìn hai sắp nhà mình mà ca thán. Trai xinh gái đẹp, nam thanh nữ tú, trai tài gái sắc, tất cả đều yêu nhau hết thế này thì dân FA như bọn họ biết phải làm sao?

- Sếp Du từ nay đã là hoa có chậu rồi...hầy, chẳng lẽ, tôi lại phải đập chậu cướp hoa?

Vừa nghe câu nói, mọi người trong công ti phá lên cười.

- Anh á? Anh mà đòi đập chậu cướp hoa á? Anh chỉ đáng xách dép cho sếp Lãnh thôi...

...

Sau khi đi tiếp khách xong xuôi hết, anh vội đi lấy cốc nước cam đưa cho cô.

Cô vừa uống thì có nhân viên bưu điện tới. Nhìn thấy cô dâu, chú rể, nhân viên bưu điện vội chạy tới.

Xong xuôi mọi thủ tục, cô cầm bưu phẩm lên xem. Là của Minh Thiên.

Mở ra, ở bên trong là đôi bông tai hình đầu lâu bằng đá Saphia xanh rất đẹp.

Cô nhìn đôi bông tai, kí ức khi xưa lại ùa về.

" Một cậu bé 8 tuổi, ôm bé gái tầm 3,4 tuổi vào lòng, nhẹ nhàng hỏi:

- Sinh nhật này, Du của anh Thiên muốn quà gì nào?

Cô bé trầm ngâm suy nghĩ một lúc rồi ngẩng mặt lên nhìn cậu bé kia, mắt sáng long lanh.

- Du muốn một đôi bông tai hình đầu lâu, làm bằng, bằng cái đá màu xanh xanh giống của mẹ Vân ấy.

- Đá saphia á?

- Vâng!

- Nhưng sao lại là hình đầu lâu? Con gái con đứa ai lại hình đầu lâu bao giờ?

Cô bé nghe vậy, mặt xịu xuống, rơm rớm nước mắt.

- Nhưng Du muốn cơ, anh Thiên tặng Du nhé? Có được không?

Nhìn gương mặt cún con đang nhìn mình, cậu bé đành đầu hàng.

- Được rồi! Anh sẽ bảo bố mẹ anh, rồi đến sinh nhật, anh sẽ tặng Du nhé?

- Dạ, Du cảm ơn anh Thiên. Yêu anh Thiên nhất!

...

Thế nhưng tháng 6 năm ấy, cậu bé đi, bỏ cô bé ở lại, bỏ luôn cả đôi bông tai nào đó lại trong kí ức. ”

Lặng ngẫm đôi bông tai, hoá ra, anh Thiên của cô vẫn còn nhớ.

Ai đó ở bên cạnh, đương nhiên chẳng biết tí ti gì về cái nguồn gốc và ý nghĩa của đôi bông tai này, tò mò cầm lấy bức thư gửi kèm ra đọc. Cô thấy bức thư thì cũng chúm đầu vào.

Trong bức thư ngắn gọn chỉ có mấy chữ.

” Anh chỉ muốn nói rằng, anh vẫn đang chờ em! Vậy nên khi nào em chán thằng nhóc kia, hay nó làm gì em thì cứ đến với anh nhé!

P/s : Thằng nhỏ kia, đọc được lá thư, có gì bức xúc, cứ gọi điện nhé! ”

Ai đó bức xúc muốn bứt cục, lôi điện thoại ra, gọi cho ai kia.

Mình Thiên đang ăn sáng cùng bố mẹ, nhận được điện thoại, cười rồi bắt máy.

- Sao? Nhận được rồi à?

- Vâng, em thích cực, cảm ơn anh nhé!

Anh chưa kịp nói, cô đã cướp lời. Khi này cô kéo anh ra chỗ vắng người, bắt anh phải mở loa ngoài để cô cũng nói chuyện được.

- Ủ, thích là tốt rồi! Anh thiết kế cơ mà.

- Anh thiết kế á? Em thích lắm lắm luôn í, cảm ơn anh nhiều nhé!

Mình Thiên chưa kịp mở miệng, đã nghe anh rống.

- Này, tôi gọi là để các người chuyện trò vui vẻ đấy à? Còn anh kia, tôi cho phép anh chúc lại đấy, chúc cho đường hoàng vào!

- À, em bức xúc lắm à?

- Chúc đi, đừng vòng vo.

Mình Thiên cười, nhẹ nhàng gọi tên nó.

- Du ơi? Anh bảo này!

- Anh nói đi!

- Nhớ lời anh dặn nhé, khi nào chán nó rồi hay gì đó thì cứ nói anh nhé. Dù em có con rồi cũng không sao, sẽ là con anh hết. Em nhớ đấy nhé!

Cô nhìn chồng giận không nói nên lời, nín cười.

- Vâng, em biết rồi ạ.

- Này này, ngày cưới của người ta mà anh nói gì vậy hả? Rửa nhau à?

- Haha, anh đùa thôi. Vậy, giờ anh chúc thật nhé! Chúc hai đứa sống hạnh phúc nhé! Lành không được bắt nạt Du, không là anh cướp dâu đấy! Nhanh chóng sinh cho anh một đứa cháu nữa, rồi cho anh làm bố nuôi, nhớ nha! Rồi, hết.

- Ngắn thế thôi à?

- Có lòng là được rồi!

Anh im lặng rồi một lúc sau nhẹ nhàng nói ra điều mình muốn nói bấy lâu nay.

- Minh Thiên, anh cũng sớm kiếm chị dâu cho tụi này đi. Anh trai mà lại để em trai có vợ trước là không được đâu!

Minh Thiên sững lại.

- Em...vừa gọi anh là gì?

- Là anh trai. Sao? Có chuyện gì à?

-....À không, không có gì! Chỉ là anh đã phải chờ hơn hai mươi năm để lại được nghe em gọi là " anh trai ". Cảm ơn em!

-...

- Anh thật lòng chúc hai đứa hạnh phúc! Vậy nhé, anh còn có tí việc đây!

Nhã Khanh nhìn con trai đặt điện thoại lên bàn, có chút thương xót.

- Con vẫn còn tình cảm với bé Du à?

-...Vâng, mẹ ạ!

Nghe con trai trả lời, Nhã Khanh nhất thời không biết nên nói gì. Clavis cũng im lặng nhìn con trai mình.

Minh Thiên nhận ra ánh nhìn của bố mẹ, cười xuề xoà.

- Bố mẹ làm gì mà nhìn con ghê thế? Con còn tình cảm nhưng đã không còn vương bận nữa rồi. Con vẫn thích, vẫn yêu em ấy, nhưng giờ đã không còn như trước. Con đã không còn hàng ngày đều nghĩ về em ấy, đều mong em ấy thuộc về mình nữa. Bố mẹ đừng nhìn con kiểu xót xa và bi thương như thế nữa!

Nhã Khanh nghe vậy cũng chỉ thở dài rồi than.

- Con trai mình sao lại chung tình như thế?

- Chung tình và đáng yêu như bà xã vậy đó! - Clavis vuốt tóc vợ, yêu chiều nói.

- Không đâu, là chung thủy và tốt bụng y như ông xã cơ! - Nhã Khanh ôm lấy tay chồng.

Minh Thiên không biết nên nói gì cho phải.

-....Bố mẹ đừng có hành động như đang ở chốn không người như thế. Con đang FA đấy!

...

27. Ngoại Truyện 2 : 3 Lí Do

Hết ngoại truyện này, thêm 1 ngoại truyện nữa là xong nhé! >

Ta chuẩn bị viết bộ tiếp theo luôn >

Mà bây giờ đã có ý tưởng của bộ truyện 3 luôn rồi, về âm nhạc, mọi người có ủng hộ không?

Giờ đi học nên ít thời gian, nhưng ta sẽ cố ra ít nhất 1 chap 1 tuần.

5 năm sau.

Vương Hoàng Lãnh - chủ tịch tập đoàn LYD - một người nổi tiếng lạnh lùng, khó gần, mặt lúc nào cũng như cô hồn, đang đứng trước cửa phòng bếp, miệng chu chu hồn dỗi.

Chuyện là, ai đấy muốn lãng mạn với vợ, hôm nay cố gắng dậy sớm, cùng vợ nấu ăn, ngọt ngào và sến súa với vợ. Ai ngờ, dù đã dậy thật sớm, thằng oắt con kia vẫn dậy trước anh.

Nhìn đồng hồ, mới bảy giờ kém mười lăm, những đứa trẻ con như thằng oắt kia giờ này đáng lẽ phải ngủ say tít tồ lờ chứ? Cớ sao bây giờ nó lại ở đây, phá vỡ bầu không khí của hai vợ chồng anh thế này?

Anh mặt mày cau có, đứng nhìn cô vợ thiên thần của mình tíu ta tíu tít với thằng con trai 4 tuổi mà phát hờn.

Anh đã đứng đây 5 phút rồi! Là 5 PHÚT đấy! Cớ sao cô vẫn không nhìn thấy anh? Hít thật sâu, anh hắng giọng thu hút sự chú ý.

- E hèm...

Cô đang dạy Hoàng Lâm một số tiểu xảo nấu ăn, nghe tiếng thì giật mình quay lại.

- Anh hôm nay dậy sớm thế?

Nghe được quan tâm, anh hắt mặt qua chỗ khác, không nhanh không chậm mà nói.

- Ồ, còn biết quan tâm anh cơ đấy? Đứng rờn rã 5 phút, cuối cùng cũng được chú ý rồi nhỉ?

Cô nhìn anh chàng to xác đang giận dỗi trước mặt mình, thở dài.

- Anh không nói ai mà biết được?

- Giờ em lại còn đổ lỗi cho anh cơ à? Lúc mở cửa, có tiếng động nè, lúc anh bước đi cũng có tiếng động nè, kể cả lúc anh đứng, em cũng phải cảm nhận được chứ? Em toàn chú tâm riu rít với thằng oắt kia, có quan tâm người ta đâu.

Cô biết anh đang nhõng nhẽo nên cũng không đòi co làm gì, định nói vài câu an ủi trái tim bị tổn thương của anh, chưa kịp nói, Hoàng Lâm bên cạnh đã ôm chặt chân của cô.

-....Mẹ ơi, bố gọi con là ‘ thằng oắt ’ tức là bố ghét con à mẹ? Bố không thương con hả mẹ?...Có phải không?...huhu, sao bố lại ghét con hả mẹ.....híc...con đã làm gì sai à...

Cô vội bế con lên, nhìn mặt mũi Hoàng Lâm tèm nhem nước mắt mà xót xa, quay qua nói với anh.

- Con nó còn nhỏ, anh phải chú ý lời nói chút chứ? Anh làm thằng bé buồn rồi này, ra phòng khách ngồi đợi đi, khi nào xong em gọi. - Rồi lại quay sang con trai đang khóc trong lòng mình, vỗ về. - Ngoan ngoan, bé Lâm của mẹ ngoan, không khóc nữa! Mẹ thương!

Hoàng Lâm, trong lúc mẹ không chú ý, nhìn bố mặt mày bí xị. Nhìn một chút rồi cậu bé chậm rãi nhe răng ra cười và tặng anh một nụ hôn gió.

Anh không biết phải nói gì nữa, tại sao, tại sao những lúc thế này cô lại không nhìn thấy? Không, phải trách anh quá ngu, những lúc này phải lấy máy quay ra! Không đúng, chính xác là anh phải mua máy quay siêu nhỏ, đặt khắp nhà, và rồi ” ten tèn ”, thằng oắt con sẽ bị bắt quả tang!

Vuốt vuốt cái cằm nhẵn nhụi của mình, anh chợt nghĩ ra thêm một kế hoạch khác.

” Đúng rồi! Chính là vậy, cái này sẽ là kế hoạch A, còn cái kia là kế hoạch B, vậy đi! ”

Và thế là, kế hoạch A bắt đầu.

- Hoàng Lâm, ngoan, là bố nói mà không suy nghĩ, bố xin lỗi, đừng khóc nữa con trai. Vào phòng chơi với bố, để mẹ nấu ăn nào!

Sau khi bật sẵn chế độ ghi âm và đã bỏ điện thoại vào túi quần, anh tươi cười ra chỗ hai mẹ con, vươn tay về phía Hoàng Lâm, tỏ ý muốn bế cậu bé vào phòng chơi.

Hoàng Lâm nhìn ông bố nhà mình, trong lòng lo lắng. Bố của cậu muốn làm trò gì đây?

- Con không muốn!

- Sao vậy? Bố xin lỗi rồi mà, vào chơi với bố ẹ nấu ăn chứ?

Cô đang nấu ăn, thấy chồng đã biết lỗi thì cười cười, quay qua nói với con trai.

- Đúng rồi, Lâm ngoan, vào chơi với bố ẹ nấu ăn đi!

- Nhưng...

- Để mẹ nấu ăn nhanh mẹ còn đi làm nữa chứ.

Nghe mẹ nói vậy, Hoàng Lâm nhất thời im lặng, nhẩn mặt. Anh thấy vậy thì thừa cơ bế cậu bé vào phòng luôn.

Bước vào phòng ngủ của Hoàng Lâm, anh đóng cửa lại, thả con trai xuống đất, nở nụ cười khả ố.

” Ừc! ”

Hoàng Lâm giờ đây vừa lo lắng vừa có chút sợ hãi. Bố cậu bây giờ nhìn cứ y như mấy thằng biến thái thích xâm phạm tình dục các bé trai. Nghĩ vậy, cậu không khách khí mà hỏi thẳng.

- Bố thích xâm phạm tình dục các bé trai đẹp trai à? Mẹ đã biết chuyện này chưa?

-.....- Anh trợn mắt nhìn con trai mình. Vì cớ gì mà một người đàn ông tài hoa, phong độ và đẹp trai như anh lại có sở thích biến thái đó? Thằng nhóc này xem TV nhiều quá rồi, từ giờ phải cắt thôi.

- Con đang nói bậy bạ gì vậy? Xem TV nhiều quá hoá rồ à? Bố không hề có sở thích quái đản đó, nghe chưa? Đừng tưởng ai cũng giống con! Mà thêm nữa, ” bé trai đẹp trai ”, con có thể bớt hoang tưởng được không?

Hoàng Lâm bĩu môi.

- Thế bố gọi con vào đây làm gì?

- Con là con bố đó nha, thái độ gì vậy? Không có bố thì chả có con ở đây đâu.

- Bố chỉ suốt ngày chiếm mẹ thôi.

Nghe đến đây, anh càng trợn mắt to hơn nữa.

- Ai chiếm mẹ của con? Đó là vợ của bố! LÀ VỢ CỦA BỐ! Tốt rồi, hôm nay đưa con vào đây cũng là để nói vấn đề này. Đừng có suốt ngày bám vợ của bố nữa! Nghe chưa?

Mọi lo lắng, sợ hãi của Hoàng Lâm đã biến mất hút. Cậu bé trèo lên giường đứng, cho cao gần bằng bố, nhìn cho oai phong một chút. Xong rồi khoanh tay nhìn bố.

- Bố, chúng ta hãy nói chuyện như hai người đàn ông!

Anh vừa nghe phát ngôn của con trai, không nhịn được mà cười như điên. Vừa cười vừa đập ” bốp bốp ” vào vai con.

- Con vừa nói gì cơ? Đàn ông à, ha ha ha....ôi đau bụng chết mất tôi....ha ha....

Nhìn bố vừa cười sặc sụa vừa vỗ vai mình, Hoàng Lâm cố nhịn đau và phần nộ, mặt mày nghiêm túc.

- Bố đang xúc phạm con đấy!

Anh nghe vậy, nín cười, đứng dậy lau nước mắt, tỏ ý mời Hoàng Lâm bắt đầu.

- Sao bố lại có thể nói ngược lại sự thật như vậy? Chính bố mới là người chiếm mẹ của con mà!

Anh đã quay trở lại trạng thái bình thường, bắt đầu phản bác.

- Ai chiếm mẹ của con? Con nên nhớ, trong suốt 27 năm, mẹ là của bố! Bố mẹ luôn ở cạnh nhau. Nhưng cho đến 4 năm trước, khi thằng ranh như con ra đời, thời gian riêng của bố mẹ hàng ngày còn rất là ít! Con nói đi, là ai chiếm của ai?

- Đó là do mẹ muốn ở bên cạnh con cơ mà, bố vô duyên vừa thôi!

Ồ, thằng này mạnh mẽ nhỉ? Được, đã thế hôm nay anh sẽ chơi tới bến luôn!

- Mẹ muốn ở bên cạnh con? Hừ, là đứa nào lúc nào cũng bám chân mẹ, mẹ đi xa vài bước là khóc toáng lên? Đứa nào ăn bắt mẹ dứt, đi bắt mẹ cầm tay, tắm bắt mẹ tắm, xem phim bắt mẹ ngồi cạnh, ngủ bắt mẹ ngủ cùng? Là đứa nào? Hả? Đây là bố mới chỉ kể một số thôi đấy nhé!

- Đó là mẹ muốn ở bên cạnh con thôi! - Hoàng Lâm vẫn tiếp tục khoanh tay làm mặt ngầu.

Anh cười khẩy.

- Ha, muốn ư? Xin lỗi đi, mẹ mà không ở cạnh con thì con lại khóc toáng lên, chứ mẹ chỉ muốn ở bên cạnh bố thôi! Đàn ông con trai lại lấy 1 trong 3 đại tuyệt chiêu của nữ nhi ra mà dọa nạt người khác, con thật làm mất mặt phái mạnh quá!

Hoàng Lâm nghe vậy, không khoanh tay nữa, nhìn anh chăm chăm rồi bĩu môi nói.

- Có mà mẹ mới không muốn ở cạnh bố ấy! Mẹ yêu con và thích con hơn nhiều!

- Ồ, mạnh miệng đấy! Tốt lắm! Con dựa vào đâu mà dám nói thế?

Hoàng Lâm lúc này tươi tỉnh hơn một chút, giơ 3 ngón tay lên.

- Có 3 lí do, chắc chắn khiến mẹ yêu con hơn bố!

Anh nhìn thẳng con trai của mình, cười.

- Được, 3 lí do cơ đấy! Nói đi!

- Thứ nhất, con đẹp trai hơn bố! Thứ hai, con thông minh hơn bố! Và thứ ba, con...,

- Khoan đã, khoan đã! Mới nghe đã thấy có vấn đề rồi! Con bảo ai đẹp trai và thông minh hơn bố? Con á? Hừ, nên nhớ con là con ai đấy! Là bản sao từ bố thôi, không hơn nổi đâu!

- Bố sai rồi! Con là kết hợp giữa bố với mẹ. Mẹ thông minh và xinh đẹp thì là điều đương nhiên rồi, còn bố, cứ tạm chấp nhận bố đẹp trai và thông minh đi! Bố thấy không, bố và mẹ cộng lại, đương nhiên con sẽ đẹp và thông minh hơn bố gấp vạn lần rồi!

Anh nghe con trai lí luận mà cảm thấy sốc. Nó đang vớ vẩn cái gì vậy hả? Mà nữa, đây là lời nói của một thằng nhóc 4 tuổi sao? Thật sao?

- Bố tạm không đụng đến cái lí luận của con, chỉ hỏi con một câu. Con có biết thế nào là biến dị không?

- Con không biết và con cũng không cần biết. Bố hãy nói chuyện như một người đàn ông đi, đừng đánh...đánh, ừm....- Hoàng Lâm cố nghĩ mà nghĩ mãi không ra cái cạm từ đó.

- Đánh trống lảng.

- Đúng rồi, là đánh trống lảng.

Nhìn nụ cười chế giễu của anh, Hoàng Lâm gườm gườm, cảnh cáo anh.

- Thôi được rồi, bỏ qua hai cái lí do vớ vẩn kia của con đi. Vậy còn lí do thứ ba?

- Thứ ba là con trẻ hơn bố!

Anh vừa nghe vậy thì phụt cười.

- Bố cười cái gì? Ai cũng sẽ thích người trẻ tuổi hơn nha!

- Được rồi, đồng ý người ta thích người trẻ tuổi hơn đi! Nhưng mà mẹ con cũng không có bị vấn đề về thần kinh mà đi thích một thằng nhóc, có hiểu không? Con hãy chấp nhận một sự thật rằng, mẹ chỉ yêu bố thôi.

Không để Hoàng Lâm nói, anh lại tiếp tục:

- Và, từ bây giờ, cấm con bước vào phòng bố mẹ, không được bám theo mẹ, không được phá đám khi bố mẹ ở với nhau. Tránh xa mẹ ra! Có chuyện gì thì chỉ được gọi bố hoặc ông bà thôi. Còn nữa, việc ăn, tắm, ngủ, xem phim,...tự mình làm đi!

- Bố...

Đúng lúc này, cửa phòng mở ra, cô thò đầu vào.

- Hai bố con ra ăn sáng nào, tối về rồi chơi!

Hoàng Lâm thấy mẹ, chẳng mấy chốc mà nước mắt đã lăn dài. Chạy ngay ra ôm chân mẹ.

- Mẹ ơi...hu hu...

- Lại làm sao nữa thế này? - Cố hoảng hốt.

-....Bố mắng con rồi còn bảo con không được lại gần mẹ nữa. Mẹ ơi, bố ghét con, mẹ ơi...oa oa...

Anh và cô nhìn con trai sững sờ. Cô đang ngạc nhiên chưa biết chuyện gì, còn anh thì ngạc nhiên làm sao mà nó nặn ra được mấy giọt nước mắt giãi thế?

Cô ôm con trai trong lòng, quay qua nhìn anh.

- Anh quá đáng quá rồi đấy Lân! Con mới 4 tuổi thôi, sao anh lại nói mấy lời như thế?

. Anh bực mình rồi nha! Ai mới là chồng của cô đây hả? Cầm điện thoại nhét vào tay cô, anh bực bội.

- Em chưa biết gì mà đã nói là sao? Em tự mình nghe cái này đi, anh tới công ti.

Rồi anh bước về phòng và đóng cửa " rầm " một tiếng thật mạnh.

Cô thả con trai xuống, bước vào phòng với anh. Còn Hoàng Lâm nhìn cái điện thoại mẹ cầm, nhận ra là mình đã bị mắc bẫy, ôm đầu khổ sở.

...

- Anh không ăn sáng à?

- Không cần!

Cô vòng tay ôm anh, dụi đầu vào lưng anh.

- Thôi nào, có chuyện gì thì nói em nghe đi, đừng giận em nữa.

- Em muốn biết thì tự mà nghe đi! - Thất xong cà vạt, anh gỡ tay cô ra, đi ra ngoài.

- Chậc..- Cô cũng ra ngoài theo anh.

Nhìn Fufu đang nằm ườn trên sofa, anh tới xoa đầu nó. Anh nói thật to, cố tình để cô nghe thấy:

- Chả có ai quan tâm và hiểu papa như Fufu cả. Chỉ có Fufu mới tốt với papa nhất thôi! Từ nay, chúng ta sống nương tựa vào nhau rồi!

Fufu nằm đó vẫy đuôi, mặt hớn hở.

- Ủ, chỉ có Fufu già mới yêu papa nhất thôi!

Nghe đến chữ " già ", đuôi Fufu ngừng vẫy, đầu chậm chậm quay qua nhìn anh. Anh vội vàng sửa lại.

- Ấy dà, papa già nên mới nói nhầm. Xin lỗi Fufu trẻ nha! Fufu mới 15 tuổi thôi, là thanh niên trai tráng khoẻ mạnh! Vậy papa đi làm nha, Fufu ở nhà ngoan.

Fufu nghe được khen trẻ, đuôi lại vẫy, im lặng nhìn anh đi làm. Còn cô đứng trước cửa thở dài.

~~

- Vậy mẹ trông Lâm, đến chiều con qua đón nó về nhé!

Vì nhà trẻ thời gian này đang sửa chữa lại, nên bắt đầu từ hôm nay, mỗi ngày, cô đều đưa Hoàng Lâm cho Kỷ Vân và Trúc Linh trông.

- Được rồi, đi làm đi, để con cún con này ở lại mẹ chăm cho.

Nhìn ô tô của cô đi xa, Trúc Linh và Kỷ Vân bế cháu trai vào nhà, hồ hởi.

- Con cún con của bà có muốn ăn kem không?

- Dạ không, cháu mới ăn sáng ở nhà, giờ no lắm!

- À, vậy vào đây chơi với bà! Xem nào, muốn đọc tiểu thuyết hay xem phim không?

Trúc Linh lúc này cầm mấy đĩa phim lên khoe.

- Xem phim đi, bà mới tìm ra mấy đĩa phim Hàn hay lắm này!

Hoàng Lâm lúc này lấy mấy đĩa phim hoạt hình trong cái ba lô con voi ra, nhìn bà ngoại và bà nội, chớp chớp mắt rồi nói:

- Dạ thôi, mẹ bảo bà mà rủ đọc tiểu thuyết hay xem phim là không được xem, vì sẽ thành gay, thành buồn. Dù cháu chẳng biết gay với buồn là gì, nhưng cháu nghe lời mẹ. Cháu xem phim hoạt hình của cháu là được rồi.

Nhìn khuôn mặt chưng hửng của Trúc Linh và Kỷ Vân, Hoàng Lâm cắn cắn môi rồi nói tiếp:

- Cháu không xem, bà nội với bà ngoại đừng buồn nha! Bà mà buồn là cháu cũng buồn lắm... Bé Lâm không muốn làm bà buồn đâu. - Rồi chỉ vài cái chớp chớp, mắt của cậu bé đã rơm rớm vài giọt nước mắt.

Trúc Linh và Kỷ Vân thấy vậy thì thương, Kỷ Vân ôm cháu ngồi lên ghế, Trúc Linh thì cầm lấy đĩa phim của cậu.

- Không sao, bà không buồn, bà xem phim hoạt hình cùng với cháu bà nhé!

” Bảg Du, chiều nay con chết với mẹ! ”

~~Cô ngồi trong phòng làm việc, đặt điện thoại của anh xuống bàn.

Chồng của cô có phải là trẻ con quá không? Lại còn đi ghen với một đứa bé?

Mở cửa phòng, bước 5 bước, tới trước cửa phòng anh, lại bị trợ lí của anh chặn lại.

- Sếp Du, sếp Lân bảo là không ai được vào phòng, kể cả sếp. Đến đúng 11h trưa, sếp mới được vào phòng. Anh lại còn bày trò nữa. Cô chán nản quay về phòng. Sao càng già thì chồng cô lại càng trẻ con hoá thế này?

~~11h10’.

Anh ở trong phòng, mãi chẳng thấy cô đâu, lại nhìn những món ngon bày đầy bàn, bực mình.

Đang bực bội thì cửa phòng mở ra, cô bước vào. Anh thấy cô thì mừng, nhưng ngoài mặt vẫn giả vờ lạnh lùng.

- Sao? Em đã nghe chưa?

- Chúng ta ăn trước đi, em đói quá!

Nghe cô than đói, anh cuống cuống chạy lại, đẩy cô ngồi xuống sofa, gấp cho cô bao nhiêu là thức ăn, giục cô ăn nhanh.

...

20 phút sau.

Vừa bỏ một quả nho vào miệng, cô vừa đưa điện thoại cho anh.

- Em xin lỗi vì đã trách anh, anh đừng giận nữa nhé!

- Anh nào dám giận em!

Nắm lấy tay anh, cô dùng giọng ngọt nhất có thể.

- Thôi mà, cười lên cái coi.

Anh nghe giọng nói ngọt xớt của cô, không cưỡng lại được, đành chép miệng.

- Được rồi, bỏ qua đây!

- Thế mới là chồng em chứ!

- Mà vợ này...

- Sao?

- Từ nay, không được ở bên thằng Lâm nhiều nữa nghe chưa? Một ngày phải ở với anh 21 tiếng, với nó 3 tiếng thôi!

Cô nói không nên lời.

-.....Lâm là con mình, sao anh lại đi ghen với nó? Nó còn nhỏ, phải chăm nó chứ! Bây giờ vậy thôi, đợi mấy năm nữa nó lớn, nó có thêm bố mẹ nữa đâu, đến lúc đấy anh lại chỉ mong nó như xưa...

- Vậy thì mỗi ngày cho em ở với nó 4 tiếng.

- Có nói với anh cái gì cũng vô dụng phải không?

- Chính là vậy đấy! Cho nên tốt nhất là đừng có mặc cả nữa!

Cô ngẩng mặt lên trời, tại sao chồng cô lại đến cỡ này?

...

28. Ngoại Truyện 3 : Một Vài Mẫu Chuyện

1. Câu chuyện cầu hôn

Cô đang ngồi tại một cái bàn với ánh nền lung linh, hoa hồng đầy bàn, cùng mấy món sơn hào mỹ vị ở tầng thượng của toà nhà cao nhất Việt Nam. Vừa ăn vừa nhìn anh, đang len lén hô hào mọi người bước vào từ cánh cửa phụ.

Anh và đám nhạc công nhẹ nhàng đi vào bằng cửa phụ định cho cô một phen bất ngờ. Ai ngờ vừa bước được vài bước, ngẩng đầu lên, liền nhìn thấy cô đang tao nhã đưa miếng thịt vào miệng, mắt nhìn chăm chăm bọn họ, làm đám người nào đó không nói nên lời.

- Hừm...

Anh hắng giọng, chỉnh lại cổ áo, lấy lại phong độ. Đưa tay ra hiệu cho nhạc công bắt đầu, giai điệu du dương của " Be with me forever " vang lên.

Đây là bài hát do anh tự sáng tác để dành riêng cho ngày hôm nay, tất nhiên có nhờ sự trợ giúp của các nhà soạn nhạc, vì một người không biết tí ti gì về nhạc ngoài việc nghe và hát sẽ chẳng thể nào tự tay tạo ra cả một bài hát được. Phần lời là anh tự mình viết, bao nhiêu tình cảm của anh đều đặt cả vào đây.

Anh nhìn cô và bắt đầu hát.

" We have been together for years.

My first and last girl!

The remaining time, will you be with me?

I will be with you to the end of life.

Be with me! I will never make you cry!

Be with me! I will always make you happy!

Be with me! I will protect you and the sad story many years ago won't happen again.

Our story must be very romantic, our story won't be like Romeo and Juliet, our story won't be like the Weaver Girl and the Cowherd.

Bang Lanh's story will be happy and romantic.

My lover, be with me!

... ”

Cứ thế, từng lời, từng giai điệu của bài hát vang lên và từng giọt nước mắt của cô rơi xuống.

Bài hát kết thúc, cô nhào đến ôm anh, thút tha thút thít.

- Từ khi nào mà anh trở nên sến súa thế này?

- Từ khi yêu em!

- Thôi đi, nghe gớm quá!

Anh bật cười, đặt tay lên vai cô, để cô nhìn thẳng vào mắt mình. Giờ đây mới là giây phút quan trọng nhất! Cầm hộp nhẫn, anh quỳ xuống trước mặt cô.

Mở hộp ra, bên trong là chiếc nhẫn y chang với chiếc nhẫn tự tưởng tượng ra mà cô đã kể với anh, rất đẹp! Lúc này, cô khóc còn nhiều hơn, anh của cô, nhớ từng chi tiết của câu chuyện vụn vặt mà cô kể, anh của cô, đã bỏ bao công sức vì cô.

Nữ chính là vậy, còn nam chính hiện tại, lại đang vô cùng lo lắng. Cố gắng bình tĩnh, anh lắp bắp mở miệng:

- Phạm...Phạm Băng Du, em...em có đồng ý lấy anh làm vợ không? - Cuối cùng anh cũng đã nói ra được rồi.

Nhưng hình như có gì đó không ổn. Sao cô đang khóc vì cảm động lại bỗng dưng tròn mắt nhìn anh? Sao đám người kia lại tùm tùm cười, nhìn anh chằm chọc? Anh đã nói gì sai sao?

Đang lúc thắc mắc, tiếng cô vang lên, giải đáp mọi thắc mắc của anh.

- Chắc...lấy anh làm vợ sao? Thôi, cũng được!

Ầm!

Anh đã nói như vậy sao? Trời ơi, tại sao lại như vậy?

- Không không! Là lấy anh làm chồng! Lấy anh làm chồng! Không phải lấy anh làm vợ! Anh chỉ nhầm lẫn tí thôi, giờ em đồng ý lại đi, đồng ý đi!

Nhìn anh hoảng loạn, cuống quýt, cô buồn cười. Có ai dễ thương như ông xã nhà cô không hả trời?

Giơ tay ra trước mặt anh, cô vênh mặt.

- Trong 3 giây mà không đeo vào tay cho em là khỏi luôn nha. 1...

Vừa dứt lời, anh giật lấy tay cô, vội vội vàng vàng.

Xong xuôi, anh ngẩng mặt lên nhìn cô, thấy cô đang cười rất đễ dàng. Anh nhéo má cô, rồi ôm cô vào lòng.

Người ta giờ đã chính thức là bà xã của anh rồi!

2. Câu chuyện hôn nhân (1)

Theo ý muốn của cô, sau kết hôn, hai người sẽ không đi hưởng tuần trăng mật.

Tiệc cưới tàn, thay hết trang phục, anh và cô về nhà. Vừa tới cửa, anh chạy ào vào phòng, hí hửng mở tủ quần áo, lôi ra một cái hộp xinh xinh, rồi lại chạy ra phòng khách, chìa cái hộp trước mặt cô.

Cô nhìn cái hộp rồi nhìn anh, chả hiểu gì sất. Anh nhét nhét hộp vào tay cô, cười cười.

- Em vào phòng tắm trong phòng mình mà tắm đi, mặc cái này này. Để anh sang phòng tắm khác!

Rồi anh nhanh chóng chạy đi. Chui vào phòng tắm, anh tắm vội vàng rồi xịt nước hoa thơm phức, chải chuốt thật đẹp, vừa huýt sáo vừa vào phòng, trèo lên giường nằm. Lấy chăn đắp lên người, nửa kín nửa hở chờ cô.

Trong khi đó, cô ở trong phòng tắm nhìn cái thứ quái dị trên tay mình. Một cái áo choàng trong suốt, với đồng lông vũ dưới ống tay.

Chồng cô thật đồi bại! Cũng may, hôm nay anh không đạt được mục đích rồi!

Cánh cửa mở ra, anh vội vàng đưa mắt về phía cô, thấy cô mặc một bộ đồ ngủ rất chi là bình thường.

- Cái...cái...áo choàng anh đưa em đâu rồi?

Cô quăng cái áo về phía anh, lườm liếc.

- Này, em lườm cái gì? Đêm nay chúng ta phải động phòng cơ mà?

- Ồ, em thật tình xin lỗi anh, nhưng, bà đi ghé thăm rồi!

-...

Đêm động phòng của anh tan tành

3. Câu chuyện hôn nhân (2)

Sáng hôm sau, đôi vợ chồng son bắt đầu soi quà cưới.

Biết bao nhiêu là quà, mở mãi không hết. Anh và cô cứ mở cho đến khi bắt gặp một hộp quà đặc biệt.

Món quà thì cũng bình thường thôi, cái thứ bất bình thường chính là lá thư kèm theo.

” Du à, mình là Hoàng, hồi xưa học cùng trường nè. Nhớ không?

Hồi xưa mình có tình cảm với Du đó, mà lúc đó Du tuyên bố ai nói chuyện tình cảm với Du là Du sẽ ghét nên mình không dám nói.

Mà ai ngờ đến giờ mình vẫn còn tình cảm với Du. Nghe tin Du kết hôn mình cũng buồn chút, nhưng cũng gửi chút quà chúc phúc.

Cuộc sống hôn nhân mà có gì thì Du cứ tìm mình, mình sẽ giúp Du giải toả. Cứ đến Lầu Trai Xanh (*) tìm mình nhé!

Số điện thoại : 016xxx ”

Anh sau khi đọc bức thư xong, giận tím tái mặt mày. Thằng đó có ý gì đây? Muốn đùa anh à? Hùng hổ rút điện thoại ra, anh bấm số gọi trợ lí.

- Tìm ngay mấy bà già già lẩm tiền có nhu cầu, rồi đưa đến Lầu Trai Xanh, bắt buộc thằng nào tên Hoàng phục vụ, nghe chưa? Làm ngay đi!

-...

(*) Lầu Trai Xanh : tên riêng trong truyện thôi, dùng để gọi mấy chỗ kĩ nam ấy mà >< riêng=“” trong=“” truyện=“” này=“” thôi=“” nha,=“” ta=“” không=“” biết=“” gọi=“” là=“” gì=“” nên=“” ta=“” bịa=“” á=“”>

4. Câu chuyện hôn nhân (3)

Sau khi hỏi Kỹ Vân, cuốn tiểu thuyết nào có những lời nói hay của đàn ông, Kỹ Vân liền quăng một chồng cho anh. Anh chọn quyển ngắn nhất, tựa là ‘ All in love ’ về nghiên cứu.

Đọc đến đoạn giữa Từ Vi Vũ và con muỗi, anh liền ăn cắp bản quyền một cách công khai.

Quăng quyển sách sang một bên, nhìn quanh nhà, kiếm mồn mắt mà không thấy con muỗi nào, anh chán nản.

Vội vàng khoác áo ra ngoài đường, tìm thấy một bụi cây to và tối, anh lập tức chui vào. Mãi một lúc sau, anh lại chui ra với một con muỗi máu me be bét trên tay, chạy ào vào nhà.

Chạy vào bếp, nơi cô đang nấu bữa tối, anh giơ tay chỉ cô xem.

- Em nhìn này, nhìn này!

Cô đang xào rau, đưa mắt qua nhìn, liền thấy xác một con muỗi.

- Anh làm trò gì vậy hả?

- Em biết gì không? Anh rất chung thủy với em đấy!

Cô nhìn anh, không hiểu gì sất.

- Con muỗi này ầy à, nó đã mang trong mình giọt máu của anh, nhưng anh chỉ có mình em thôi, nên dù nó có ve vãn anh cỡ nào đi nữa, anh vẫn kiên quyết thủy chung với em! Đây chính là bằng chứng xác thực nhất!

-...

5. Câu chuyện sinh con

Trước ngày sinh 1 tuần, cô nhập viện. Lúc được hỏi chọn sinh tự nhiên hay sinh mổ, cô chọn sinh tự nhiên.

- Cái gì tự nhiên cũng đều tốt nhất, tôi đương nhiên phải chọn cái tốt nhất cho con mình. Gian khổ một chút cũng được.

Đến lúc vào phòng sinh, cô nhìn bác sĩ, run run hỏi:

- Bây giờ đổi lại là sinh mổ được không?

- Xin lỗi, nhưng giờ đã quá trễ rồi, cô hãy cố gắng!

Anh ở bên cạnh nắm tay cô.

- Cố lên em, có anh ở đây rồi!

Cô đành nhắm mắt, chịu mọi đau đớn mà thở thật mạnh.

- Hít thở, hít thở...

- Hự...hự...

Nửa tiếng đồng hồ trôi qua.

- Không được rồi, em...em...hết sức rồi...em cần...phải nghỉ..giải lao đã...

-...

Một lúc sau.

- Tại sao? Mọi tội lỗi đều là do anh hết! Đây là....do..bọn đàn ông...các anh....

Anh nắm chặt tay cô, để yên cho cô cào, cào.

- Đúng rồi, là lỗi do anh, đợi em khoẻ lại, thích làm gì anh cũng được.

- Tại sao? Tại sao phụ nữ chúng tôi lại phải chịu đau thế này?...Tất cả...đàn ông...đều là lũ vô dụng...trừ bỏ ra...

Lúc này, vị bác sĩ lên tiếng.

-...Tôi cũng là đàn ông...

Lại một lúc nữa, mọi người bên ngoài hành lang nghe thấy tiếng hét thất thanh từ trong phòng sinh.

- Làm ơn cứu mạng! Tôi sắp...chết rồi....Cứu...

Cô vì quá đau mà đã chuyển sang chế độ nói nhảm. Và cứ thế, cậu con trai nhà họ Vương ra đời.

6. Câu chuyện tranh giành

Vương Hoàng Lâm - 2 tháng tuổi - đang nằm trong lòng mẹ và bú sữa. Vương Hoàng Lân đứng bên cạnh, nhìn chăm chăm.

- Này, một ngày nó bú sữa biết bao nhiêu lần, từ đó tới giờ cũng là 2 tháng rồi, đến khi nào em mới cho nó nghỉ hả?

- Đến khi nào con nó chán thì thôi.

- Nhưng rõ ràng đó là chỗ của anh cơ mà, làm sao anh lại phải trơ mắt nhìn thằng khác chiếm chỗ chứ?

- Nó là con anh...

Anh không nghe cô nói gì cả, chạy vội ra bếp, rồi trở vào phòng với một chai cà chua trên tay.

Đổ một ít nước sốt ra tay, anh bôi lên trán con.

- Ta lấy máu mình ra thề, đợi người lớn lên thêm chút nữa, ân oán này nhất định sẽ giải quyết!

-...

Vương Hoàng Lâm đã trở thành kẻ thù của bố mình từ đó.

7. Câu chuyện đêm khuya (1)

Đêm khuya tĩnh mịch, trăng thanh gió mát, trong một căn phòng tối, có đôi vợ chồng hừng hực khí xuân.

- Anh...nhanh...nhanh...a...a

Bỗng nhiên có tiếng gõ cửa, tiếng của cậu con trai 3 tuổi vang lên:

- Mẹ ơi...mẹ ơi...

Cô nghe tiếng con, vội vàng đẩy anh ra, mặc vội cái áo ngủ, lấy chăn phủ lên người anh, rồi chạy ra mở cửa.

- Có chuyện gì sao con?

- Con bỗng dưng cảm thấy hơi sợ, liệu mẹ có thể qua ngủ cùng con không?

- À, con trai mẹ sợ sao, được rồi, mẹ qua ngủ với con nhé!

Anh nằm trên giường giấy nấp:

- Này, còn anh thì sao? Em định để anh thế này ư?

- Anh đi dội nước lạnh đi, chịu khó một bữa đi anh. - Rồi cô dắt tay con trai về phòng, để lại ai đó đau khổ trong đêm khuya.

8. Câu chuyện đêm khuya (2)

Nằm bên cạnh mẹ, Hoàng Lâm vòng tay ôm mẹ rồi thở thê:

- Mẹ bị đau ở đâu à? Mẹ đau ở đâu để Lâm xoa ẹ nhé..

Cô vừa cảm động vừa ngạc nhiên, ôm con vào lòng rồi hỏi:

- Sao con lại hỏi thế?

- Tại vì con nghe tiếng mẹ kêu bên phòng, con nghĩ là bố đánh mẹ...nên mới qua để đưa mẹ qua đây, không để cho bố đánh mẹ nữa..mẹ bị bố đánh ở đâu, có đau lắm không?

-...

Ai đó cứng họng giữa đêm khuya.

9. Câu chuyện của Hoàng Lâm (1)

Hoàng Lâm học lớp 3 được mẹ đón.

Ngồi trên xe, cô hỏi cậu quý tử nhà mình.

- Hôm nay con đi học sao rồi? Có gì kể mẹ nghe xem nào!

Hoàng Lâm quay đầu qua nhìn mẹ mình, làm ra vẻ thê lương.

- Cuộc sống thật quá khó khăn mẹ ạ! Cả thế giới trong mắt con giờ đều là màu đỏ thê lương.

-...Con bỏ cái khăn quàng ra khỏi mắt giùm mẹ....

-...

10. Câu chuyện của Hoàng Lâm (2)

Hoàng Lâm đi học về, đi qua phòng khách chỗ bố đang ngồi xem anime , cố gắng đi thật nhanh, không để bố nhìn thấy mặt mình.

- Đứng lại!

Hoàng Lâm giật bắn mình, dừng bước.

- Quay mặt lại đây bố xem nào!

Hoàng Lâm dù không muốn nhưng vẫn phải quay đầu lại.

Anh nhìn vết bầm tím trên mặt con, nghiêm mặt lại.

- Làm sao thế kia?

- À, không sao đâu bố, hồi sáng con bị ngã cầu thang ở trên trường thôi...

- Thế sao phải giấu?

- Con nào giấu diếm gì? Do con sợ bố nhìn thấy thì sẽ đau lòng, nên...mới không để bố nhìn thấy mà..

Đúng lúc này, cô từ phòng bếp đi ra, trên tay cầm điện thoại.

- Cô giáo vừa gọi, báo rằng Hoàng Lâm trên trường đã đánh nhau với một bạn cùng lớp, làm người ta bầm mặt và chảy máu mũi.

-...

11. Câu chuyện của Hoàng Lâm (3)

Anh và cô ngồi đối diện con trai, tra vấn.

- Sao con lại đánh người ta?

Hoàng Lâm cắn cắn môi rồi nói:

- Thằng đó nói con được cái nhà giàu mà phách lối, nói con đút tiền mới được cái thành tích như bây giờ, nên...

Hoàng Lâm nói xong, chuẩn bị tinh thần bị giảng đạo. Cậu nghĩ rồi thế nào bố mẹ cũng nói như cô giáo rằng người khác nói thế nào thì kệ người khác, rằng làm thế là sai,...

Nhưng có chết cậu cũng không ngờ được bố mẹ lại đồng thanh nói với cậu thế này.

- Thế sao con chỉ đánh nó bầm mặt và chảy máu mũi thế kia? Thằng đấy là phải đánh một trận cho nên thân. Lần sau gặp đứa nào kiểu đấy, đập nó một trận ra trò, rồi bố mẹ bảo kê cho! - Hai vợ chồng nhà nọ ưỡn ngực tự hào.

-...

Đây là cách dạy con của thế kỉ 21 chẳng?

12. Tạm biệt

Hoàng Lãnh : Nhìn cái gì? Có còn gì nữa đâu mà đọc? Chia sẻ ấy người hai mươi mấy năm cuộc đời người ta là đủ lắm rồi, còn hóng nữa à?

Băng Du : Kìa anh, sao lại ăn nói kiêu đấy? Xin lỗi mọi người nhé! Đạo này chồng tôi hơi khó ỡ.

Hoàng Lãnh : Là do ai hả? Không phải do hai mẹ con nhà các người sáng chủ nhật, nhân lúc tôi ngủ mà lên đi chơi cả ngày sao?

Băng Du : Tại con nó sợ anh đấy chứ...

Hoàng Lãnh : Thằng oắt con, còn có ý định cướp vợ của Vương Hoàng Lãnh này...hừ...

Băng Du : Anh à, mọi người đang nhìn, chí ít chúng ta nên chào họ một câu chứ?

Hoàng Lãnh : Anh phải xử thằng kia đã, anh đến trường nó đây!

Băng Du : Ồ khoan đã! Chắc, tôi xin lỗi mọi người nhiều nhé! Câu chuyện của chúng tôi đến đây là kết thúc rồi, tạm biệt mọi người. * cúi đầu *

Zugai : Vâng, tạm biệt mọi người. Ta phải tiếp tục dưỡng thương sau hai lần ngã xe oanh liệt mấy ngày trước đây. Bộ mới sớm có thôi, nhớ ủng hộ nhé! •^•

- Toàn văn hoàn -

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/sao-may-cham-hieu-the>